ISBN:
973-8070-94-5

Malko Productions – Paris,
La Filière Bulgare
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

Filiera bulgară

În românește de
Maria Măciucă

EDITURA Tineretului

2001

Capitolul I

Cu ochii ațintiți pe gambele lungi, încorsetate în cizme înalte din piele fină și neagră care aproape că se confundau cu pantalonul mulat la perfecție pe coapsele fine ale contesei Hildegard von Brisbach, Becik Galata trase cu voluptate în piept fumul țigării Montecristo. Cu un gest neglijent, contesa își azvârli într-un fotoliu mantoul din blană de panteră și îi adresă turcului o privire amuzată. Ochii ei cenușii erau puși în valoare de un contur de culoare mov.

— Ce s-a întâmplat?

Turcul își scărpină pieptul păros cu un gest reflex. Cu trupul gol până la brâu, semăna cu un purcel gata de pus la rotisor, cu șuncile groase ce-i înconjurau talia, ca un colac de salvare pus în caz de naufragiu. Ochii umezi îi confereau un aer aproape uman. Turcul scoase un sunet neclar

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că te doresc. E suficient să te privesc.

Hildegard îl privi cu ironie.

— Nu e o noutate pentru mine.

Ea își scutură părul roșcat conștientă de efectul produs asupra amantului ei, un obscur traficant turc, mândru de faptul că are de-a face cu o contesă autentică.

— Ai avut vreo problemă? Când am întrebat de tine la recepție, funcționarul s-a uitat pe un document cu aerul că ar căuta să vadă dacă este trecut numele meu acolo. Imediat

după aceea, au venit doi polițiști care mi-au cerut politicos să le arăt ce am în poșetă înainte de a mă lăsa să urc.

Becik Galata zâmbi mândru dezgolindu-și dinții înnegriți și rari.

— Asta-i pentru că am devenit deja un personaj important. Deschide numai ușa și privește afară pe coridor.

Intrigată, cotesa se supuse. Aruncă o privire afară și văzu câte un bărbat instalat la cele două extremități ale coridorului.

— I-am văzut de când am venit aici, dar nu știam că te păzesc pe tine. Ce înseamnă toate astea? Ești cumva arestat?

Situația asta părea că-l excită.

— Nu, au ordin să mă protejeze.

— De cine?

Turcu deveni misterios.

— Nu mă crezi? Tu ești singura persoană care are voie să mă viziteze. Asta, pentru că în tine am încredere.

Contesa von Brisbach nu-și putea reveni. Până nu de mult, Becik Galata nu păruse să facă o casă prea bună cu autoritățile din țările pe care le tranzita. Hildegrand avea impresia că în Turcia abia scăpase să nu fie arestat. În urmă cu două săptămâni, el o trimisese să-i aducă niște bani sub un pretext bun de păcălit copiii. Ea îi îndeplinise cu reticență cererea, nefăcându-și iluzii prea mari în legătură cu activitatea amantului ei.

— O, ce frumoasă ești! zise cu un surâs unsuros Becik.

În mod automat, femeia se privi în oglindă din profil. Nici urmă de burtă, șânii tari, crupa cambrată și o cascadă de păr stacojiu. Nimeni nu ar fi putut bănui că are treizeci și opt de ani. Din nefericire era divorțată și săracă. Prin Viena circula zvonul că adesea își petrecea week-endurile în țările din Golful Persic din interese pur financiare. Ceea ce era doar parțial adevărat. De doi ani încoace, Becik Galata îi asigura nu numai nevoile

esențiale, ci chiar mai mult decât atât. Primise de la el un mantou din blană de vizon adus din Bulgaria. Era de fabricație sovietică, destul de țeapăn, dar era totuși vizon.

Ea îi accepta cadourile cu o demnitate trufașă, menținând o oarecare distanță față de el. Se anima cu adevărat doar în timpul relețiilor sexuale. Amintindu-și de ascendența ei ungară, îi murmura la ureche obscenități ce aveau darul de a-l transforma pe grăsan într-un amant destul de acceptabil. Turcul nu reușise niciodată să ghicească dacă Hildegard făcea dragoste cu el din simpu interes sau, așa cum declara ea, pentru că nutrea pentru „bestia" ei o pasiune autentică. El scoase de sub cearșaf mâna dreaptă și-i făcu un semn ce se dorea plin de tandrețe.

— Vino!

Hildegard se apropie încet de pat. Petrecuseră împreună seara precedentă, în care turcul se înfruptase îndelung din farmecele ei, ca de obicei... Acum el părea posedat de o nouă fantasmă pe care ea o bănuia. Făcu cei trei pași către pat cu o încetineală agasantă și se așeză lângă el. Imediat, mâna grăsană a turcului se așeză pe coapsa ei, apoi alunecă între picioarele îmbrăcate în țesătura elastică. Hildegars nu se mișcă, observându-l atentă. Nu era deloc un Adonis. De fapt dorința îl făcea chiar respingător. Obrajii gelatinoși îi tremurau, ochii erau ieșiți din orbite, iar buzele groase întredeschise lăsau să se vadă niște dinți îngălbeniți. El își trecu mâna stângă prin părul negru și rar, apoi o întrebă cu glasul răgușit:

— Știi ce vreau eu?

— Bineînțeles, doar ești un porc.

Ea zâmbi, se așeză pe pat și își strecură mâna pe sub cearșafuri. Becik închise ochii cu un frison scurt, ușurat ca un bolnav căruia i s-a administrat injecția calmantă.

Nu simțise pentru nici o altă femeie această dorință animalică. Viața plină de pericole și frica îi amorțiseră dorințele.

Trecuse printr-o îngrozitoare tensiune nervoasă, simțind cum în jurul lui se strângea un laț mortal. Cu greu reușise să scape și să ajungă la Istanbul, tocmai la timp ca să prindă avionul ce decola cu direcția Viena, unde se instalase la hotel *Imperial*.

Degetele contesei abia se mișcau sub cearșaf, dar sub atingerea lor se ridică o ditamai umflătura. Nerăbdător, turcul o apucă de ceafă și încercă să o tragă spre el.

— „Bestia" mea are nevoie de tine, îi șopti el răgușit.

Hildegard îl privi cu răceală.

— Nu te purta ca un porc prost crescut, făcu ea cu un glas suav. Eu nu sunt una din târfele tale culese de prin bazaruri.

Ea îl abandonă, ocoli patul și deschise radioul, încercând mai multe posturi.

— Ce preferi? îl întrebă cu batjocură în glas. Mozart, Wagner, Brahms? Sau un rus, poate Prokofief...

Becik Galata nu mai putea. Marseillaise, Marșul turc ori o poloneză de Chopin, nu conta pentru el. El reuși să-și păstreze calmul.

— Ce vrei tu. Pusi...

Cu fruntea încruntată, Hildegard von Brisbach continua să învârtească butonul. Când prinse acordurile unei piese de Musorski, se opri și ascultă câteva momente. Apoi se întoarse la pat. Cu un gest destul de rece, îndepărtă cearșaful lăsându-l pe turc în toată splendoarea lui. Acesta închise ochii în așteptarea senzației minunate, apoi îi deschise.

Hildegard stătea nemișcată, cu ochii ațintiți în gol, mișcând capul în ritmul muzicii și mângâind distrată membrul învârtoșat.

— Dar ce ai?

— Taci din gură sau plec imediat, făcu ea. Respectă muzica, animalule.

În starea în care se afla, Becik ar fi dat orice pentru un rezultat imediat...

Brusc femeia se aruncă peste el și îl înfulecă. Era ca un vultur ce își devorează prada. Luat prin surprindere, turcul scoase un urlet. Un șoc electric îi trezi toate terminațiile nervoase. Suferința sa însă nu luase sfârșit. Implacabilă, Hildegard îl mângâia în ritmul muzicii. Galata, care era un meloman, simțea că este pe cale de a exploda. Exact odată cu finalul melodiei, plăcerea sa atinse apogeul, însoțită de un strigăt răgușit.

Cu greu reuși Becik Galata să își revină. Era gata să facă infarct. Pulsul său era de 160 pe minut.

— Pusi, ai fost minunată, abia reuși el să articuleze.

Hildegard îi adresă un surâs rece și distant. Grăsanul era ușor de mulțumit. Soțul ei o formase bine și îi plăcea la nebunie să îi aibă pe bărbați în puterea ei. Uneori se distra întrerupând actul sexual, provocând furia partenerului său, făcându-l să-i cerșească favorurile, gata de orice umilință. El nu avea să afle niciodată dacă felația o excita sau o desgusta, dar ea reușea de fiecare dată să se achite mai bine decât cele mai experte târfe din Istanbul. Ea se sculă în picioare și se îndreptă spre fereastră.

— Ia te uită, a început să ningă, zise contesa.

Un lucru îl nedumerea pe turc. Femeia asta putea să treacă brusc de la o stare la alta. După o scenă plină de foc, în care țâșneau scântei, se ridica și cu o voce liniștită îi cerea că meargă cu ea la cinema... Era de-a dreptul uimitor acest autocontrol al ei. Atunci turcul își spunea că orientalele nu au nimic în comun cu austriecele. El se simți minunat. Hildegard se întoarse lângă el mângâindu-i distrată membrul ramolit.

— Ei, ți-a plăcut, nu-i așa? îl întrebă ea cu vocea șoptită.

— Îți jur că da, făcu turcul. Am de gând să mai rămân în Viena ceva timp ca să pot câștiga mai mulți bani.

O lumină amuzată luci în ochii austriecei.

— Iar una din afacerile tale murdare?

Becik se învârtea continuu între Bulgaria, Germania și Austria. Se ocupa de obscure tranzacții din care nu lipsea hașișul și nici armele sau mașinile de furat. Părea că se bucură de protectori puternici pentru că nimeni nu-l deraja prea mult. Ea *nu*-l întâlnea decât în Viena. În ajun îi vorbise pentru prima oară de afacerile sale. Vinul Tokay îi dezlegase limba. Ea îl ascultase neîncrezătoare și uimită. Cu orientalii aceștia nu știai niciodată care e hotarul între minciună și adevăr.

Becik Galata spuse împăunându-se:

— Nu, este vorba de ceea ce ți-am pomenit.

Hildegard păru alarmată.

— Ai grijă. S-ar putea să fie prea periculos. N-aș vrea să pățești ceva...

Becik Galata vârî mâna sub pernă și scoase un revolver Random cu calibrul 38, pe care îl băgă sub nasul contesei.

— Becik știe să se apere, zise el. În plus, sunt bine păzit. Când vom pleca să luăm cina, vom fi escortați. Treaba asta nu o încânta prea mult. Nu avea chef ca toată Viena să afle că se ține cu un turc. Se sculă în picioare și se îndreptă către baie. În același moment, sună telefonul.

Becik ridică receptorul și răspunse.

În sala de baie, contesa ridică ușurel receptorul celuilalt aparat și îl duse la ureche. La început nu auzi decât un zgomot de fond tipic unei convorbiri internaționale. Apoi o voce de femeie întrebă:

— Becik?

După glas părea că este nevasta turcului. Acesta îi confirmă presupunerea.

— *Evet, Leila* [1]

— *Yalnizmisin? Seninle Ronusabilirmiyim?* [2] întrebă femeia cu o voce speriată.

— *Evet, habibi,* gânguri turcul.

Hildegard nu înțelegea limba turcă, dar îi ajungea intonația. Ea zâmbi cu înțeles. Toți bărbații erau la fel. Fu tentată să spună un *„hayir"* [3] în aparat... Nu era însă o ticăloasă și nu avea chef să-l suporte pe turc pe tot restul vieții. Era mai nostim să-i asculte conversația... Un timp nu se auziră decât paraziții. După câteva sunete nedeslușite, vocea femeii strigă *„hayir!"* apoi un țipăt ascuțit îi sfredeli urechile contesei.

O explozie formidabilă se auzi din receptor.

Ușa dintre sala de baie și cameră zbură în aer sfărâmându-se de peretele din față. Hildegard avu impresia că o mână gigantică îi cuprinde toracele comprimându-l. Timpanele îi pocniră sub presiunea aerului. Fu izbită cu capul de perete și își pierdu cunoștința.

Cu pistolul în mână, inspectorul Kripo [4] se strecură în încăpere urmându-i pe pompieri. Unul dintre ei stropi cu spumă carbonică perdelele cuprinse de flăcări. în timp ce ceilalți se repeziră către trupul prăbușit alături de pat. Camera era devastată ca în urma unui ciclon. Fereastra smulsă din rame fusese proiectată departe, rănind mai mulți trecători, și cele mai multe ferestre erau făcute țăndări. De jur-împrejurul hotelului *Imperial* erau răspândite cioburi. Pompierul reuși să stingă

1. *Da, Leila. (n.a.)*
2. *Ești singur? Poți să vorbești? (n.a.)*
3. *Nu (n.a.)*
4. *Kriminal polizei. Poliția criminală. (n.a.)*

focul. Explozia avusese loc în dreptul telefonului din care nu mai rămăsese decât un capăt de șnur înnegrit și o gaură în zid. Un miros acru de exploziv umplea încăperea. La ușa camerei cu numărul 816 se înghesuia o gloată formată din personal și clienți.

Un al doilea inspector Kripo veni lângă colegul ce întorcea cu fața în sus trupul lui Becik Galata. Era ușor de văzut că turcul murise instantaneu. Jumătate din față îi fusese spulberată și se vedea osul alb. Cei doi se priviră cu ochii întunecați. Era un incident foarte neplăcut pentru cineva care se află sub protecția ta.

— Ați văzut pe cineva ieșind din cameră? o întrebară ei pe camerista ce plângea.

— Nu, n-am văzut pe nimeni.

— Unde este femeia ce se afla cu el?

— Nu știu.

— I-a adus vreun pachet?

— Nu, nimic.

Unul dintre pompieri ieși strigând din sala de baie:

— Este o femeie rănită înăuntru. Repede, o targă!

Toți dădură buzna înăuntru. Pe dale zăcea o femeie cu chipul însângerat, neînsufletită, cu veșmintele sfâșiate și cu părul pe jumătate ars. Începură să o ridice cu mare atenție. Pompierul îi aplică pe față o mască cu oxigen. Oamenii din Kripo căutau printre moloz o urmă ce le-ar fi dat un indiciu, dar camera era într-un asemenea hal încât nu găsiră decât o parte din ce fusese cândva o blană de panteră: o scoarță înnegrită.

Cinci minute mai târziu, rănita era evacuată la spital. Suferise doar o comoție puternică, fiind salvată de grosimea zidului dintre camere. Unul dintre polițiști o însoți. Alții, în civil și în uniforme, își făcură apariția de pretutindeni și începură să scormonească printre sfărâmături încercând să-și imagineze ceea ce se întâmplase.

Din cauza ferestrei sparte, încăperea era înghețată. Cadavrul nud fu vârât într-un sac din plastic transparent. Bancnote amestecate – dolari, mărci germane, franci elvețieni – erau răspândite peste tot, dintr-o geantă diplomatică ce zăcea desfăcută. Unul dintre polițiști scoase de sub un fotoliu revolverul Random. Îi verifică încărcătorul. Nu fusese tras nici un cartuș. Becik Galata se temea de ceva, dar altul fusese mai rău decât el. Cum naiba putuseră să-l omoare într-un loc supravegheat zi și noapte și, mai ales, când tipul era deja prevenit de pericolul ce-l pândea? Rămânea doar vizitatoarea găsită în sala de baie. Era singura persoană care poate știa ce se întâmplase.

Capitolul II

— Asta e a doua crimă făcută cu ajutorul telefonului, după câte știm. Prima a fost înfăptuită de Mossad [1], la Paris în 1980 de către un palestinian.

Malko învârti cuburile de gheață în paharul plin cu votcă. Un foc uriaș trosnea în căminul din bibliotecă răspândind o căldură plăcută ce părea că izolează castelul Liezen de restul lumii. La primul etaj, Alexandra, eterna sa logognică, tocmai proba o rochie Azzaro adusă de la Paris în acea zi. Tânăra își făcuse ceva cumpărături între două zboruri cu Air France. Odată cu promovarea noului aparat Boeing 737, compania propusese un orar ceva mai suplu. Alexandra nu putuse călători la clasa afaceri ca de obicei: nu mai găsise nici un loc. Se mulțumise așadar cu cea economică și constatase cu plăcere că masa era servită iar de stewardese.

Malko împărțise friptura de capră de la dejun cu niște prieteni veniți de la un castel vecin. Elko Krisantem, mereu același vigilent valet și gardă de corp, veghea tăcut pe culoare. Pentru dubla sa funcție primea însă un singur salariu.

Allan Margdof, noul șef al Centralei CIA din Viena, era un bărbat cărunt, cu mustață, cu ochi mici, albaștri, ce străluceau

1. *Serviciile secrete israeliene (n.a.)*

de inteligență și cu statură atletică. El își dădea osteneala să prezinte cazul cât mai bine. Desigur că o crimă comisă cu ajutorul unui telefon era ceva destul de original...

— Cum au reușit asta? întrebă Malko înainte de a da pe gât o porție zdravănă de votcă.

Încântat, americanul începu să-i dea amănunte:

— Știm deja totul, zise el. Austriecii au colaborat cu Kripo. Aceștia îl păzeau pe Becik la cererea noastră. Din nefericire cineva a reușit să pătrundă în camera lui dându-se drept lucrător la întreținere. Avem semnalmentele lui...

— Acum cred că se află deja la Moscova, remarcă Malko.

— Cred că este mai degrabă la Praga, îl corectă americanul. După informațiile noastre, ar fi un tip din STB [1] și a trecut frontiera cehă cu o mașină. El a plasat explozivul în sertarul de sub soclul telefonului. Pare să fi fost un C4 cu un detonator cehoslovac foarte sofisticat. O mică minune care se declanșează de la distanță grație unui semnal sonor transmis pe o frecvență foarte joasă, 5 sau 10 hertzi. Este suficient să suni la persoana vizată. În momentul în care aceasta răspunde, se declanșează un semnal amplificat. Vocea umană oscilează între 300 și 50 hertzi, așa că nu există pericolul ca sistemul să se declanșeze în mod accidental. Explozia se produce instantaneu. Poți telefona de la orice distanță, chiar de la mii de kilometri distanță de victimă. Apoi poți pune receptorul în furcă. Dacă nu răspunde nimeni, este suficient ca dispozitivul să nu fie declanșat.

— Genial, remarcă Malko. Treaba asta simplifică mult alibiurile. Apropo, cine era Becik Galata?

---

1 Statni Tajna Bezpecnost. Serviciile speciale cehoslovace. (n.a.)

— Un traficant turc. Avem un dosar impresionant despre el. Lucra de mai mulți ani în colaborare cu serviciile bulgare, având la dispoziție o grămadă de camioane precum și numeroși complici în Turcia. Se ocupa cu importul de hașiș din Turcia, aducea arme din Bulgaria, destinate extremei drepte turce. În numai patru ani, autoritățile turce au sesizat că tipul a adus în țară opt sute de mii de arme individuale, transportate în camioane. El a introdus în Bulgaria în mod clandestin anhidridă sulfurică. Și asta nu este încă totul...

— La ce servește anhidrida sulfurică?

— Este indispensabilă pentru producerea heroinei și nici turcii și nici bulgarii nu au așa ceva.

— Și ce făcea turcul în Viena?

— Nimic prea rău. Doar cumpăra mașini vechi Mercedes pe care le trimitea la Sofia unde erau recondiționate și reexpediate în Orientul Mijlociu. Bineînțeles, într-o zi, poliția vieneză a găsit într-un rezervor de aer comprimat o pungă de plastic cu două kilograme de heroină. Nu s-a putut însă dovedi că turcul era la curent cu afacerea asta.

— Știți cine l-a sunat?

— Nu. Era o convorbire internațională. O voce de femeie care vorbea engleza a cerut legătura cu hotel *Imperial*. Asta e tot.

— De ce prietenii noștri cehi l-au transformat în căldură și lumină?

Allan Margdof deveni misterios.

— Aici voiam să ajung. Becik Galata tocmai fugise din Bulgaria și KDS-ul [1]...

---

1. Komitet Dajavna Sigurnost. Serviciile speciale bulgare.(n.a.)

El se întrerupse brusc. În ușa bibliotecii, văzu o fascinantă apariție. Cei doi bărbați se ridicară în picioare. Americanul nici nu încerca să-și ascundă tulburarea. Tânăra femeie era îmbrăcată cu o rochie lungă din dantelă neagră, cu mâneci, despicată adânc pe ambele coapse. Era perfect transparentă, cu excepția a doar două benzi opace, una peste sâni și cealaltă peste șolduri. În rest se puteau vedea toate rotunjimile unui trup perfect.

— Domnul Allan Margdof a venit de la Viena ca să stea de vorbă cu mine, spuse Malko. (El se întoarse spre american) Cred că că ați auzit vorbindu-se despre contesa Alexandra.

Americanul ezita între a săruta mâna contesei și a sări pe ea imediat. După o scurtă ezitare, el se aplecă și îi sărută degetele prelungi cu unghii roșii.

— Sper că nu vă deranjez, făcu Alexandra cu o voce dulce. Voiam doar să-ți arăt rochia mea cea nouă. Îți place?

Ea făcu o piruetă grațioasă, iar dantela se desfăcu în părți, dezvăluind lungile picioare musculoase până sus de tot. Sânii grei se zbenguiau liberi sub tesătura ajurată.

— Știi, dragă, ar fi o mică problemă, zise cu glas tandru tânăra femeie.

— Care?

— Nu pot să pun nimic pe dedesubt, nici chiar un slip! oftă ea. Sper că nu se va observa...

Chipul lui Margdof deveni la fel de aprins ca tapetul stacojiu de pe pereți. Alexandra îl observa cu un aer amuzat. Apoi se așeză în fața celor doi bărbați, invitându-i să facă la fel, și își puse grațioasă un picior peste celălalt.

— Ți se pare convenabil?

Era practic aproape goală. Șeful centralei CIA uitase de tutcul lui, fascinat de trupul expus la câțiva centimetri de nasul

lui. În sudul Statelor Unite ar fi ars-o ca pe o vrăjitoare. Europenii ăștia erau de-a dreptul imposibili.

— Să fii mai atentă când te așezi, o sfătui Malko.

Încântată, Alexandra se ridică și părăsi încăperea, unduindu-și corpul ca pentru a-i sugera lui Malko să o urmeze. Lui Margdof îi trebuiră câteva momente ca să-și poată reveni.

— Becik Galata este tipul care l-a recrutat pe Ali Agsa ca să-l asasineze pe Papă, explică el. A fost sprijinit de serviciile bulgare. Tot el a aranjat evadarea din închisoarea din Istanbul a lui Kartel Maltepe. Apoi Becik s-a ascuns în Bulgaria. Nimeni nu mai credea că-l mai vede. Săptămâna trecută însă, a reușit să iasă ascuns într-unul din camioanele sale.

— Se pare că nu s-a bucurat prea mult de libertate... Bulgarii au ordonat totul?

— Știți prea bine că ei nu mișcă un deget fără un ordin de la Moscova. Ordinul pentru eliminarea lui Becik a venit de la centru, de pe strada Derjinski. Cum erau destul de grăbiți, n-au avut timp să monteze o operație mai sofisticată, cu sulfazină sau aminazină [1].

Rușii nu se jucau. Noul șef al KGB-ului avea mână grea.

Malko își termină votca și culese o scamă de pe costumul negru din alpaca, vechi de zece ani ce demonstra nu numai simțul său economic, dar și faptul că își păstrase bine silueta... Gândul la trupul Alexandrei îl împiedica să se concentreze la afacerea cu turcul asasinat. Exista un vechi obicei al lor de a face dragoste ori de câte ori ea își lua o nouă rochie. De aceea își făcuse apariția în bibliotecă. În plus, Alexandra nu putea să sufere CIA, principala ei rivală. Din nefericire, castelul Liezen era un sac fără fund din punct de vedere financiar. Malko abia reușise să instaleze un sistem de încălzire centrală, datorită

1. Droguri mortale. (n.a.)

ultimei sale misiuni din Miami. Acum aștepta la rând instalatorul ce trimitea numeroase semnale de alarmă, iar mocheta uzată trebuia și ea înlocuită.

Ca să nu mai pomenim de cheltuielile necesitate de grădină.

— Este extrem de pasionantă istoria dumneavoastră, zise Malko. Există o justiție divină care l-a pedepsit pe turc chiar prin intermediul celor care l-au folosit. Dacă bulgarii nu ar misca un deget fără permisiunea rușilor, cu atât mai puțin ar omorî un papă...

— Corect, aprobă americanul.

Malko își mai turmă un pic de votcă din carafa pusă la gheață.

— Ce așteptați de la mine? întrebă el. Vreți ca valetul meu să se ducă la moscheie și să se roage pentru sufletul acelui nemernic?

Americanul schiță un zâmbet cam forțat.

— Se poate face mai mult. Acest tip cunoștea aproape toate secretele în legătură cu încercarea de asasinare a Papei. Eram cu ochii pe el de multe luni și nu ne așteptam să poată trece în Vest. Serviciile bulgare au greșit enorm când l-au lăsat să le scape.

— Da, dar l-a găsit STB-ul[1] destul de repede.

— E adevărat, recunoscu americanul. Sunt foarte puternici și nu au scrupule. La noi ar fi fost necesare zeci de aprobări și tot atâtea drame de conștiință. Ei însă își trimit imediat asasinii.

— Dacă ar fi fost capabili să ucidă un papă, de ce să nu lichideze un turc? făcu Malko cu gândul la Alexandra.

Ce urmărea oare americanul? Malko ar fi vrut să facă o scurtă siestă înainte de a pleca la serata de la palatul Schwartzemberg.

---

1 Statni Tajna Bezpecnost. Serviciile speciale cehoslovace. (n.a.)

— Becik Galata deținea un secret periculos, continuă americanul cu încăpățânare. Din pricina asta a fost eliminat. El ne-a contactat în momentul în care a sosit în Viena. Unul dintre colaboratorii mei s-a întâlnit cu el. Pretindea că are de vânzare o informație de extremă importanță. Cerea însă să fie protejat.

— Ei și?

— Aveam întâlnire cu el a doua zi. Când a fost asasinat, eram la Frankfurt, mărturisi Margdof supărat. Ar mai fi însă o speranță. Turcul nu era singur în momentul în care s-a produs explozia. Era în compania unei femei pe care se pare că o cunoașteți...

— Pe care o cunosc eu? făcu surprins Malko.

— Este vorba de Hildegard von Brisbach.

Malko nu putu să-și rețină un zâmbet.

— Păcat de turcul acesta. Nu avea gusturi rele. Nu era exclus ca să se și însoare cu ea...

— Să nu glumim cu astfel de lucruri, făcu șocat Margdof. Femeia a fost foarte afectată de explozie. Din fericire, se afla în sala de baie. Este internată la spital de unde va ieși peste o săptămână. Are brațul stâng fracturat. Desigur, am interogat-o, dar nu am aflat nimic. Este deosebit de discretă în ceea ce privește relația ei cu turcul. În aparență ar fi vorba de o simplă relație de afaceri, dar austriecii sunt convinși că ar fi fost amanta lui.

— Asta nu ar fi o surpriză. Știu că este de mai mult timp atrasă de Orient.

— Ați putea să o vedeți? Poate reușiți să scoateți ceva de la ea.

— Mâine mă duc la Viena și, dacă doriți, aș putea încerca...

Era mai bine ca Alexandra să nu afle despre această întâlnire. Hildegard nu avea o reputație prea grozavă. Chiar și

de pe un pat de spital ea făcea să tremure orice femeie cinstită...

Americanul se ridică ușurat.

— Atunci contez pe dumneavoastră. Este singura noastră șansă de a afla secretul lui Becik Galata. Dacă există un asemenea secret.

Capitolul III

Malko își scutură zăpada de pe gulerul de velur. Viena era acoperită de un strat gros de zăpadă care împiedica circulația deja dificilă... Alexandra încă mai dormea la hotelul *Sacher*. Ca să nu intre la idei în legătură cu absența sa, el făcuse dragoste cu ea înainte să plece, rugând-o să-și pună un portjartier alb aproape virginal.

Malko fu primit de o infirmieră la recepția spitalului. Ea se uită cu jind la cele două sticle de șampanie Moët et Chandon din brațele lui. Doi civili stăteau de pază pe o bancă.

— *Gruss Gott, mein Herr!*

— Unde este camera contesei von Brisbach?

Unul dintre civili se ridică, îi arătă repede o legitimație de poliție și îl întrebă:

— Numele dumneavoastră?

— Malko Linge.

Acesta consultă o listă.

— *Jawohl.* Puteți să vă legitimați, vă rog?

El examină pașaportul lui Malko și spuse:

— În ordine. Mergeți la capătul coridorului, la salonul 142.

Infirmiera se uită lung la el. Chiar și internată în spital, Hildegard von Brisbach făcea ravagii. În ajun, avusese grijă să-i trimită flori ca să o îmblânzească. El bătu la ușa salonului.

— Malko!

Hildegard, sprijinită pe perne, machiată ca pentru o seară la operă, îmbrăcată cu o cămașă din satin de culoarea pielii, cu gura roșie ca un fruct copt, își mișcă brațul sănătos. Când Malko se aplecă să o îmbrățișeze cu un gest cast, ea îl atrase cu putere și îl sărută cu pasiune. Apoi îl privi și suspină:

— Ce minunat este să vii atâta cale numai ca să mă vezi... De câtă vreme nu ne-am mai văzut, doi sau trei ani?

— Mai puțin, zise Malko plin de diplomație.

O avusese pe contesă pe canapelele Rolls-ului său, după o seară de flirt intens. Fusese un moment plăcut pentru amândoi. El luă un scaun și se așeză aproape de pat. Ochii contesei ardeau de febră. Ea spuse zâmbind:

— Din fericire, în Austria funcționează o bună securitate socială. Altfel m-ar fi costat o adevărată avere.

— Cât este de grav?

— Din fericire, îmi vor scoate gipsul peste trei zile. Am tot corpul plin de vânătăi. Privește.

Ea ridică cearșaful, apoi cămășuța, dezgolindu-și pântecele. Malko simți sub degete o întărătură pe sub piele. Tocmai voia să-și retragă mâna, când el îl reținu și îl ghidă ceva mai jos, peste pubis, apoi trase cearșaful pe deasupra.

— Rămâi așa, să mă încălzești.

Poziția era destul de neconfortabilă, dar ce nu ar fi făcut Malko pentru a face plăcere unei bolnave? Hildegard îl scrută cu atenție.

— Și acum, *Liebling*, spune-mi sincer, care este adevăratul motiv al vizitei tale?

— Dar tu știi că...

— *Ach!* Te cunosc eu. Nu ai face nici zece metri ca să vii să vezi o bolnavă pe un pat de spital. Apropo, unde este Alexandra?

— Am lăsat-o la hotel.

— Foarte bine. Mișcă puțin degetele, este foarte plăcut. Spune-mi acum ce vrei să știi?

Ea se așează cât mai confortabil, cu ochii închiși și cu trupul cambrat în fața lui Malko. O infirmieră deschise ușa și o închise șocată.

— Ce însemna pentru tine turcul acela?

— Sper că nu ești gelos...

— Nu fi proastă.

— Adevărul este că era extrem de generos cu mine. Doar se știe cu ce probleme financiare mă lupt. Acum bărbații mai mult vor să profite de femei decât să le facă daruri.

Contesa avea o bună școală a vieții...

— Ce s-a întâmplat?

— Vrei versiunea oficială sau cea adevărată?

— Pe cea adevărată.

Ea gânguri cu senzualitate.

— Porcul de Becik a sosit în ajun, obsedat ca de obicei. M-a chinuit toată noaptea, iar a doua zi a avut tupeul să ceară și desertul lui favorit... Înțelegi ce vreau să spun, nu?

— Îmi imaginez.

— Pot spune că a părăsit această lume cu o impresie bună... Eram singură în sala de baie când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul din baie. Era o voce de femeie.

— Ai recunoscut-o?

— Desigur. Era nevasta lui, zise contesa cu un glas suav. O savarină mare care a rămas în Bulgaria, după câte mi-a spus el. L-a mai sunat și în alte ocazii. De fiecare dată, el pretindea că este singur.

— Despre ce au vorbit?

— Vorbeau în turcă, așa că nu am înțeles nimic. Probabil că l-a întrebat dacă este singur, pentru că el a răspuns *„evet"*[1]

— Ai mai remarcat și altceva?

— Da. Părea încordată, neliniștită. Apoi, chiar înainte de explozie, a scos un țipăt puternic, încercând să strige ceva. Dar poate că m-am înșelat.

---

1. Da. (n.a.)

Malko înregistră totul. Asta însemna că soția lui Becik fusese forțată să-l sune. Nu avea nici o probă însă.

— El nu ți-a spus nimic?

Contesa scoase un oftat.

— Dacă vei continua să faci ce te-am rugat, s-ar putea să-mi aduc mai bine aminte.

Degetele lui Malko explorau mai departe. Cei doi tăcură un timp. În cameră se putea auzi respirația sacadată a femeii. Brusc ea se arcui și mai mult, își ridică genunchii, apoi se întoarse pe o parte, prinzând cu putere pumnul lui Malko între coapsele musculoase.

Ceva mai târziu, ea deschise ochii tulburați și șopti:

— Asta este cea mai plăcută vizită pe care am primit-o.

Malko îi lăsă ceva timp ca să-și mai revină înainte de a o întreba:

— Vreau să-mi spui și restul, Hildegard.

— O, ești insațiabil! Fie cum vrei tu. Printre picături, turcul a mai lăsat să-i scape câte ceva. Ar fi făcut orice ca să-și dea mai multă importanță ca să crească în ochii mei. Sincer vorbind, nu l-am crezut, dar în lumina celor întâmplate...

— Ce ți-a spus?

— Mi-a mărturisit că el este cel care l-a recrutat pe asasinul Papei.

— E adevărat. Altceva?

— A lucrat cu un bulgar care, la rândul lui, era la ordinele KGB-ului.

— Dar nu ți-a încredințat adevăratul secret...

— Așteaptă puțin, făcu vexată contesa. Turcul mi-a spus că trebuia să organizeze fuga în Vest a unui general sovietic.

— Ce?

— Chiar așa. Tipul este îngrozit de teama că va fi lichidat din cauza unei povești legate de piața neagră și i-a cerut bulgarului să-l treacă dincolo. Spunea că însuși Yuri Andropov, șeful suprem al KGB-ului i-a dat ordinul de a-l lichida pe Papă...

— Unde se află acum acest general?

— La Moscova sau la Sofia. Becik nu știa. Contactul cu acesta trebuia realizat prin intermediul Leilei, soția turcului.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai bizare!

Femeia turcului trebuia să fie o tipă încântătoare odată ce putea să-și ucidă soțul sunându-l la telefon. Hildegard îl privea pe Malko vădit interesată.

— Nu mă crezi?

— Pe tine te cred, dar nu și pe el.

— Mai mult nu mai știu.

— Ai reținut cumva numele generalului?

— Se numește Fiodor Storamov. Este un nume ușor de reținut.

Malko înregistra spusele ei. Era o poveste increibilă. Orice serviciu secret ar fi dat orice ca să pună mâna pe cel ce organizase asasinarea Papei. Malko se sculă în picioare.

— Ești un adevărat înger, Hildegard! Te rog să nu mai pomenești nimănui vreo vorbă despre asta.

— Oricum, nu m-ar crede nimeni. Sper că vei veni să mă vezi după ce voi părăsi spitalul. Mi-ai rămas dator. Și nu te lăsa epuizat de leoaica aceea... *Auf Viedersehen...*

— Generalul Fiodor Storamov face parte din Primul Directorat al KGB, zise Allan Margdof. Se ocupă de toate operațiunile din afara Uniunii Sovietice. Potrivit informațiilor deținute de noi, el lucrează în Departamentul V responsabil cu „Mokrie Dela" ce se ocupă atât cu lichidările persoanelor indezirabile, cât și cu afacerile supersecrete. Noi nu avem nici o fotografie a lui, dar știm că își are biroul într-o clădire ultramodernă, în formă de seceră, aflată în spatele unui brâu

de arbori. undeva la o periferie a Moscovei. Își antrenează agenții într-o vilă specială, la Kușino, undeva în afara orașului.

Malko privi la marele bulevard al Praterului, parcul de atracții al Vienei, cufundat în ceață.

— Lucrurile se leagă. Nu înțeleg însă de ce ar prefera să fugă în Vest. Un om de rangul lui se bucură de mari privilegii.

— Este exact, zise Margdof. Cu o singură excepție: securitatea. Dacă Yuri Andropov sau noul șef al KGB ar decide că trebuie să scape de el, nu ar avea nici cea mai mică șansă de a scăpa viu. Amintiți-vă de Laurenți Beria care, deși era șeful KGB, a fost eliminat. Aș vrea acum să amintesc două fapte ce par să se lege de povestea lui Becik Galata. Primul este că am fost contactați la Viena cu puțin timp în urmă de un agent foarte sus plasat, care dorea să treacă în Vest. Apoi contactul a dispărut și a trebuit să rămână pe loc.

De asemenea mai știm că clanul Cernenko, din familia lui Brejnev, tot încearcă să-i pună bețe în roate lui Yuri Andropov. Acesta din urmă ar putea să dorească să scape de anumiți martori supărători în lupta dintre clanuri. Pe urmă ar mai fi și povestea asta cu piața neagră. Andropov a lansat deja o companie împotriva ei.

— Tot ce-i posibil, făcu Malko. Dar deocamdată totul rămâne la rangul de ipoteză. Doar o ședință de spiritism ne-ar putea ajuta să-l facem să vorbească pe ticălosul acela de turc.

— Ar mai fi o cale, zise americanul. Ne mai rămâne Leila, nevasta acestuia, care se pare că ar deține informații importante.

Cei doi bărbați se aflau în sala de conferințe a CIA, o încăpere protejată împotriva spionajului electronic cu ajutorul unor dispozitive ultrasofisticate. Trecuseră patru zile de la vizita făcută la spital. Malko venise special la Viena, la cererea șefului centralei CIA.

— Nevasta turcului se află acum la Sofia. M-ar mira ca bulgarii să o lase să plece în cazul în care Becik a spus adevărul. Ea riscă să-și petreacă vacanțele în Siberia pentru câte zile îi mai rămân...

— Bineînțeles, întări Margdof. Tocmai de aceea trebuie să-i faceți imediat o vizită.

Văzând chipul înmărmurit al lui Malko, el îi puse în față un teanc gros de documente și adăugă:

— Aveți aici dosarul misiunii dumneavoastră. Nu este complet, dar sunt sigur că veți putea rezolva cu bine totul, prințe Malko.

Malko răsfoi hârtiile și zâmbi.

— Acum că mi-ați arătat că aveți simțul umorului, nu doriți să-mi explicați mai clar ce doriți de fapt de la mine?

— Exact ce v-am spus deja. Să mergeți imediat la Sofia ca să luați contact cu soția lui Becik Galata.

În ochii americanului nu mai era nici o urmă de veselie. Malko își aranjă cuta de la pantalon, ascuțită ca briciul, și zise cu o voce calmă:

— Allan, de când lucrez pentru compania asta trăznită, nu de puține ori mi s-a cerut să fac lucruri demențiale... În cazul acesta, mi se pare că ați luat-o complet razna... De ce nu m-asi duce direct la Moscova la însuși Yuri Andropov? Nu ar fi mai dificil și am renunța și la un intermediar... Este suficient să sun la ușa apartamentului acestuia din bulevardul Kutuzovski.

— Vă rog să nu glumiți, făcu americanul. Planul meu este perfect realizabil.

— Și, bineînțeles, tot dumneavoastră m-ați desemnat pe mine ca voluntar. Nici vorbă de Blue Cross, de securitatea socială sau de vreo pensie în caz de eșec. Mi se rezervă dreptul doar la o înmormântare modestă la Arlington pe coasta nordică. (El se ridică în picioare). Până acum nu am refuzat încă nici o misiune, dar de astă dată nu am chef să-mi petrec

revelionul în Gulag și nici să mor la Vorkuta în fundul unei mine de sare... *Auf Wiedersehen, mein Herr.*

— Vă rog să vă așezați și să mă ascultați. Încă nu știți totul. Este adevărat că este periculos pentru un agent ca dumneavoastră să treacă dincolo de Cortina de Fier. Periculos dar nu imposibil. Ascultați-mă, vă rog.

Cu regret, Malko se așează. Era intrigat și neîncrezător.

— În primul rând, avem confirmarea că soția lui Becik se află la hotelul *Vitoșa* din Sofia. Aproape în fiecare seară, ea frecventează cazinoul situat la etajul al nouăsprezecelea al hotelului.

— De unde știți asta?

— Am activat un stringer[1] Este un austriac, angajat la un birou de turism. Aveți numele lui în dosar. El locuiește la *Vitoșa* și poate să vă ajute foarte mult. Este greu de găsit o cazare pe acolo.

— Atunci de ce nu vorbește el direct cu Leila Galata?

Allan Margdof îl privi cu reproș.

— Haideți să fim serioși. Nu este omul potrivit pentru așa ceva.

— Și cum credeți că voi ajunge eu la Sofia? În Rolls cu Elko Krisantem și cu placa de înmatriculare pe care să stea scris cu majuscule „SPION"?

— Ei, nu. Printre oamenii noștri se află un sirian pe nume Samir Sidani. El are o firmă de transport, Transeuropa, care operează în Zürich în colaborare cu Somat din Bulgaria.

— Ce este Somat?

— O companie bulgară de transport controlată de Dajavna Sigurnosti. În mod oficial, Sidani transportă piese de mașini și camioane în Orientul Mijlociu. În realitate, el „împrumută" camioanele sale bulgarilor care tranzitează Sofia. În acest caz,

---

1 *Agent secret (n.a.)*

aceştia pot manevra cu uşurinţă tot felul de mărfuri de contrabandă.

— Extrem de pasionant... Şi ce legătură am eu cu toate astea?

— Samir Sidani nu ne poate refuza nimic. Îl putem uşor băga la răcoare sau ruina. Este un tip inteligent, aşa că ne face câte un serviciu din când în când. Acum, tocmai i-am cerut ceva.

— Ce anume?

— Dumneavoastră îl veţi înlocui pe un şofer de-al lui, spuse americanul. Sper că nu vă este frică să conduceţi un camion semiremorcă vreo mie de kilometri. Veţi pleca de la Zürich cu un paşaport german, pe numele Klaus Frost, odată cu ceilalţi şoferi. Mereu apar angajaţi noi. La frontiera bulgară, veţi fi luat în primire de un reprezentant al firmei Somat şi condus sub escorta poliţiei de frontieră. Veţi sosi la Sofia, la antrepozitele firmei Transeuropa unde vă va aştepta Samir Sidani. Împreună cu ceilalţi şoferi veţi da bulgarilor cheile şi actele maşinilor, ca să-şi facă treaba cu ele. Acestea vă vor fi returnate în cele din urmă. Între timp vă veţi petrece timpul la hotelul *Vitoşa*, pe cheltuiala bulgarilor...

Treaba era atât de gogonată încât Malko rămase mut.

— Aşa că veţi avea suficient timp la dispoziţie ca să vă vedeţi de treabă fără să treziţi vreo bănuială.

— Ce se va întâmpla după aceea?

— Vă veţi recupera camionul şi vă veţi continua drumul către Istanbul şi Kuweit. Ieşirea din ţară se va face în acelaşi mod. Turcii vă vor recupera la frontiera cu Kapikule.

Planul era genial. Pentru prima dată, Malko îi admiră sincer pe americani. Simţindu-i uşurarea, Margdof dădu ultima lovitură.

— Şi asta nu este totul. Dacă generalul sovietic se află într-adevăr la Sofia, decis să treacă în Occident, îl veţi lua cu

dumneavoastră... Camionul va fi trucat, cu un fund dublu. Va fi simplu să intre acolo. Nu va avea de ce să se teamă, pentru că nimeni nu controlează camioanele la ieșirea din țară.

— Bravo! făcu Malko.

— Totul este prevăzut. În cazul absurd că s-ar ivi vreo încurcătură, vă va ajuta șeful securității Ambasadei Germaniei din Sofia, Kurt Morell.

Văzând expresia de pe fața lui Malko, el adăugă:

— Este cu mult mai dezagreabil să conduceți un camion de treizeci de tone în comparație cu un Rolls, dar este pentru o cauză bună.

După un lung moment de tăcere, Malko încercă să-și arate rezerva.

— Ascultați-mă, Allan. Eu știu că în teorie toate merg întotdeauna ca pe roate. Numai că există și neprevăzutul. În acest caz, nu voi putea să trec frontiera decât dacă aș avea aripi.

— Dragul meu Malko, deși ne costați o grămadă de dolari, noi ținem la dumneavoastră, așa că nu-i vom lăsa pe ruși să vă prindă-n gheare. Am prevăzut o asigurare pentru viața dumneavoastră, ce nu va da greș.

— Ce anume, un ICMB?

— Nu. Mai ceva. Ați auzit desigur de un fugar de rang mare pe care englezii l-au ajutat să iasă din Teheran? Este vorba de un colonel KGB, Jaruzelski.

— Da, zise Malko.

— De când este la noi, rușii au făcut imposibilul ca să-l recupereze. Există acum o înțelegere între BND, M15 și noi. Dacă vi s-ar întâmpla ceva la Sofia, noi îi vom contacta pe ruși ca să le spunem că suntem gata să schimbăm cu acel colonel din Teheran.

Malko își privi interlocutorul cu oroare.

— Măcar l-ați anunțat și pe el în legătură cu ce i-ați rezervat pentru vacanță? Tipul va fi cu siguranță împușcat.

— Mă tem că da, mărturisi americanul. Trădătorii nu au fost niciodată apreciați la justa lor valoare. Vă prefer însă pe dumneavoastră în locul lui.

— Și dacă totuși mă lichidează? obiectă Malko. Veți schimba cadavrul meu cu cel al colonelului?

Margdof făcu un gest dezaprobator.

— Nu-i subestimați pe sovietici. Dimpotrivă, ei vor fi cei ce vor avea mare grijă de dumneavoastră, cel puțin atât cât vor ține negocierile.

Malko era și dezgustat și sceptic totodată. Avea suficientă experiență ca să știe că întotdeauna apăreau situații neprevăzute.

— Să admitem că totul se va petrece cu bine, zise el. Că eu îl aduc pe generalul Storamov de mână și că ne va scrie o minunată confesiune. Ce veți face atunci? Toată lumea știe că Andropov se află în spatele complotului împotriva Papei și nimeni nu îndrăznește să scoată o vorbă.

Allan Margdof zâmbi subțire.

— Nu există probe, ci doar *circumstantial evidences*... Dacă vor exista însă probe, totul va fi cu totul diferit.

— Le veți face publice?

— Nu. Vom păstra tăcere asupra lor. Dar rușii vor ști că avem probe. Astfel îi vom sili să cânte. Ar fi de foarte prost impact știrea că generalul Storamov depune mărturie împotriva lui Yuri Andropov, secretarul Partidului Comunist din Uniunea Sovietică.

— O să-i faceți să vă dea aurul lor? Sau să returneze împrumuturile ruse? Sau să libereze Polonia?

— Să lăsăm prostiile. Am putea face presiuni asupra lor în cazul unei afaceri care ne tulbură din 1983, între Pershings și SS20...

Malko începu să fie convins de demonstrația de beton a americanului. Treaba asta ar fi putut să meargă.

— Aveți la dispoziție trei zile ca să vă familiarizați cu misiunea primită. Începând de mâine, vă punem la dispoziție o semiremorcă. Va trebui să ajungeți la Sofia la sfârșitul săptămânii.

— Așteptați, nu am spus încă da, făcu Malko.

Allan Margdof zâmbi ciudat.

— Am trimis pe cineva la castelul Liezen, spuse el. A făcut o mică anchetă acolo. Știu suma exactă de care aveți nevoie ca să nu se prăbușească până la primăvară. Sunt de părere că veți accepta.

Malko luă dosarul și îl parcurse repede.

— Allan, sunteți un nemernic. Dacă vă fac praf camionul din cauza poleiului, veți avea mari necazuri pe aici. Un asemenea mastodont trebuie să coste bani grei...

Capitolul IV

Malko trase cu putere de volanul monstrului de treizeci și două de tone, pe un strat gros de noroi, ca să asculte de ordinul milițianului ce agita un disc roșu în mijlocul bulevardului General Zaimov. Trebuia să intre în parchingul antrepozitului Kintex ce făcea parte din Transeuropa. Se afla aproape de piața Pirdon, într-o periferie a Sofiei unde erau o groază de mașini de mare tonaj.

Alte nouă camioane mai făceau parte din convoiul escortat de la frontieră de o Volga neagră. Malko ocupă un loc din parcare, opri motorul și se retrase. Allan Margdof avea dreptate: era altceva decât un Rolls. De când plecase din Zürich, avusese parte de o vreme îngrozitoare. zăpadă, ceață, polei. Rareori depășise viteza de 100 la oră. În sfârșit, se afla în Bulgaria! În afară de caracterele chirilice, s-ar fi putut crede în orice loc al lumii. Până acum nu avusese parte decât de drumuri întortocheate și înzăpezite. Uitându-se în jurul său își spuse că orice persoană ar fi putut fi un inamic. Un bărbat înalt, înfofolit într-o haină din blană neagră, pleșuv și cu un nas coroiat ca de vultur, se îndreptă spre camionul său. Chelul îi întinse mâna.

— Ați călătorit bine? Mă numesc Samir Sidani.

Sirianul îl examină cu atenție, zâmbind. El adăugă:

— Încuiați camionul, dați-mi cheile și actele amașinii, pașaportul, apoi așteptați-mă la mine în mașină. Este Mercedesul cenușiu de acolo.

Șoferii se învârteau în jurul camioanelor și, rând pe rând, fură înlocuiți de bulgari. Malko își luă valiza din cabină, apoi predă cheile și actele sirianului care se făcu nevăzut într-un depozit. Malko se urcă în Mercedes, simțind o plăcere imensă. Nu-i venea să creadă că totul se petrecuse cu atâta ușurință în această primă parte a misiunii sale.

La hotelul *Nova* din Zürich, un sirian ce crezuse că are de-a face cu un adevărat șofer îi dăduse planul de drum, via Jugoslavia. Înainte de a ajunge la frontiera bulgară, trebuia să se oprească la un motel de lângă Nis, unde un reprezentant al Transeuropei avea să-i dea ultimele instrucțiuni. La motel îl întâlnise pe libanezul care avea în grijă restul convoiului. Mai erau șase bulgari de la Somat, un francez și un belgian. Fiecare șofer primise numărul de telefon al firmei Kintex, din Sofia, pentru orice eventualitate, apoi plecaseră în convoi. O mașină a poliției de frontieră îi aștepta la un post de frontieră. Toate camioanele trecuseră fără nici un fel de control. Nici măcar la pașapoarte nu se uitaseră! Străbătuseră cei șaizeci de kilometri până la Sofia fără nici un fel de probleme, conduși de Volga neagră.

Samir Sidani deschise portiera mașinii și se trânti lângă el.

— S-a făcut, totul este în ordine, spuse el. Să mergem la *Vitoșa*. Camionul dumneavoastră va face un mic tur prin Turcia. Se va întoarce cam într-o săptămână. Până atunci sunteți liber. Cel puțin, din punctul meu de vedere. Cum nu sunteți singurul în această situație, nu veți fi remarcat în mod deosebit.

Șoseaua era prevăzută cu numeroase stopuri. După moda rușilor, bulgarii treceau numărul camioanelor cu cifre enorme pe placa din spate. Cele mai multe mașini erau marca Volga și aveau înscrisă litera „C"

— Ce înseamnă „C"? întrebă Malko.

Sirianul zâmbi.

— Sunt mașini ale nomenclaturii guvernamentale. Numai ele și mașinile străinilor pot circula prin oraș la orele de vârf...

Iată un mod radical de a rezolva problema. Câțiva trecători *înfofoliți în blănuri mergeau grăbiți* pe trotoare.

— Unde este pașaportul meu?

— Vi-l voi da la plecare.

Mercedesul viră la stânga, intrând pe un mare bulevard ce urca pe coasta unei coline, tăiată în două de liniile de tramvai și flancată de imense clădiri moderne și triste. Întorcând capul. Malko văzu centrul Sofiei, aflat într-o cuvetă. Samir Sidani spuse:

— Acum vă voi părăsi. Ne vom revedea diseară, când voi veni să beau ceva la cazino. O să v-o prezint pe soția mea. Este bulgăroaică. *După aceea puteți face ce vreți. Prefer să nu* știu nimic. Veți putea pleca în camion la fel de *safe* ca la venire. Fiți atent însă. *Vitoșa* este plină de ochi și urechi ale DS-ului.

— Nu-mi vor cere pașaportul?

— Nu, au încredere în mine.

Ei ajunseră în vârful colinei. Sirianul viră la dreapta și Malko văzu un turn alb izolat într-o zonă pustie. Era hotelul *Vitoșa.* Locul unde se pusese la cale atentatul împotriva Papei din 13 mai 1981. Samir Sedani opri mașina în fața ușilor din sticlă.

— Camera dumneavoastră este rezervată. Pe diseară.

Camera lui Malko de la etajul șase semăna cu o saună. Radiatoarele dogoreau îngrozitor. Un televizor imens, fabricat în Germania de Est, oferea aceeași imagine pe toate cele patru canale. El se uită pe fereastră. Hotelul se prelungea într-un soi de galerie ce se termina cu un apendice de formă curioasă, înconjurând o grădină în stil japonez, acoperită de zăpadă.

Malko înțelesese că sirianul nu-l va ajuta în misiunea sa. Singurul contact valabil părea a fi stringerul austriac, un anume

Alois Kartner, care locuia la *Vitoșa*, la camera 816. Era șeful unei agenții austriece de turism.

Malko se urcă în lift, urcă două etaje și bătu la ușa cu numărul 816. Ușa se deschise imediat iar în pragul ei se ivi un grăsan care ar fi putut servi ca reclamă pentru o marcă de aperitive. Tipul tocmai se bărbierea.

— Sunteți Alois Kartner?

— Da.

— Vin de la Viena, via Zürich. Sora dumneavoastră vă trimite un pachet prin mine.

Kartner zâmbi cu căldură și își retrase puțin burdihanul ca să-i facă loc să intre.

— Bine ați venit! Vă voi oferi niște „sirop scoțian"

Într-un colț al camerei erau șase cartușe J&B, două de Gaston de Lagrange și câteva sticle neidentificate.

Kartner deschise o sticlă J&B și umplu ochi două pahare. Apoi și-l bău pe al său dintr-o suflare.

— Ah, că bun mai este!

Malko își muie buzele în al său. Kartner părea că e gata să explodeze, dar pe fața lui se lățea un zâmbet încurajator. El îl luă pe Malko de braț.

— Veniți, cred că sunteți mort de foame după un asemenea drum. O să servim ceva la restaurantul japonez. Este cel mai bun loc de aici. Uneori poți vedea câte o chelneriță destul de nostimă, zise el făcând cu ochiul.

Cum Malko ezita, el ridică un deget spre tavan. Malko înțelese: locul era înțesat de microfoane. Treaba începea cu dreptul.

Holul din marmură albă al hotelului era plin de mustăcioși cu aspect îndoielnic. În mijloc erau mai multe măsuțe. Malko văzu și câteva femei drăguțe. Toată lumea vorbea încet.

Kartner îl conduse pe un culoar întunecos și lung. O căsuță din lemn înălțată pe stâlpi trona în mijlocul grădinii. Era restaurantul japonez. Malko izbucni în râs. Spre ei se îndrepta o bulgăroaică blondă, înaltă de un metru optzeci, deghizată în gheișă, cu chimono, obi, șosete albe și sandale! Mai erau încă

trei ca ea, iar din difuzoare se revărsau acordurile unor melodii made in Japan. Lungana îi conduse la o masă ceva mai retrasă, pe care era menționea „rezervat" Însă Kartner alese o altă masă, de lângă bar.

— Aici va fi mai bine, zise el. Aduceți niște *sake* pentru început.

După ce chelnerița se îndepărtă, el se aplecă la urechea lui Malko:

— Treaba cu masa rezervată este un truc vechi. Dacă ne instalam acolo, fata ar fi dat imediat un telefon. Atunci ar fi fost activat microfonul.

— *Dar de ce în cazul nostru?* întrebă Malko.

— Eu lucrez la o companie străină. Le place să știe tot ce fac.

Chelnerița se întoarse cu o sticluță cu *sake* din care Kartner se servi cu generozitate. Malko nu-și putea lua ochii de la fața lui plină de cuperoză, cu vene groase ce-i deformau nasul. Parcă era un peisaj lunar. Cei doi ciocniră paharele. Alcoolul călduț îl destinse un pic pe Malko. Nu reușea să creadă că se află în Bulgaria, una dintre țările cele mai dure din Europa răsăriteană. Era un alt univers.

— Ei, spuneți-mi ce faceți aici la Sofia? întrebă grăsanul. Mi s-a spus să stau la dispoziția *dumneavoastră. Se întâmplă* destul de rar. De obicei mă ocup de probleme minore...

— Îl cunoașteți pe Becik Galata?

— Desigur.

— Deci știți ce i s-a întâmplat, nu?

— Am citit în Kurier. Nu mă miră faptul. Tipul era un ciudat. Venea destul de des la cazinou și juca pe sume nebunești.

— Se spune că soția lui încă mai este la *Vitoșa.*

— *Este exact.* Stă în apartamentul Serdika de la etajul șaptesprezece.

— Am venit aici ca să iau contact cu ea, zise Malko.

Alois își mai turnă sake.

— Căutați altceva!

— Asta este misiunea mea! insistă Malko.

Ei așteptară ca așa-zisa japoneză să comande masa lor la bucătărie ca să poată continua. Austriacul mai trase o duscă de sake și preciză:

— Puteți să bateți la ușa ei, nimeni nu vă va aresta. Nici măcar pază nu are. Sunt sigur că vă va deschide, dar asta va pune capăt călătoriei dumneavoastră.

— De ce?

Kartner zise în șoaptă:

— Pentru că în camera ei este câte un microfon pentru fiecare metru pătrat. Toate sunt conectate în permanență. În plus, mai sunt și camere de luat vederi. Este supravegheată și când își face nevoile. Totul este conectat la o cameră de control din clădirea veche și transmis tipilor care mișună în holul central al hotelului. Nu veți avea timp nici să ieșiți din hotel.

Malko asculta posomorât. Se temuse de așa ceva. Kartner își ascunse un sughiț, apoi continuă:

— Bulgarii sunt tari în electronică. Vă dați seama că o dată ce au lăsat-o pe femeia asta în hotel, și-au luat toate măsurile. Astfel străinii pot vedea că este liberă, că o pot atinge. Numai că îi ascultă toate convorbirile și ea știe bine asta... Nu dorește să aibă aceeași soartă ca soțul ei...

Shabu-shabu părea croit dintr-o talpă de cizmă căzăcească și, oricum, Malko nu avea poftă de mâncare. Terminară cu o cafea infectă și o ultimă sticlă cu sake pentru Alois. În ochii austriacului se ghicea o undă de neliniște.

— Feriți-vă să vă lansați în cine știe ce nebunie. Cu cei de aici nu-i de glumit. Hotelul ăsta este extrem de supravegheat. Îi știu tot ce faceți și ce spuneți. În noptieră este o instalație specială, cu ceas. Când tipul de la DS vine să schimbe bateriile ceasul rămâne în urmă. Există microfoane chiar și în lifturi.

Cei doi se aflau acum în marea piscină din marmură albă unde o groază de tipi cu mustață stăteau la mese.

— Îi vedeți pe cei doi de acolo? Aduc haşiş din Turcia. Celălalt de alături este specializat în furtul de maşini. Cei trei care stau lângă roşcată duc în Italia în fiecare săptămână arme şi droguri. Mai în fundul sălii este un libian care pune aici la punct tot felul de lovituri şi recrutează şoferi de maşini grele. Doar inşi de genul acesta vei găsi la *Vitoşa*. Uite, grasul care fumează lucrează pentru DS. Zace aici cât e ziua de lungă. Este la vânat de noi capete. Libertatea este doar o falsă impresie... Toți sunt ca peştii într-un acvariu...

Brusc, o fată brunetă, cu cizme, haină de blană şi machiată destul de puternic, trecu pe lângă ei şi intră în lift. Alois o salută cu un zâmbet libidinos.

— O grămadă de târfe circulă pe aici, mai ales în sala de bowling.

Malko o urmărise cu privirea pe femeia ce avea să încerce unul dintre paturile din hotel. Se simțea prins într-o capcană. Ce folos că intrase atât de uşor în țară dacă nu putea face nici o mişcare? Ori nu încerca nimic şi misiunea sa eşua, ori se arunca în gura lupului.

În ambele cazuri, bulgarii ieşeau victorioşi. El blestemă în gând optimismul lui Margdof. Tot planul se ducea de râpă dacă nu o putea contacta pe Leila.

— Leila Galata nu iese niciodată singură din hotel, undeva unde aş putea să o abordez cu uşurință?

— Nu, niciodată. Parcă ar trăi în lună. Nu ştiu ce vreți să vorbiți cu ea, dar să fiți sigur că un agent DS tocmai aşteaptă pe unul ca dumneavoastră. Amintiți-vă de suedezul Raul Wallenberg... Sunt treizeci şi cinci de ani de când a dispărut fără urmă la Budapesta, ridicat de KGB. Şi el a încercat să facă pe salvatorul. A fost văzut acum vreo zece ani într-un lagăr din Gulag. Vă tentează şi pe dumneavoastră aşa ceva? Dacă veți încerca să o vedeți pe femeia aceea, e ca şi cum vă veți cumpăra un bilet la clasa întâi pentru Air Gulag. Numai pentru dus.

— Fiecare îşi alege propriul destin, oftă Malko.

— Bine, acum trebuie să plec. Oricum, o veți putea zări în seara asta la cazino.

La intervale regulate, un tip cu fața ciupită de vărsat scotea din buzunar bancnote de o sută de dolari pe care le schimba cu jetoane ce erau înghițite imediat de covorul verde al ruletei... Un asemenea ghinion era admirabil. Cu un pahar în mână, Alois Kartner îi privea pe jucători. În micul cazinou erau patru mese de ruletă și vreo șase de black-jack, rânduite în jurul unui bar întunecat. O mulțime de străini se buluceau acolo împreună cu târfele din partea locului, destul de bine înțolite. Erau tolerate doar bulgăroaicele.

Crupierii, cu care nu ți-ar fi plăcut să te întâlnești într-un loc pustiu și întunecat, nu acceptau decât un singur fel de monedă, dolarul. La fel ca în Las Vegas. Kartner se apropie de Malko.

— Ea nu va veni, este prea târziu. O micuță mă așteaptă jos. Trebuie să plec. Pe mâine.

Malko se îndreptă către bar. Nici nu trecură cinci minute că zări profilul de pasăre de pradă al lui Samir Sidani. Surpriza agreabilă era că acesta era însoțit de o roșcată plină de vino-ncoa, ce purta o rochie perfect mulată pe rotunjimile promițătoare de mari delicii. Rochia avea un decolteu generos ce dezvăluia sânii grei.

— Bună seara, spuse sirianul. Samia, ți-l prezint pe Klaus Frost, unul dintre șoferii noștri. Samia, soția mea.

Samia îi întinse o mână suplă și, când se instală pe taburetul înalt, lăsă să se vadă destul din ciorapii negri cu dungă. Era ceva neașteptat într-o țară din Est. Malko își opri privirile pe o venă albăstruie se se zbătea delicat pe sânul stâng al femeii. Cu talia ei de viespe și cu șoldurile rotunde, era mai mult decât apetisantă. Mâna ei cu unghiile roșii lungi de cincisprezece centimetri se așeză pe brațul lui Malko, impregnându-l cu un parfum greu.

— Doriți șampanie?

— Cu plăcere.

O dispută violentă se iscă în jurul unei mese cu ruletă. Crupierii trișau cu nerușinare „uitând" să plătească la jumătate din numere. Samir Sidani încreți fruntea dezaprobator.

Samia Sidani își încrucișă picioarele iar foșnetul ciorapilor îi stârni lui Malko un fior plăcut. Privirea tinerei femei era ațintită asupra lui, de parcă nu-i venea să creadă că este într-adevăr un șofer. Un crupier mătăhălos îi șopti ceva la ureche soțului ei care plecă de la bar cu un gest de scuze. Samia înflori brusc. Ea ridică zâmbind paharul cu Moët.

— Este primul dumneavoastră sejur în Bulgaria? îl întrebă ea.

— Da. Dar dumneavoastră?

— Eu sunt bulgăroaică...

Prefera să facă pe proasta.

— Noi locuim aici de când lucrurile merg prost la Beirut, spuse ea. Sunt machieuză de cinema. Aici este de lucru. Se poate trăi destul de bine când cunoști țara și ai valută. Aici, *valuta* este cuvântul cheie. Este ca un strigăt de luptă pentru Bulgaria. Este singura țară comunistă în care nu se face controlul asupra schimburilor. Poți să intri sau să ieși liber cu o valiză plină cu dolari.

El se întrebă cât știe femeia despre el. În orice caz era evident că îl place, i se citea în ochi.

Sidani se întoarse, cu un aer îngrijorat și îi șopti la ureche lui Malko:

— S-a ivit o mică problemă. Trebuie să mă întorc de urgență la Beirut mâine dimineață.

Malko se strădui să-și ascundă dezamăgirea. Așadar sirianul nu-l mai putea ajuta.

— Pentru cât timp veți lipsi?

— A, doar pentru câteva zile. Mă întorc înainte de plecarea dumneavoastră. Soția mea rămâne însă aici, în cazul în care se ivește vreo problemă. Ea obișnuiește să se ocupe de șoferi.

Vă dau un număr de telefon la care o puteți găsi: 48 74 56. Sunt dezolat, dar acum trebuie să mergem la culcare, mâine trebuie să mă scol la ora cinci...

Samia Sidani făcu o mutrică încântătoare.

— *Habibi*, noi nu ieșim niciodată. Și apoi nici nu este prea elegant. Hai să bem ceva acasă. Astfel, când îți va fi somn, te poți duce la culcare.

Sirianul rămase impasibil, apoi spuse zâmbind:

— Foarte bine. Este o idee bună. Să mergem.

Malko mai aruncă o privire în jur. Leila Galata nu apăruse încă. Trebuia să aștepte până a doua zi.

Se simți mai ușurat când părăsi acest cazinou sinistru. Afară era un ger de crăpau pietrele. Începuseră să cadă fulgi mari de zăpadă. Când ajunseră la mașină, Sidani scoase din buzunar ștergătoarele de parbriz...

— Aici se fură orice și nu se găsesc piese de schimb, remarcă Samia.

Se îndreptară spre centru, apoi o luară spre stânga, intrând pe un bulevard ce se întindea de-a lungul unui râu. În cele din urmă intrară pe majestuosul bulevard 9 Septembrie, puternic iluminat. Samia îi arătă lui Malkjo un zid lung ridicat în jurul unei imense proprietăți.

— Aici este reședința Boiana, unde locuiește președintele. Noi stăm puțin mai sus.

Erau aproape de munții ce înconjurau cuveta în care se afla capitala Bulgariei. Circulația era aproape nulă, iar marile bulevarde aveau un aer inuman. Cinci minute mai târziu, Sidani pătrunse într-o grădină în fundul căreia se înălța o căsuță din lemn. Pătrunseră într-un salon vechi, plin de covoare și mobilă orientală. În mijloc trona un samovar imens. Era foarte frig.

Malko acceptă o votcă. Samia se mișca dezinvolt, cu mișcări de felină, ațintindu-l pe Malko cu ochii ei verzi. În cele din urmă, ea se instală pe pernele de mătase, îndoindu-și picioarele sub ea.

Sirianul sorbea din *mastică*, o băutură destul de tare. Manejul desfășurat de nevasta sa nu-l tulbura defel.

— Conduceți de multă vreme camioanele? îl întrebă Samia.

Era o întrebare încuietoare. Oare știa adevărul sau nu?

— De câtva timp, răspunse el ca să nu se compromită.

Samia oftă cu voluptate.

— Datorită dumneavoastră se schimbă în bine calitatea celor pe care-i vedem pe aici. Majoritatea sunt niște brute care se îmbată și își cheltuiesc banii cu toate târfele de la *Vitoșa*.

— Eu nu sunt un beți v o asigură Malko zâmbind.

Sidani scoase un vag mormăit.

Malko se întrebă care era statutul sirianului față în cadrul CIA-ei. Tipul își asuma riscuri mari ca să lucreze aici. Apoi, personalitatea soției lui îl intriga. Putea fi un agent perfect de penetrare. Dacă CIA îl manipula pe Samir, de ce KGB-ul nu ar fi manipulat-o pe nevasta sa? Se mai văzuseră cazuri... Sirianul căscă în mod ostentativ.

— Samia vă va conduce la hotel. Eu cad de somn și avionul pleacă la ora șase dimineața. Vă voi contacta la întoarcere. Odihniți-vă bine.

În ciuda protestelor sale, Malko se văzu alături de Samia în Mercedesul cenușiu. Bulevardul 9 Septembrie era la fel de pustiu, iar luminile Sofiei clipeau. Parfumul greu al bulgăroaicei îi agasa nările. Unghiile ei lungi alunecau în mod plăcut pe volan. Ea întoarse capul spre el zâmbind.

— Doriți să organizez un dineu poimâine cu niște prieteni?

— O, nu aș vrea să vă deranjez!

— Dar nu este nici un deranj! Ne plictisim îngrozitor aici în Sofia. Vom merge la *Vitoșa*, la restaurantul panoramic de la etajul nouăsprezece. Se mănâncă bine acolo.

Era dificil să-i spună că el venise la Sofia ca să contacteze un general al KGB-ului care voia să fugă în Occident.

În parchingul hotelului, ea scrise pe o bucată de hârtie numărul de telefon, primit deja de la soțul ei.

— Pe curând. Mă găsiți acasă după-amiaza.

Termometrul prins pe fațada hotelului arăta minus șase grade. Holul era deja pustiu. În mod instinctiv, el apăsă pe butonul de la etajul 17, unde locuia Leila. Putea să spună că se înșelase...

Ascensorul se opri lin. Malko ieși pe palier neștiind dacă există camere de luat vederi și acolo. Imediat se află în fața camerei căutate. Era tentant dar extrem de periculos. Întorcându-se către lift, el se opri brusc. Îi venise o idee.

Se urcă în ascensor și coborî la etajul său. În camera sa se auzea muzică. Intrigat, făcu un pas înainte, convins de faptul că nu a atins radioul.

Una din veiozele de la căpătâi era aprinsă. O blondă înaltă era întinsă pe pat și fuma. Când îl zări, se ridică în picioare cu un surâs și cu ambele mâini își scoase pe cap puloverul din lână albă, dezgolind niște sâni minunați, albi ca piscul Kilimandjaro și tot atât de ascuțiți.

Capitolul V

Cu un gest precis, blonda își aruncă puloverul pe pat și se apropie de Malko. Își ținea mâinile pe șolduri și avansa legănându-se provocator.

— *Dobre vecer*[1]

Purta un pantalon colant ce dispărea în niște cizme suple și lungi. Ea se opri la câțiva centimetri de el, într-o poziție lipsită de orice echivoc. Malko îi căută privirea. I se părea o provocare nerușinată din partea DS-ului. Ca și cum atitudinea ei nu ar fi fost destul de explicită, blonda își prinse sânii în căușul palmelor și îi înălță ca pe o ofrandă, întrebând cu o voce infantilă:

— *You don't like me?*[2]

Malko rămase rece.

— Cine sunteți și ce faceți în camera mea?

Fata zâmbi provocator.

— *My name is Maya Klokotnika. Alois told me to come. He gave me money*,[3] adăudă ea, ca pentru a-l asigura pe Malko.

Așadar fusese Alois! Era o îndrăzneală nemaipomenită. Malko se destinse, examinând-o pe fată cu alți ochi. Era o

1. *Bună seara. (n.a.)*
2. *Nu mă placi? (n.t.)*
3. *Mă numesc M.K. Alois mi-a spus să vin. El mi-a dat bani. (n.t.)*

femelă superbă, plină de sănătate. Ea își înnodă brațele pe după ceafa lui, frecându-se ușurel de el și șoptindu-i într-o germană pocită:

— Nu dorești să faci dragoste cu Maya?

Malko o îndepărtă cu blândețe.

— Acum, nu. Sunt prea obosit.

Degetele abile ale blondei alunecară pe trupul lui.

— Eu pot să te scap de oboseală.

Fata avea o conștiință profesională de invidiat !

— Cum ai reușit să intri în camera mea? întrebă Malko pentru a schimba subiectul.

— Am o cheie pentru toate broaștele, îi explică târfa. Mi-a dat-o o prietenă.

Un paspartu !

— Și lumea se bucură când te găsește înăuntru? Mai ales când sunt și nevestele?

Ea râse cu poftă.

— O, aici nu vin niciodată doamne. Numai domni singuri, așa ca tine.

Bazinul i se mișca lent ca o pendulă, lipit de el.

Văzându-l că nu reacționează deloc, ea zise cu o voce plângăreață:

— Casa mea este foarte departe, este frig și nu mai sunt taxiuri.

Germana ei era limitată. Malko înțelese că nu va scăpa ușor de ea.

— O.K., făcu el. Poți să te culci pe celălalt pat: Dar eu o să dorm.

Maya Klokotnika îl sărută în fugă și zise:

— *Ești foarte gentil. O să-ți fac o surpriză.*

Ea își puse repede puloverul.

— Ce, pleci?

— Nu, nu. Mă întorc imediat.

El tocmai voia să-i spună că poate pleca de tot, dar îi veni *brusc o idee.*

— O.K., dar vino repede. Eu îți păstrez geanta și paltonul.

Fata râse și mai spuse:

— Ai să-mi deschizi, nu-i așa?

— Jur că da, zise Malko.

Maya se făcu nevăzută. După ce ușa se închise în urma ei, Malko se repezi la geantă și începu să scotocească înăuntru. Într-un buzunar lateral, găsi ce căuta: o cheie plată. El ieși din cameră și încercă cheia la o ușă din apropiere. Ușa se deschise imediat. Strecură cheia în buzunarul hainei și se întoarse în camera sa. Se pare că Alois avusese totuși o idee bună.

Câteva minute mai târziu, se auzi o bătaie ușoară în ușă. Era Maya. Dar nu era singură! O brunetă picantă o însoțea. Era cea pe care Malko o văzuse intrând în lift în acea dimineață.

— Uite surpriza! Este tovarășa Koscina. E departe de casă. Va rămâne aici cu noi.

— O.K., zise Malko. Eu mă culc.

El își scoase hainele rămânând doar în slip și se întinse pe unul din paturi. Maya se dezbrăcă și ea cât ai bate din palme. Avea un trup superb, cu picioare lungi și pline, fese rotunde și bombate. *Prietena ei își scoase paltonul și rămase într-o bluză* roșie. Curând scăpă de ea și de fustă. Avea un portjartier negru anacronic ce susținea ciorapii negri. Ea îi arunca lui Malko niște priviri care l-ar fi zăpăcit și pe un aiatolah.

Apoi cele două fete se suiră în celălalt pat. Malko stinse lumina. Era foarte obosit. Avea senzația că încă se mai află la volanul uriașului Volvo.

Râsete înfundate se auzeau din patul vecin. În ciuda oboselii, Malko nu reușea să adoarmă. Deodată râsetele încetară. O mână expertă i se strecurase pe sub cearșaf, cu intenții extrem de precise.

El aprinse veioza. Așezată pe patul lui, bruneta începuse să-l mângâie.

De pe celălalt pat, Maya se uita la ei sprijinită într-un cot.

— Koscina este foarte bună, comentă ea.

Bruneta părea al naibii de pricepută. Malko se lăsă în voia ei. Aici se desfășura o adevărată vocație. Malko simțea cum se trezește la viață datorită atingerilor savante ale fetei. Simțind că nu mai rezistă, voi să treacă la atac, dar fata îl respinse ușurel, cu un zâmbet vag.

— Ei nu-i place să fie regulată. Pentru asta sunt eu aici.

Iată ce se putea numi o bună diviziune a muncii...

Tocmai la timp, Maya trecu la treabă. Îl încălecă și îl primi cu un strigăt victorios. Bruneta se retrase cu ochii strălucitori. Avea de gând să se satisfacă singură.

Ca o adevărată amazoană, Maya îl călărea gâfâind din ce în ce mai repede.

Ceva mai târziu, Malko se redresă zicând:

— *You make good love.*

Trebuia să fie trecut de ora trei dimineața când el reuși să adoarmă cu adevărat.

Când deschise ochii, fetele erau deja gata îmbrăcate. Maya se aplecă deasupra lui.

— *You come to bowling, noon?*[1]

El auzi cum se închise ușa în urma lor. Verifică dacă paspartuul se afla la locul lui. Dacă Maya i-ar fi observat lipsa, putea crede că l-a pierdut în cameră și că l-a găsit cineva.

Acum avea un mijloc de a pătrunde în apartamentul Leilei.

Malko luă un taxi până în piața Lenin, aflată în plin centrul Sofiei. La agenția Budget, *devalizată de turiștii greci*, i se promisese o mașină pentru a doua zi. În ciuda frigului, lumea consuma cafea la terasele micilor chioșcuri. El o luă pe jos și pătrunse pe strada pietonală *Stambulijki*, *plină de buticuri*, ca un adevărat bazar în care forfotea lumea. O coadă impresionantă se formase în fața unei tarabe cu portocale și banane. Mașini Volga cu litera „C" erau parcate pretutindeni. Când ajunse la capătul străzii, văzu un steag american ce atârna pe fațada unui imobil. Era Ambasada Americană. Malko se opri în cele din urmă în fața agenției Air France, unde niște afișe mari anunțau lansarea noii linii Boeing 737 Era un vis imposibil. Bulgarii de rând nu aveau dreptul să iasă din țară. În cele din urmă, Malko deschise ușa biroului Agenției de turism austriac.

Alois Kartner îi ieși în întâmpinare, cu un zâmbet încântat.

— Ei, v-a plăcut mica mea surpriză?

---

1. Vii la bowling la prânz? (n.a.)

— Aveți o prietenă încântătoare, zise Malko.

Austriacul rânji libidinos.

— Din când în când, îi mai dau câte un bilet de avion, așa că îmi mănâncă din palmă. Am cunoscut-o când a venit din Plovdiv Voia să se facă dansatoare. Pe urmă și-a mai schimbat părerea. Doriți niței „sirop scoțian"?

Paharul lui de pe birou era deja plin cu J&B.

— Nu, mulțumesc. Poate aveți un Perrier sau un Vichy?

— Nu, îmi pare rău, făcu Kartner. Atunci poate mergem la o cafenea.

Din nou, el făcu un gest expresiv către tavan. Ei ieșiră și se îndreptară către o piață dreptunghiulară în mijlocul căreia se înălța o bisericuță din cărămidă roșie cam dărăpănată.

— Aici este capela Saint-Petka, explică Alois. Au de gând să o demoleze.

În spatele magazinului ZUM. Malko observă un bar pustiu, învăluit în penumbră.

— Aici este al doilea birou al meu. La anumite ore, poți găsi aici cele mai frumoase târfe din Sofia.

Cu siguranță, omul avea o adevărată obsesie...

— Ei, cum mai merg lucrurile? îl întrebă Kartner după ce chelnerul luă comanda.

— Am dat o raită pe la etajul 17 unde se află apartamentul Serdika. Cred că am găsit un mijloc de a pătrunde acolo și să o văd pe Leila Galata în siguranță.

Kartner îl privea încremenit.

— Cum, ați și reușit să o regulați?

— O, nicidecum. Mai am încă multe de făcut. Încă nu știu cum va reacționa Leila când mă va vedea...

Alois înălță din umeri.

— Bine, să presupunem că vă sare de gât. Cum veți ajunge până la ea?

— Camerele de luat vederi sunt acționate electric, nu-i așa?

— Da, cred că da, zise Alois Kartner. Microfoanele însă s-ar putea să funcționeze cu baterii.

— Oricum, pentru camerele de luat vederi trebuie lumină...

Kartner îl privi fără să înțeleagă.

— Ei și?

— Dacă tai electricitatea câteva momente, aș putea să mă strecor înăuntru fără să fiu văzut.

— Și cum aveți de gând să intrați?

— Am un mijloc, datorită prietenei dumneavioastră, Maya.

Malko îi povesti despre paspartu. Austriacul îl privea cu admirație.

— Dar cum veți întrerupe curentul?

— Am reperat coloana electrică pe culoar. Este suficient să declanșez un scurtcircuit. Până ce totul va fi repus în ordine, voi putea intra în apartament.

— Și apoi? Dacă începe să țipe?

— Cel puțin *nu vor* ști cine sunt. Voi avea timp să fug. De fapt, sub identitatea mea actuală, nimeni nu va face vreo legătură cu persoana mea. Sper să coopereze însă cu mine și să obțin ce doresc.

— Asta rămâne de văzut.

— Am nevoie de dumneavoastră. Coloana se află destul de departe de apartament. Va conta fiecare secundă. Dacă veți produce dumneavoastră scurtcircuitul, eu voi câștiga un timp prețios.

— O.K. Diseară ne vom întâlni la cazinou.

Malko îl părăsi pe austriac și plecă pe jos către piața Lenin. Chiar dacă ar fi întâlnit-o pe Leila în cazinou, nu ar fi putut să o abordeze. Deși planul său comporta riscuri imense, era unicul mod de a o aborda.

Capitolul VI

Cei doi crupieri discutau aprins cu un bărbat îmbrăcat în costum albastru închis, în fața mesei de ruletă. Micul cazinou era aproape gol. Un singur arab, ras în cap și cu brațele goale tatuate, se încăpățâna să joace black-jack. Kartner îi spuse lui Malko:

— Îl vedeți pe tipul acela? Este reprezentantul guvernului bulgar Este asociat al libanezilor în exploatarea acestui cazinou. Tipii ăștia adună cam șaizeci de mii de dolari pe zi.

— Ei, mergem? sugeră Malko.

Acum, că se apropia momentul acțiunii, își regăsise calmul. Peste puțin timp avea să știe pentru ce a venit la Sofia. Barmanul îi salută stăpânindu-și un căscat. Precauți, ei apăsară pe butonul de la etajul 16, apoi urcară pe scara de incendiu un etaj. Culoarul era liniștit. Malko îl conduse pe Kartner la cofretul electric. Cu o monedă, acesta dechise panoul și examină branșamentul. Era suficient să zgârie puțin plasticul de pe fire și apoi să le pună în contact... Scoase din buzunar o șurubelniță lungă cu un mâner transparent izolant.

— Sunteți pregătit?

— Așteptați până ajung la ușă, zise Malko.

Mocheta groasă îi înăbușea zgomotul pașilor. El introduse cheia plată a Mayei în broască, apoi îi făcu semn lui Kartner. Imediat, lumina se stinse pe tot etajul!

Malko răsuci cheia în broască și apăsă pe clanță. Ușa se deschise fără efort. Înăuntru era o beznă totală. El avansă cu mâinile întinse în față, dar se lovi de un scaun care căzu cu zgomot peste o măsuță. Imediat un glas de femeie speriată întrebă în bulgară:

— Cine-i acolo?

Malko simți că inima îi sparge pieptul. Se temea de microfoanele alimentate cu baterii. El se apropie de locul de unde venea vocea și văzu o luminiță slabă. Era deja în pragul camerei alăturate. La flacăra unei brichete putu să vadă o femeie lungită pe pat, cu o carte pusă alături. Era Leila Galata.

În același moment, flacăra brichetei se stinse. Malko știa că lumina se va putea aprinde din nou. El se repezi la pat și cu o mână astupă gura femeii. În același timp, el îi spuse încet la urechea parfumată:

— Nu țipați, sunt un prieten. Vin de la Viena.

Ea rămase nemișcată la auzul acestor vorbe.

Malko îi putea auzi bătăile accelerate ale inimii. Cu o mână pe brațul ei, el continuă:

— Trebuie să vă vorbesc. Lumina se va aprinde curând. Unde putem să vorbim fără să fim ascultați?

Ea murmură cu o voce tulburată:

— Veniți după mine.

Femeia sări din pat și îl apucă de mână trăgându-l în sala de baie. Brusc lumina se aprinse, luminând o femeie înaltă și brunetă cu niște ochi albaștri imenși și un trup minunat învăluit într-o cămașă din satin garnisită cu dantele. Nu părea de loc genul de femeie sugerat de contesa Brisbach.

Malko se uită speriat în jur, căutând cu privirea camerele de luat vederi.

Ghicindu-i gândurile, Leila întinse degetul către un colț al sălii de baie. Malko văzu un petec negru de scotch lipit pe perete. Neutraliza o cameră de luat vederi.

Leila deschise robinetul de la cadă, declanșând un zgomot asurzitor. Apoi, se apropie de Malko și îi spuse la ureche:

— Am astupat acea cameră zicându-le că nu permit să fiu observată în sala mea de baie. Stă așa de mai multă vreme. Acum putem vorbi. Cine sunteți?

El o examină înainte de a răspunde. Cearcănele mari de sub ochi îi accentuau frumusețea. Se vedea că are în jur de patruzeci de ani. Avea respirația calmă și reacțiile ei dovedeau că are reflexe excelente. Emana un parfum ușor, nu de paciuli, așa cum se aștepta Malko. Era o femeie rafinată, cu sânge rece și, în același timp, de o *superbă feminitate*. Nu semăna deloc cu imaginea creată de Hildegard. Malko o întrebă:

— Nu riscăm să fim controlați de cei ce vă supraveghează?

— Nu vin niciodată în timpul nopții. Au la dispoziție microfoanele și camerele de luat vederi.

— Dar zgomotul apei?

— Obișnuiesc să fac o baie întotdeauna la ore târzii. Cine sunteți?

Ochii albaștri îl fixau cu insistență. Nu citea în ei nici frică, nici surpriză, ci numai o imensă curiozitate.

— Numele meu nu vă va spune nimic. Am fost trimis aici de cei pe care i-a contactat soțul dumneavoastră înainte de a fi ucis.

Chipul Leilei se crispă și nările îi fremătară.

— Este... mort?

— Nu știați asta?

— Nu eram sigură. Aici nu există ziare. Singurul contact cu lumea este postul de radio Sofia. Speram să fie doar rănit...

Sprijinită în mâini pe marginea lavaboului, ea lăsase capul în jos, cu chipul îndurerat. Malko, aflat aproape de ea, era obligat să-i vorbească aproape lipit de ureche, din cauza

microfoanelor. Apa curgea în cadă. Ori Leila era o comediană desăvârșită, ori era ceva ce Malko nu putea înțelege.

— Soțul dumneavoastră nu era singur când a fost ucis. În încăpere se mai afla cineva care a scăpat cu viață. Era o femeie care v-a recunoscut vocea. Telefonul dat de dumneavoastră a declanșat atentatul.

Chipul turcoaicei se descompuse pe loc, iar marii ochi albaștri se umplură de lacrimi. Cu un gest automat, ea își încrucișă mâinile pe piept.

— Nu știam ce avea să se întâmple, zise ea cu o voce stearsă. Mi s-a cerut că să-l sun pe soțul meu pentru a-l convinge să se întoarcă la Sofia. Nu m-am gândit nici o secundă la ce s-a întâmplat. Până la urmă tot l-ar fi ucis.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Este o poveste lungă. Soțul meu a fugit de aici, lăsându-mă pe mine ostatecă. Ei nu au crezut că mă va lăsa pe mine aici. Nici nu m-au ținut la curent su situația lui acolo. Eu abia așteptam să îl revăd. Dacă aș fi știut despre ce este vorba...

— Nu ați bănuit nimic?

— Nu. Am fost condusă într-o clădire a Ministerului de Interne.

— De către cine?

Ea își șterse fruntea de transpirație.

— Știți prea bine. Cei de la DS. Acolo au format ei numărul de telefon de la hotelul *Imperial* și mi-au dat receptorul. Unul dintre ei asculta convorbirea la căști. Nu am observat că telefonul era legat de o cutie neagră de mărimea unui pachet de țigări. Când au recunoscut vocea lui Becik, șeful lor a făcut un semn. Deși nu mi-am dat seama despre ce este vorba, m-am speriat și am scos un țipăt. Era însă prea târziu. Unul dintre polițiști apăsase pe un buton. Am auzit un șuierat ciudat și imediat comunicația a fost întreruptă. Apoi șeful lor mi-a

explicat. „Soțul dumneavoastră este un trădător. Acum a primit pedeapsa pe care o merită. Prin intermediul acestui telefon, am provocat o explozie. Vocea dumneavoastră a fost înregistrată. Din cauza asta veți fi considerată complice la omor. Ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră dacă ați rămâne în Bulgaria."

Totul se clarifica. Fusese un plan diabolic. Chipul Leilei era descompus, întregul ei trup părea apăsat de povara durerii. Cu o voce de nerecunoscut, ea șopti:

— A fost îngrozitor. Am suferit o criză de nervi. Și acum am în urechi acel șuierat sinistru. Mi-au făcut o injecție și m-au trimis la hotel în stare de inconștiență.Tot timpul am sperat că era o manevră de-a lor pentru a mă intimida. Am sperat că a scăpat cu viață: Acum însă...

— Ce vor de la dumneavoastră?

— Nu știu. Nu am voie să părăsesc hotelul. De cum ies din cameră. sunt escortată de agenții DS-ului. Nu vor să părăsesc țara. Am protestat, am cerut să-l văd pe consulul Turciei. Atunci m-au amenințat că, dacă voi continua să protestez, mă vor lichida. Sunt terorizată. Când vreau să fac cumpărături. sunt însoțită de agenții lor.

În începere nu se mai auzea decât huruitul apei. Leila Galata își șterse fața cu un prosop. Ea îl privi pe Malko.

— Ce doriți de fapt dumneavoastră? De ce ați venit la mine? Nu știți că vă puneți viața în pericol?

— Știu asta. Soțul dumneavoastră era pe punctul de a comunica o informație vitală când a fost ucis. Erați la curent cu asta?

— Eu nu sunt la curent cu nimic, spuse Leila calmă.

La rândul său, Malko își șterse fruntea. Turcoaica nu avea încredere în el. Dacă rezista pe această poziție, risca să se întoarcă așa cum venise. Ea continua să-l observe, aplecată peste lavabou.

— Grăbiți-vă, zise ea. Nu pot lăsa apa să curgă prea mult.

Riscul era enorm, dar Malko se hotărî să încerce.

— Este vorba de un general sovietic care dorește să fugă în Occident. Potrivit celor mărturisite de soțul dumneavoastră, contactul trebuie stabilit prin intermediul dumneavoastră.

Din nou se auzi doar apa curgând. În cele din urmă, Leila vorbi:

— Dacă știți și asta, înseamnă că știți multe lucruri...

Malko ar fi vrut să fie așa. Turcoaica era speriată și totodată ușurată.

În baie se făcuse foarte cald.

— Este exactă această informație? insistă Malko.

— Da.

— Unde este acel general?

— La Sofia.

Malko simți cum i se ia o piatră de pe inimă. Becik nu se lăudase. Greul însă abia de acum începea.

— Ați putut lua legătura cu el?

— Nu, dar aș putea.

— De ce vrea să fugă în Vest?

— Se pare că este implicat într-o afacere foarte urâtă de pe piața neagră din URSS. Andropov este pe punctul de a-l deferi justiției. Singura lui nădejde era în soțul meu care îi promisese că-l va scoate din țară. Ați putea face dumneavoastră acest lucru în locul lui?

— Așa sper. De aceea sunt aici. Dar mai întâi, trebuie să-l întâlnesc.

În ochii femeii apăru o umbră de îndoială.

— Dar sunteți sigur că nu-i veți pune în pericol viața? Ca să nu mai vorbesc de securitatea mea. DS-ul are oameni foarte periculoși.

— Sper să reușesc cu bine, zise Malko. Am venit în Bulgaria ca șofer de camion sub o identitate falsă. În mod

oficial lucrez pentru o filială a firmei Somat. Timp de câteva zile pot să rămân în Sofia fără să trezesc suspiciuni, cu condiția să nu comit vreo imprudență. Am în spate o organizație foarte puternică. Am prieteni și la Sofia.

Ea nu-l întrebă despre ce organizație era vorba, dar păru încrezătoare.

— Aș putea să-l contactez repede. Ce trebuie să-i spun?

— Spuneți-i să stabilească o întâlnire cu mine. Trebuie să organizăm fuga lui.

— Dar cum mine cum rămâne?

El o privi surprins.

— Și eu vreau să plec. Aici nu mai pot rămâne.

— Bine, o să aranjăm și asta.

În camion era loc și pentru două persoane. Lui Malko îi era greu să plece din sala de baie unde se simțea la adăpost. Ca să mai câștige ceva timp, el întrebă:

— Cum l-ați cunoscut pe general?

Leila ezită puțin înainte de a răspunde:

— Printr-un prieten bulgar care lucrează în DS, Emil Borovo. El avea sarcina să se ocupe de soțul meu. Așa am devenit prieteni.

— El l-a recrutat pe soțul dumneavoastră în povestea cu Papa?

— Așa cred.

Brusc, Leila începu să vorbească repede, ca și cum ar fi vrut să se elibereze de un secret foarte greu.

— El a lucrat pentru KGB. După eșecul atentatului, Moscova a amuțit. Șeful DS a plecat la Moscova. Apoi a sosit la Sofia generalul Storamov. Avea ca sarcină oficială să restructureze Dajavna Sigurnost. De fapt, trebuia să-i elimine din structurile ei pe toți cei care erau la curent cu atentatul. Avea o metodă foarte eficientă. Respectivii trebuiau să plece la

Moscova pentru un instructaj, de la care nu aveau să se mai întoarcă.

— Cum de și-a dat seama generalul că este bănuit?

— Face parte din profesia sa. Probabil că i-a șuflat cineva la ureche. În plus, generalul avea rezerve față de aceste metode. Într-o zi cei doi au vorbit, iar generalul s-a interesat dacă ar fi o posibilitate pentru a trece în Vest. Emil s-a gândit atunci la soțul meu.

— Și ce s-a mai întâmplat după aceea?

— DS-ul a vrut să-l aresteze pe Becik. Emil l-a prevenit și soțul meu a reușit să fugă din țară la timp. dar singur.

Cele auzite îl puseră în gardă pe Malko. Concluzia sărea în ochi de la o poștă.

— Așadar, vreți să spuneți că-l veți contacta pe Storamov prin intermediul lui Emil Borovo?

Leila îi susținu privirea.

— Da. acesta este singura cale. Vreau să-l chem pe Borovo. Vom face în așa fel ca să putem vorbi fără microfoane.

Așadar avea să fie cam multă lume implicată în povestea asta. Era o cale sigură ca afacerea să avorteze. O tăcere încordată domni în baie. timp în care Malko analiza noile date. Femeia închise unul dintre robinete. Trebuiau evacuate deci trei persoane. Ascunzătoarea din camion era prevăzută doar pentru una singură.

El începea să înțeleagă de ce Leila îl primise cu atâta căldură. Un lucru îl tracasa în continuare.

— Știați ca va veni cineva în ajutor după atentatul contra lui Becik?

— Nu. Pierdusem orice speranță.

— Prietenul dumneavoastră, Borovo, era de față când i-ați telefonat soțului dumneavoastră?

Ea lăsă ochii în jos.

— Da. Au făcut-o expres, ca să-l implice în această oroare.

— Dar de ce nu au luat încă nici o măsură împotriva lui?

— Este dificil. Și în interiorul DS-ului mai există anumite rezistențe, în ciuda presiunilor exercitate de KGB. Emil Borovo este stimat de șefii și de tovarășii lui. Din cauza asta a venit și generalul Storamov. Este vorba de o anchetă foarte delicată care trebuie să se termine doar în câteva zile. Sunt sigură că vor lovi curând. Emil a primit însă ordinul pentru plecarea la un stagiu în URSS. Știe deja că a fost condamnat. În decursul acestui stagiu va avea un accident, iar familia sa va fi înștiințată că a murit pentru patrie.

— *Credeți că DS-ul* se așteaptă să vină cineva în ajutorul dumneavoastră?

— Nu cred asta.

Malko se sufoca din cauza căldurii din baie. Mai era de rezolvat o chestiune crucială.

— Cum vom putea păstra legătura? Nu pot repeta trucul cu pana de curent.

— Aveți o cheie?

— Da.

— Atunci puteți veni oricând, dar numai noaptea târziu. Întotdeauna sunt singură. Voi ști că sunteți dumneavoastră și nu voi aprinde lumina. Ca să putem vorbi, voi pune radioul mai tare.

— Pentru chestiuni urgente poate funcționa, dar nu-mi prea place să mai vin la dumneavoastră. Este prea mare pericolul. Nu ne-am putea întâlni și la cazinou?

Ea se gândi un pic, apoi zise:

— Voi fi acolo mâine seară, între unsprezece și unu dimineața. Când vă voi zări, mă voi duce la toaleta de lângă ascensoare. Vă voi lăsa un mesaj după un WC. Nu vă rămâne decât să-l recuperați, prefăcându-vă că ați intrat acolo din greșeală. Mai întâi trebuie să așteptați ca eu să plec de acolo.

— Dar dacă ratăm?

— *Ne rămâne atunci prima soluție. Orice altceva este prea* periculos. Niciodată să nu încercați să vă apropiați de *apartamentul meu în condiții normale. Un ziarist italian a* încercat asta și, numai în două ore, a fost expulzat din țară. *Cum aș putea lua eu legătura cu dumneavoastră?*

— Stau la camera 604.

— Sub ce nume?

— Klaus Frost, de naționalitate germană.

Ea zâmbi.

— Nu este adevăratul dumneavoastră nume.

— Nu.

Leila nu mai insistă.

— Voi ieși prima din sala de baie, zise ea. După ce voi stinge lumina, puteți să plecați. Vă doresc succes.

În mos spontan, ea îl sărută. Deși cast, sărutul ei îl înfioră. o privi cum închide și al doilea robinet și cum iese din baie. Cu inimă strânsă, el așteptă ca să poată pleca. Zarurile erau aruncate. Intrase cu piciorul într-un furnicar blestemat... Cine s-ar fi gândit la o asemenea încurcătură? Sistemul feroce al KGB-ului părea să se întoarcă de data asta împotriva lui. Călăii care deveneau victime nu se obișnuiau ușor cu noul lor rol.

Atentatul contra Papei eșuase. deci toți martorii trebuiau eliminați. În primul rând, fusese eliminat pionul din exterior, Becik Galata. Apoi, soția lui, apoi partea bulgară a complotului în cele din urmă, brațul secular sovietic: bărbatul care ar fi putut spune lumii întregi că Yuri Andropov este asasinul Papei. Malko se uită la ceas. Era ora două fără un sfert. Raza de lumină de sub ușă se stinse. El deschise ușurel ușa și rămase nemișcat. Liniștea era totală. Microfoanele nu puteau recepta zgomotul înăbușit al pașilor lui. Înaintă ușor prin cameră. După secunde interminabile deschise ușa. Culoarul era cufundat

într-o lumină slabă. Malko încuie ușa cu paspartuul și apoi se îndreptă către scara de serviciu.

Brusc se îndreptă dacă nu cumva CIA l-a trimis la moarte. Un gând îl fulgeră. Nu cumva în sala de baie a Leilei se mai afla și o a doua cameră de luat vederi?

Capitolul VII

Malko se trezi cu un salt, acoperit de o transpirație rece ca de gheață, în ciuda căldurii din camera sa. I se păruse că cineva bate la ușă. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că sunt bătăile inimii sale.

Se uită la ceas. Când văzu că este deja ora zece și jumătate, se liniști. Expediția sa la Leila Galata nu avusese consecințe nefaste. Altfel, agenții DS ar fi venit de mult după el.

Își aduse aminte de camionul său. Plecarea din Bulgaria i se părea ridicol de ușoară. Partea cea mai delicată urma să se petreacă înainte de întâlnirea finală. Era ca și cum ar fi trebuit să înainteze într-un câmp minat al cărui plan îi era total necunoscut. Fiecare pas putea fi fatal. Din nefericire, era deja în mers și nu se mai putea opri. Trebuia să avanseze milimetru cu milimetru.

Zăpada încetase să cadă, dar bătea un vânt puternic și înghețat. Sub jetul dușului, mintea sa lucra cu febrilitate. Coborî imediat să servească micul dejun la „piscină" Deodată o văzu pe Maya Klokotkina, cu o șapcă trasă până peste ochi, cu obrajii roșii de frig. Ea se așeză alături de el la masă.

— *Good morning! You happy?*

— *Very happy*, zise Malko.

Maya se uită împrejur și apoi îi spuse.

— *I lost special key in your room* [1]

1 *Am pierdut cheia specială în camera ta.(n.a.)*

Malko nici nu tresări.

— *I'll look.* promise el.

Simți că fata are de gând să insiste, dar atunci aceasta îl zări pe uriașul grec care îi făcea semne și se ridică repede de la masă.

— *I see you at the pool.*

— *OK.*

Grecul o trase după el la un bar de la parter, îmbrăcat cu lemn în stil rustic. Atmosfera era însă foarte sumbră. Salonicul era doar la patru ore de mers pe șosea. Grecii, care în timpul războiului fuseseră cam masacrați de bulgari, nu erau ranchiunoși. Autoritățire bulgare interziceau bulgarilor practicarea skiului în jurul Sofiei pentru ca străinii să se simtă cât mai bine.

Malko se grăbi să ajungă la agenția Budget. Nici acum nu aveau nici o mașină liberă. Atunci se duse la compania locală, Balkantour. Calitatea sa de „șofer" îl obliga să discute cu aprindere și să se tocmească la preț. În cele din urmă consimți să ia o Lada diesel veche, de la bătălia de la Stalingrad, pentru douăzeci de leva pe zi, bani cu care ar fi putut fi vândută în Vest la fiare vechi.

Malko puse paspartuul pe masa de lemn, în fața lui Alois Kartner.

— Îmi trebuie imediat o dublură. Altfel Maya va intra la bănuieli. Tocmai m-a întrebat de cheie.

Barosanul austriac sorbea cu nesaț din „siropul scoțian"

— Așteptați, cunosc un tip care face chei. Îl cheamă Ivan Vasof. Este un mic artizan care nu a a primit cetățenia bulgară. Repară orice. Putem merge la el pe jos.

Centrul orașului era sinistru. Singurele pete de culoare erau caschetele roșii ale cadeților din armata bulgară. Piața Lenin,

era plină cu oameni care își sorbeau cafeaua în gerul de afară. Nenumărate tramvaie galbene treceau zdrăngănind, depășite de nelipsitele Volgi negre, cu lunetele protejate de perdelute albe. Strada lui Ivan Vasof era parcă decupată din secolul trecut, cu izbele din lemn și fațadele înnegrite de murdărie. Kartner pătrunse într-un mic atelier, în care lucra un bătrânel ce semăna cu Troțki.

— Cu ce vă putem servi? făcu acesta într-o germană impecabilă.

I se arătă cheia. Bătrânul zâmbi.

— A, cunosc acest tip de cheie. Multe fete vin și-mi cer să le fac una. Puteți reveni peste o jumătate de oră?

— Atunci o să bem ceva la cafeneaua *Rakowski*, propuse repede însetatul austriac.

Bulevardul Rakowski înconjura vechiul cartier din centru și era unul dintre cele mai animate din Sofia. Pâlcuri de bulgari gros îmbrăcați hoinăreau prin fața vitrinelor sărăcăcioase. Cozi mari se formau în fața tejghelelor la care se vindeau portocale. Cu burta înainte, Alois Kartner pătrunse într-o cafenea ticsită de lume unde zări o masă rămasă goală. Era timpul să-și comande „siropul" lui preferat.

Malko îi relată cele petrecute în ajun. Kartner, impresionat, dădu peste cap un pahar plin cu whisky J&B. Era bine cunoscut acolo, deoarece barmanul venise imediat cu o sticlă plină la masa lor.

— Sunteți școlit nu glumă, făcu el. Este ca și cum ai vrea să dezamorsezi o mașină capcană cu o singură mână și cu ochii legați. Nu vă dați încă seama de cât de serioasă este paza lor. Este un adevărat miracol că ați putut contacta acea femeie... Iar restul va fi aproape imposibil.

— Nu și dacă voi avea un sprijin local, îl corectă Malko. Este imposibil de dat o întâlnire în hotelul *Vitoșa*. Știți cumva un loc sigur?

Alois își frecă obrazul gânditor.

— Este o chestie foarte delicată. Puneți în pericol viața acelei persoane. La primul pas greșit, se va trezi într-un lagăr, sau chiar mai rău.

— Știu asta, dar nu am ce face. De unul singur nu voi reuși nimic.

O pereche de tineri se instală alături de ei, ținându-se de mână. Deși în local era o căldură sufocantă, nimeni nu-și scotea hainele groase. Alois Kartner rămase gânditor. În cele din urmă, zise:

— Cunosc un tip care este un dușman convins al regimului. Este vorba de un pictor care vrea să emigreze, Todor Vlasec. Este un tip sigur, dar trebuie totuși să-l întreb. Putem merge la el împreună.

— Acum?

Nu mai era nici un minut de pierdut.

— Desigur. Să ne luăm mai întâi cheia și apoi mergem la el.

Mașina austriacului pătrunse într-o străduță cu semn de interdicție, ocoli Casa Partidului pe care trona o imensă stea roșie. Apoi ieșiră din centru pe bulevardul Vitoșa, pe lângă *escavațiile* făcute în vederea construirii liniei de metrou, de care orașul nici nu avea nevoie. Sovieticii insistaseră ca și frații lor să se bucure de un metrou garnisit cu marmură albă ca la Moscova...

Trecură prin fața unui parc de distracții închis și pătrunseră pe unul dintre marile bulevarde ce plecau din centrul Dragan-Cankov. Peste vârfurile copacilor din jur se vedea înălțându-se turnul televiziunii.

— Ne oprim ceva mai departe de casa lui. Bulgarii nu au voie să primească în vizită străinii.

Era într-adevăr o țară încântătoare...

Cei doi porniră pe jos până în strada Cerkowski, cu căsuțe vechi. La capătul ei, se afla o izbă construită din bârne

inconjurată de o grădină. Kartner bătu la ușă. În cadrul ei se ivi o tânără femeie blondă, îmbrăcată în pantalon. Sânii ei erau bine puși în valoare de un pulover roz.

— Todor este acasă?

— Da.

O pisică se încălzea lângă o sobă încinsă. În micuța încăpere erau înghesuite două piane. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu pulover pe gât și ochelari, le ieși în întâmpinare.

— Todor, ți-l prezint pe prietenul meu.

Todor Vlasek zâmbi cu căldură. Imediat surâsul îi pieri de pe față.

— Nu v-a văzut nimeni?

— Nu, fii liniștit. Am lăsat mașina pe altă stradă. Prietenul meu ar vrea să-ți ceară un serviciu.

— Am nevoie de un loc sigur unde să mă întâlnesc cu cineva, zise Malko. Vin dinafară. De asemenea mai am nevoie de un loc unde să pot lăsa mesaje timp de câteva zile. Apoi plec.

Femeia aduse un platou pe care era o sticlă de votcă bulgărească și pahare. După ce umplu paharele, ea se așeză pe un taburet, privindu-i pe vizitatori cu atenție.

Todor Vlasek părea cufundat în gânduri, mângâind pisica. Părea că este într-o dilemă.

— Sunteți sigur de persoana cu care sunteți în contact? Pe aici sunt cei mai mari ași în arta provocării. Este cel mai bun mijloc de a-și repera inamicii.

Era dificil să-i spună că era vorba chiar de un agent KGB.

— Vă garantez, se mulțumi să spună Malko.

Îi era cam rușine de „asigurarea" făcută. Nimănui nu i-ar fi păsat de Todor Vlasek în caz de eșec. În cele din urmă, acesta vorbi:

— Vreau să vă ajut. Ce trebuie să fac?

— Unde pot lăsa un mesaj? Bineînțeles că nu aici, spuse Malko.

Tânăra era înspăimântată. Ea spuse ceva în bulgară, dar Malko o înțelese pentru că știa limba rusă.

— Ești nebun de legat. Nici nu-l cunoști pe omul ăsta. Alois este cumsecade, dar e un bețiv nenorocit. Nu ai avut destule necazuri până acum?

— Cred că este sincer, răspunse repede bulgarul. Poate că ne va ajuta și pe noi să fugim de aici.

Malko nu se clinti, așteptând ca Todor să-i vorbească în engleză.

— Acum lucrez ceva pentru un magazin de stat, zise el. Lucrez zilnic la Muzeul Icoanelor, în cripta de sub catedrala Alexandru Nevski, unde copiez anumite icoane. Este un loc frecventat de turiștii străini, dar și de mulți bulgari. Acolo nu veți atrage atenția. Se poate lăsa o hârtiuță pe șevaletul meu fără să vadă nimeni.

Iată o idee bună. Malko înghiți votca pe nerăsuflate. Băutura îi ardea esofagul. I se făcu dor de coniacul său Gaston de Lagrange. Strânse cu căldură mâna pictorului și spuse încet.

— Voi vedea dacă pot să vă ajut ca să plecați din țară în cadrul acestei acțiuni. Nu vă pot face o promisiune fermă însă.

O lumină trecu prin ochii bărbatului din fața lui.

— Ar fi minunat, șopti el. Am cerut o audiență la generalul comandant al DS. Voiam să plec în străinătate cu o expoziție. M-a primit pentru trei secunde ca să-mi spună că nu poate să-mi elibereze un pașaport. Sunt considerat ca fiind un element periculos pentru că tatăl meu a fost patronul unei fabrici înainte de Eliberare.

— Înțeleg, făcu Malko cu un nod în gât.

— Nu aș putea însă pleca fără Silvana, soția mea.

— Înțeleg, zise Malko.

Ei își dădură mâna. Dacă lucrurile mergeau tot așa, camionul său avea să ajungă autobuz... După căldura din colibă, vântul de afară i se păru și mai înghețat.

— Aveți noroc, spuse Kartner. Todor este un bărbat de încredere. Vă rog însă să nu-l băgați în bucluc...

— Mă voi strădui, promise Malko.

Ei făcură cale întoarsă în centrul orașului. La fiecare intersecție se aflau milițieni posomorâți ce dirijau circulația cu discurile lor roșii. Oamenii mergeau grăbiți în tăcere. Totul era lipsit de viață și bucurie.

După ce se despărți de Kartner, Malko se îndreptă spre hotel, la volanul Volgăi prăfuite. Crezu că nu va reuși niciodată să urce coasta abruptă până acolo.

Trebui să colinde tot hotelul ca să dea de Maya. O găsi la bowling, unde se broza la o lampă de ultraviolete. Malko se apropie de ea și îi întinse discret cheia.

— Uite că am găsit-o!

Ea sări în picioare, bucuroasă.

— *Oh, thank you! Thank you!*

El plecă, convins că fata nu va da fuga la DS ca să le dea raportul. Câțiva arabi nostalgici se uitau cu jind la fete prin ferestrele snack-barului. Malko se hotărî să mai exploreze împrejurimile hotelului în speranța că va găsi un loc liniștit în care să poată efectua încărcarea camionului său, dacă totul se desfășura cu bine. Până la întâlnirea cu Samia Sidani nu avea nimic altceva de făcut.

Oare Leila Galata va reuși să-l contacteze pe generalul sovietic și să-i lase un mesaj?

— Este cel mai bun șofer al companiei noastre, spuse cu mândrie Samia Sidani prietenei ei.

Aceasta era o bulgăroaică pe care ochelarii mari nu reușeau să o urâțească. Ea îl sorbea din ochi pe Malko. Samia era îmbrăcată cu o tunică albă închisă până-n gât, ramânând însă la fel de fascinantă pentru Malko. El îi ceru noutăți despre soțul ei, dar nu primi decât un răspuns foarte evaziv. Prietena ei, care nu purta sutien, emana prin toți porii

o senzualitate animalică. Era însoțită de tatăl ei, un colonel din armata populară, și de mama ei, o matroană oribilă, veritabil aspirator de dulciuri, care nu deschidea gura decât ca să înfulece ceva.

Un pianist se ostenea din greu ca să mai încălzească atmosfera în marele restaurant panoramic de la etajul 19, încărcat de mobilier mohorât, unde se mâncau cartofii prăjiți cei mai anoști din lume. Serviciul era de o încetineală exasperantă, dar lui Malko puțin îi păsa. Întâlnirea sa cu Leila era programată cu mult mai târziu. El încercă să fie atent la conversație. Samia îi trimise un zâmbet devastator.

— Ar trebui să-mi faceți o vizită la studio. Acum mă ocup cu machiajul unui Frankenstein, în care desfigurez un tânăr drăgălaș...

Colonelul începu să povestească despre apropiata sa ieșire la pensie. Visul său era să se dedice creșterii porcilor ca să-și rotunjească umilul venit lunar de 240 de leva. Ca să cumperi o singură mașină Lada aveai nevoie de 7 000 de leva! Samia părea să se împace mai bine cu regimul, datorită activității soțului ei.

Cina se lungi destul de mult. Când sosi cafeaua, toți erau pe jumătate adormiți. Samia plăti consumația, scoțând un teanc uriaș de bancnote, spre marea rușine a lui Malko.

— Nu ați vrea să dăm o raită și pe la cazinou? întrebă el.

Samia zâmbi dezolată.

— Prietenii mei nu au voie să pătrundă acolo. Este interzis pentru bulgari. Poate altă dată. Sunați-mă mâine. Poate vă voi putea da vești de la Samir.

Bulgăroaica cu sânii liberi îl sărută pe Malko pe obraji de trei ori, iar a patra oară îl sărută cu foc direct pe gură, sub privirile îngrozite ale maică-si. Rămas singur, el intră în cazinou. Era plin de străini. Alois Kartner, prezent la bar, stătea cu o mână pe coapsa Mayei.

— Ei, nu vi s-a aplecat acolo? Cred mâncarea pe care o servesc este suficientă ca să omoare un șobolan. Veniți să vă spălați stomacul cu ceva tare.

Malko era deja la a doua votcă atunci când își făcu apariția Leila. Era răpitoare într-o rochie furou, de un roșu discret ca o mașină de pompieri, despicată în părți până în talie. Ochii ei imenși alungiți cu creionul dermatograf erau distanți și trufași. Era escortată de doi indivizi, prost îmbrăcați, cenușii și comuni, dar cu niște ochi ce zburau în toate direcțiile. Miroseau de la distanță a sticleți din DS. Ei își croiră drum spre o masă de ruletă, iar unul smulse un scaun de sub un jucător ca să i-l ofere Leilei.

Malko dorea ca Leila să-i remarce prezența. El plecă să schimbe în jetoane douăsute de dolari, apoi se duse la masa unde juca aceasta și intră în joc, evitând să o privească direct.

— Câștigător „7", anunță crupierul.

El strânse toate jetoanele de pe masa verde, lăsându-le doar pe acelea așezate pe numărul bun. El îl săgetă pe Malko cu o privire întunecată. Teancul de jetoane din fața acestuia creștea continuu. În spatele scaunului său se adunaseră mai mulți curioși ce observau jocul. Mesele era parctic asediate. Malko juca „7" în mod sistematic. Voia să-și ocupe mintea. Micuțul crupier rotofei îl furase de două câștiguri, dar Malko nu-l băgă în seamă.

Lângă el se instală un grup de libieni plini de coșuri, care începură să arunce cu dolarii țipând excitați. Dacă i-ar fi putut vedea colonelul Kadafi... Malko își aranjă jetoanele. În spatele Leilei, cei doi polițiști în civil stăteau țepeni, absenți la harmălaia din jur. Nu vorbeau, nu fumau, ca niște automate. Din când în când, scrutau sala de joc, apoi își ațintea privirea în ceafa turcoaicei.

Malko era în continuare norocos, făcându-l pe rotofeiul crupier să spumege de necaz. Dimpotrivă, Leila nimerea potul destul de rar. Deodată, ea se ridică și ieși escortată de unul din

civili. Malko oftă fericit. Femeia își ținea promisiunea. După câteva minute ea reveni și reîncepu jocul. În jumătate de oră își epuiză jetoanele, se ridică și părăsi cazinoul cu paznicii după ea. Becik Galata avusese un gust desăvârșit la femei. Fusese însă un mare nemernic lăsând-o abandonată în mâinile bulgarilor. Malko se jură să o scoată de acolo. Trebuia să găsească un loc și pentru ea în camionul Volvo.

El jucă jumătate din suma pe care o avea pe „29" Spre stupefacția crupierului, „29" ieși. Malko își adună jetoanele și se ridică de la masă. Doi turci din spatele lui se repeziră certându-se pe scaunul lui. În busculada creată, simți la brâul unuia dintre ei patul unui revolver uriaș. Turcul nu părea să-l ascundă. În timp ce își schimba jetoanele în dolari, el îl revăzu pe arabul cu țeasta rasă. schimbând și el un teanc de bancnote.

Când ieși, în loc să se îndrepte către ascensor, o coti la stânga. În fața toaletelor nu era nimeni. El intră la dame. Cele două cabine erau goale, cu ușile deschise. El intră în cea din stânga. Introduse o pilă de unghii între zid și chiuvetă, scoțând de acolo o hârtie albă împăturită în patru. O vârî în buzunar, ieșind ca și cum ar fi greșit ușa și intră la bărbați. Acolo despături biletul. Un singur rând era scris cu majuscule: „MAINE, LA ORA NOUĂ, PARCUL SVOBODATA STAȚIA DE TRAMVAI 14."

Malko rupse biletul și îl aruncă în WC. Așadar, fusese stabilit contactul cu generalul sovietic. Avusese nevoie de două zile. Mai avea cinci zile la dispoziție ca să pună la punct acțiunea de exfiltrare a acestuia. Numai de n-ar fi fost o capcană. Era cea mai îndrăzneață misiune la care participase până acum. Să vină să caute un general KGB chiar sub nasul bulgarilor.

Când ajunse în camera sa de la hotel, el inspectă sertarele de la comodă și valiza: firele de păr puse ca sigiliu erau neclintite așa cum le pusese. Nimeni nu scotocise la el. Până acum, totul mergea ca pe roate.

Malko caută locul întâlnirii pe o hartă a orașului. Era în apropiere de casa lui Todor Vlasek, într-o periferie a Sofiei. Afară sufla un vânt rece și tăios. Dură mult până reuși să pornească motorul înghețat al hodoroagei de Volga și să plece la întâlnire. Centrul bulevardului Vitoșa era ocupat de liniile de tramvai și la o stație de taxiuri se formase o imensă coadă. Malko își continuă drumul drept pe Anton Ivanov unde era mai puțină circulație. Se opri la un stop. Tocmai voia se demareze, când sunetul strident al unu fluier îl făcu să tresară. Un milițian se dăduse jos de pe trotuar și îi făcea semn să tragă mașina pe dreapta.

Capitolul VIII

Malko simți că i se răcește tot trupul. Timp de o fracțiune de secundă fu tentat să calce pedala de accelerație și să treacă peste milițian. Era însă o idee nebunească. Ar fi fost imediat găsit după numărul mașinii și asta ar fi însemnat sfârșitul călătoriei.

Cu gâtul uscat de frică, el se supuse ordinului, uitându-se prin oglinda retrovizoare la milițianul care se apropia. Mai avea doar un sfert de oră până la întâlnirea cu generalul Fiodor Storamov. Lăsă geamul în jos. Omul legii îi arătă cu degetul centura de siguranță.

— *Remengn*[1] *!* făcu el cu un glas aspru.

De ușurare, lui Malko îi venea să-i râdă în nas. Cu un zâmbet larg, el începu să-și prindă centura. Dar milițianul nu se mulțumi cu acest gest de bunăvoință. El întinse mâna înmănușată în piele.

— *Dokumenti*[2] *!*

Malko se feri să-și arate cunoștințele de bulgară. El îi întinse hârtiile mașinii pe care milițianul le răsfoi tacticos. Apoi, cu o încetineală exasperantă, el dădu un ocol mașinii, ca și cum ar fi vrut să se asigure că are patru roți. În cele din urmă, îi dădu lui Malko actele și îi făcu semn să plece.

Cu inima încă strânsă de emoție, el opri mașina la intrarea în marele bulevard Dragan Cankov, lângă imensul parc

1. *Centura! (n.a.)*
2. *Documentele! (n.a.)*

împădurit Svobodata. El grăbi pasul. Era un ger tăios. Curios era că liniile tramvaielor 9,14 și 19 șerpuiau în mijlocul parcului înainte de a ajunge pe strada Mihailovski.

Malko simțea cum pământul îi scârțâie sub tălpi. Pădurea era pustie. Era un loc cam sinistru pentru o întâlnire...

În mijlocul aleii era o stație de tramvai, semnalată printr-un panou verde pe care erau trecute numerele tramvaielor. Malko se opri. Împ jur nu se vedea nici țipenie. Ce rost avea o stație de tramvai într-un loc atât de pustiu? Cu siguranță era de folos în sezonul estival. Tăcerea fu tulburată de un huruit metalic. Un tramvai cu două vagoane își făcu apariția. Era „9" Malko rămase nemișcat și tramvaiul trecu prin fața lui, plin până la refuz.

Trecură cinci minute. Dinții îi clănțăneau de frig.

Deodată observă că cineva fugea în pădure pe o alee alăturată. Curând, Malko distinse figura unui bărbat îmbrăcat în treining albastru de jogging. Necunoscutul venea drept spre el. Malko îi blestemă în gând pe cei din CIA care nu-i dăduseră o fotografie a generalului Storamov. Era astfel expus la orice tip de manipulare. Joggerul se opri lângă el gâfâind ca o locomotivă cu aburi. Tipul era destul de corpolent și părea să aibă vreo șaizeci de ani. Avea apărători pentru urechi și o bărbie dublă din cauza grăsimii. Numai ochii de un albastru cenușiu lăsau să se ghicească o personalitate ieșită din comun. El făcu o genoflexiune, trase aerul adânc în piept și îl întrebă:

— *Vașe ime*[1]*?*

Malko avea gâtul sugrumat de emoție. Nu-i venea să-și creadă ochilor. În fața sa se afla un general KGB gata să dezerteze. El răspunse repede:

— *Klaus Frost. Vî Fiodor Ivanovici Storamov?*

Sovieticul îl privi surprins, mirat de faptul că vorbea rusește.

— Da. Să plecăm repede. Ar putea fi periculos. Unde putem merge?

---

1 *Cum vă numiți? (n.t.)*

Malko nu prevăzuse treaba asta. Ceva mai departe, dup arborii desfrunziți, putea ghici coliba lui Todor Vlasek. Er singura lor posibilitate.

— Pe strada Cerkovski, la numărul 18.

Fără să spună o vorbă, generalul trase aerul în piept și luă la sănătoasa. Dacă ar fi fost spionați, tot ce se putea vede era un sportiv care a făcut o pauză de câteva secunde. Malk se grăbi și el către strada Cerkoski, tăind în două pădurea Curând, bătea la ușa izbei.

Femeia blondă deschise ușa.

— Todor nu este acasă, spuse ea cu răceală.

— Nu-i nimic, aș vrea să intru o clipă. Trebuie să m întâlnesc cu cineva aici...

Chipul femeii se întunecă.

— Dar nu se poate, aștept pe cineva în vizită.

Asta, da, ghinion. Malko întoarse capul și văzu siluet generalului care se apropia. Văzând expresia îngrozită de p chipul lui Malko, Silvia Vlasek îi zise brusc:

— Dacă este ceva urgent, puteți intra în rulota din garaj. V voi da cheia.

— Este perfect, zise Malko.

Femeia se întoarse cu cheia. Pisica i se freca de picioare Malko se gândi o clipă la atmosfera caldă din casă și-i fu dor d un moment de relaxare. Dar luă cheia și se duse la garaj, apo ieși în întâmpinarea generalului. Acesta se urcă repede î rulotă și se lăsă să cadă pe una din banchete. Locul era foart mic, iar cei doi aproape că se atingeau. Rusul își scoas apărătoarele pentru urechi și își frecă țeasta pleșuvă. În ciud kilogramelor în plus, degaja o impresie de energie debordantă.

— Aveți cumva o țigare?

— Nu fumez, răspunse Malko.

Rusul desfăcu fermoarul trelningului descoperind piept acoperit de pete roșii și păr cărunt. Era o forță a naturii. Cei d se observară câteva clipe, apoi rusul rupse tăcerea, vorbind î rusește:

— Știu cine sunteți și dumneavoastră știți cine sunt eu. P să vă spun că fac în fiecare dimineață jogging pe traseu acesta și că nu sunt urmărit. Poate că sunt supravegheat d

departe cu binoclul, deși nu cred. Este singurul răstimp în care ne putem vedea. altfel nu trebuie să încercați fără o autorizație din partea mea.

— De acord, zise Malko.

Afară se auzi un zgomot de pași și, cu o iuteală de fulger, Storamov scoase de la brâu un revolver Tokarev automat .

Zgomotul pașilor se îndepărtă și Storamov puse arma pe masă.

— Sunteți pregătit să treceți în Vest?

— Da.

— Știți la ce riscuri sunteți expus?

— Ați auzit vorbindu-se de Serbskii Institut din Moscova?

— Nu.

— Este infernul. Este rezervat celor care nu gândesc bine. Creierul lor este repus în funcțiune prin tot felul de tratamente chimice. (El zâmbi amar).Când scapă de acolo, sunt extrem de liniștiți și înțelepți. Bineînțeles, totul se petrece în *„soverșeno secret* [1] Printr-un prieten apropiat, am aflat că se pregătește acolo o cameră specială pentru mine...

El vorbea cu o voce calmă, controlată. Malko simțea un formidabil instinct vital în spatele acestei măști de Buda învelit în grăsime.

— Suteți pregătit să dezvăluiți tot ce știți despre atentatul contra Papei?

— Lucrez la Departamentul V de doisprezece ani. zise generalul cu simplitate. Eu sunt cel ce i-a format pe cei mai mulți informatori. Am foarte multe lucruri de spus. și nu numai despre Papă. Un lucru trebuie să se înțeleagă: niciodată nu am primit vreun ordin scris. Cei din Piața Derjinski se tem și de umbra lor. Vă amintiți de ceea ce presa occidentală a numit umbrela bulgară? Era una din ideile mele. Otrava din ricin, venea din Cehoslovacia, sfera din platină în care se afla. era fabricată în laboratoarele noastre din Kușino, iar bulgarii au furnizat umbrela...

— Într-adevăr, totul pare impresionant, zise Malko. S-ar părea că au de ce să vă poarte pică prietenii dumneavoastră.

---

1 Supersecret. (n.a.)

— Ar face orice ca să mă omoare, zise generalul. Însă nu am decât șaizeci de ani și încă iubesc viața.

În micuța rulotă aerul devenise ceva mai plăcut din cauza respirației.

— Vorbiți foarte bine rusește, remarcă generalul.

— Mulțumesc.

Rusul se uită la ceas.

— Trebuie să ne grăbim. Ce ați prevăzut pentru plecarea mea?

— Un camion cu o trapă de acces secretă. Vom trece frontiera turcă, într-un convoi de mai multe camioane.

— Cine va fi la volan?

— Eu. Tot eu l-am condus la venire.

— *Dobre* [1], făcu generalul aprobator. Nu voi pleca singur Mă va însoți un bulgar.

Malko bănuia acest lucru, dar totuși întrebă:

— De ce?

— Pentru că altfel mă denunță. Se află în aceeași situație cu mine. În acest moment, organizăm lichidarea tuturor celo care știu ceva. El a primit deja biletul pentru Aeroflot, pentru sâmbăta viitoare. Sunt sigur că pentru a-și salva propria piele ar fi în stare să mă denunțe. Este o prostie, pentru că îl vo elimina oricum. Când va fi plecarea?

— Nu pot să vă dau încă data exactă. În cel puțin șase zile.

— Nu trebuie să mai dureze mult. Zilnic voi parcurge traseu acesta alergând prin pădure, dar ne trebuie și o ascunzătoare pentru orice eventualitate.

— Am găsit deja una, zise Malko. La subsolul catedrale Alexandru Nevski există Muzeul icoanelor. Un pictor lucrează acolo toată ziua. Puteți să-i lăsați un mesaj pentru Klaus.

Generalul se încruntă, ca și cum cumpănea cele auzite mângâind patul pistolului Tokarev. Apoi spuse brusc:

— Cred că vă cunosc. Nu cumva sunteți prințul Malko Linge?

---

1. Bine. (n.a.)

Era ridicol să-l contrazică. Malko se simți de parcă ar fi stat gol în fața omului care cândva fusese un adversar redutabil.

— Este exact, zise el,

Pe chipul lui Fiodor Storamov apăru un zâmbet glacial.

— Șefii dumneavoastră riscă enorm trimițându-vă aici. Chiar și cu o acoperire solidă.

Malko nu se putu abține.

— Au avut grijă să-mi pregătească o asigurare de viață.

După ce îi axplică generalului despre ce este vorba, acesta scutură din cap.

— Șefii dumneavoastră fac o enormă greșeală. Se vede că nu ne cunosc prea bine.

— Ce greșeală?

— Nu v-am schimba niciodată contra acelui colonel. La noi, un om care a trădat, nu mai are absolut nici o valoare după ce a trecut dincolo. Mai devreme sau mai târziu, tot își primește pedeapsa. Cât despre dezvăluirile lui, este suficient că fie contrazise de un fals fugar.

Malko simți un fior rece pe șira spinării. Dacă generalul spunea adevărul, el lucra ca un acrobat pe sârmă, fără plasă dedesubt. Era prima fisură în planul perfect al lui Margdof. Generalul zise cu o voce dulce:

— Trebuie să te obișnuiești cu frica. Și eu mă trezesc uneori noaptea și-mi ascult bătăile inimii. Atunci dau drumul la muzică și visez. Frica se risipește cu venirea zorilor. Cântați la pian?

— Nu.

— Ar trebui.

El se ridică, își puse revolverul la brâu și își închise bluzonul. Chipul său pătat de cuperoză tremura ca gelatina, dar strângerea sa de mână era plină de vigoare.

El deschise ușa rulotei și sări afară. Prin hubloul din plexiglas, Malko îl privi cum se îndepărtează. Încerca sentimente contradictorii. Se bucura de reușita acestui prim contact, dar o frică superstițioasă îi spunea că prea fusese totul ușor până atunci,

că ceva rău avea să se întâmple. O angoasă tulbure îi strângea pieptul.

El părăsi rulota și se îndreptă către intrarea în casă. Silvana Vlasek îi deschise neliniștită.

— A fost totul în regulă?

— Da.

— Doriți un ceai sau o votcă?

— Cu multă plăcere. El intră în izbă și, imediat, simți cum pisica i se freacă de picioare.

Așezată pe o pernă pusă pe jos, Silvana îl privea pe Malko. Ochii ei mari erau plini de tristețe. După un timp, spuse încetișor:

— Vă rog din suflet să nu-i faceți vreun rău lui Todor. Este un om foarte vulnerabil. Nu cunosc scopul prezenței dumneavoastră la Sofia, dar îmi dau seama că este vorba de ceva extrem de periculos. Noi am suferit deja destul. În septembrie 1945, comuniștii mi-au împușcat toată familia, inclusiv pe frățiorul meu de unsprezece ani. După trei zile erau zece mii de morți. Trebuia să se curețe locul pentru ruși. Bineînțeles că nu a mai protestat nimeni. De altfel bulgarii îi iubesc pe ruși. Cei care nu-i iubeau au fost lichidați.

Malko își simțea gâtul strâns de emoție la această evocare a trecutului.

— Vă jur că voi fi foarte precaut, zise el. De asemenea voi face imposibilul ca să vă scot de aici.

— O, ar fi minunat, dar noi nu vă cerem un asemenea risc, făcu tânăra femeie resemnată.

Malko simți cum angoasa îl părăsește. O sărută pe Silvana pe ambii obraji și se îndreptă către mașina sa cu pași vioi. Era hotărât să-i treacă dincolo pe toți: pe general, pe bulgarul care ar fi putut să-l denunțe, pe Emil Borovo, pe Leila și pe cei doi

Vlasek. Era încă euforic când portarul hotelului îi întinse un mesaj împreună cu cheia de la cameră.

Îl sunase Samia Sidani care îl ruga să o sune.

Malko se duse la cabina telefonică din hol. Telefonul însă nu funcționa. Trebuia să urce în camera sa. Spera să nu fie vorba de o veste proastă.

Capitolul IX

Malko trebui să formeze numărul de trei ori. Vocea exuberantă a tinerei femei îl calmă imediat.

— Voiam să vă invit să luăm ceaiul împreună. Am o surpriză pentru dumneavoastră.

— Una bună?

Era chicoti.

— Sper. Puteți veni? Veți găsi drumul?

— Cred că da. Vin imediat.

Bulevardul Balgaria, era cu mult diferit de magma din centrul orașului. Era de așteptat, pentru că ducea la reședința secretarului general al partidului comunist bulgar. Cât vedeai cu ochii, erau numai vile somptuoase, înconjurate de grădini umbroase. Malko găsi cu ușurință casa elegantă a familiei Sidani. O Volgă neagră, echipată cu telefon, era parcată lângă un Mercedes cenușiu. Cui aparținea oare?

Samia îi deschise ușa chiar înainte să sune. Intră în living-room și se opri brusc. Vasilia, fata colonelului, era instalată pe o canapea mare. Sânii ei mari tremurau pe sub cămașa strâmtă și transparentă. O fustă mini lăsa la vedere pulpele cărnoase. Fata se uită la el cu un zâmbet umed. Ochii îi erau ascunși de niște ochelari fumurii.

— Vasilia a dorit foarte mult să vă revadă, zise Samia cu un ton fără echivoc. Din păcate, nu poate vorbi decât în bulgară; Sper că vă veți putea înțelege. Pe mine, vă rog să mă scuzați; trebuie să plec undeva.

Ea se făcu nevăzută în camera vecină, unde începu să-și facă de lucru.

Vasilia își dădu jos ochelarii și începu să se uite insistent la Malko. Acesta se apropie de ea și cei doi se observară reciproc timp de câteva momente. Malko putu să citească în ochii fetei ceea ce avea să se întâmple. Cu un gest nespus de gingaș, fata îi cuprinse tâmplele între mâini și îl atrase spre ea. Avea buzele întredeschise dar nu-l sărută imediat întârziind și savurând din plin clipa. Apoi, se dezlănțui brusc, sărutându-l cu nesaț, unduindu-și trupul ca și cum ar fi vrut să se facă una cu el. Zgomotul făcut de respirațiile lor agitate se putea auzi până în camera cealaltă, unde Samia Sidani părea că nu este de loc îngrijorată în privința lor. Cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui Malko, Vasilia nu-și dezlipea gura de gura lui. Apoi, mâna ei se insinuă cu mișcări stângace între trupurile lor și începu să-l elibereze și să-l mângâie. Malko nu reușea să-și revină în fața acestui asalt nebunesc, de o violență ieșită din comun. Dincolo, Samia fredona o melodie.

— Sper că nu vă plictisiți, nu? aruncă ea cu un accent ironic.

Malko simțea că nu mai rezistă. Fata schimbă tactica și trecu la atac. În acel moment, tocurile Samiei se auziră pe gresie. Vasilia se redresă iute, cu fața roșie ca focul și îl acoperi pe Malko spre a ascunde obiectul dorinței sale. Samia râse complice.

— Eu mă duc la depozit. Aștept acolo un telefon de la Samir. Pe curând.

— A cui este Volga cea neagră? întrebă Malko.

— Este a tatălui ei, a colonelului, zise Samia și ieși din cameră.

Cât ai clipi din ochi, fetița colonelului se dezbrăcă, și rămase numai cu sutienul pe ea. Avea un trup debordând de sănătate, cu niște sâni mari, grei și tari, așa cum numai o fată de douăzeci de ani poate să aibă. Ea începu să se frece ușor de pântecele lui Malko, apoi nițel mai jos, declanșând un

scurtcircuit electric în tot trupul acestuia. Apoi Vasilisa coborî ceva mai jos și-și reluă activitatea întreruptă de prietena ei. Când degetele lui Malko îi prinseră sfârcurile sânilor, ea începu să gâfâie:

— *Da! Da! Dobre!*

El continuă din ce în ce mai repede și o văzu cum își dă ochii peste cap. Parcă suferise un atac de epilepsie. El o țintui pe pat și o străpunse dintr-o singură încercare. Vasilia bolborosea cuvinte fără șir balansându-și capul dintr-o parte în alta. Când se imobiliză, fulgerat, Malko nu mai știa pe ce lume era. Cei doi rămaseră înlănțuiți. Apoi, Vasilia începu să se trezească din șoc. Cu o poftă încă nestăvilită, ea încercă să-l trezească iar la viață. Cambrată ca o pisică în călduri, ea se oferea din nou, cu un apel mut în ochii încercănați.

Nu terminară bine turul al doilea, că de afară se auzi zgomotul unei mașini. Vasilia se repezi la haine și fugi în baie să se îmbrace. Malko era încă într-o ținută ce numai decentă nu se putea numi, când Samia își făcu intrarea. Lui Malko nu-i plăcu deloc ce văzu în privirea ei. Bulgăroaica își aruncă poșeta într-un fotoliu și zise:

— Kłaus, s-a ivit o problemă.

Sângele lui Malko îngheță. Reuși totuși să o întrebe cu o voce calmă:

— Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit adineauri cu Samir. Camionul dumneavoastră a avut un accident în apropiere de Izmir. Nu mai poate fi utilizat.

Cu mișcări de automat, Malko își încheia nasturii de la cămașă, evaluând în gând consecințele. Fără camion, nu mai avea cu ce să-l scoată din țară pe generalul Storanmov. Ca să nu mai vorbească de ceilalți.

— Nu se poate găsi un alt camion? întrebă el.

Ea se așează în fața lui, își aprinse o țigară și suflă fumul gânditoare.

— Nu. Toate celelalte camioane au șoferii lor.

— Atunci, ce se va întâmpla?

— *Bulgarii vă vor da un bilet de avion ca să puteți pleca la* Zürich sau la Viena.

— Când?

— Nu știu, nu a fost încă nimeni anunțat în mod oficial. Samir mi-a spus ca să vă anunț mai întâi pe dumneavoastră.

— Nu ați fost interceptați?

— Nu cred. Am vorbit în arabă.

— Când se întoarce soțul dumneavoastră?

— Nu știu. Este reținut acum în Turcia din cauza acestui accident.

Creierul lui Malko lucra febril. El auzi ca prin vis vocea Samiei:

— Este grav?

— Foarte grav.

Ușa de la sala de baie se deschise și apăru Vasilisa cu chipul încă răvășit și cu ochelarii la ochi. Cu un gest de tandrețe către Malko, o sărută pe Samia și ieși din apartament. Apoi se auzi Volga demarând. Fusese un interludiu destul de ciudat. Samia îl privi pe Malko.

— Pot să vă ajut cumva?

— Nu știu încă. Mai întâi trebuie să mă lămuresc.

— De fapt, ce faceți dumneavoastră aici? întrebă ea. Puteți avea încredere în mine.

Malko zâmbi.

— Nu. Nu mai pot să am încredere nici în umbra mea. Deocamdată, singurul lucru pe care puteți să-l faceți pentru mine este să nu spuneți încă nimic despre accident bulgarilor. Astfel, mai pot rămâne la hotel.

— De acord.

El îi sărută mâna, iar ea îl conduse către ieșire.

Străbătu ca un nebun bulevardul Balgaria. În capul său se ciocneau toate elementele survenite atât de intempestiv. Avea la dispoziție mai puțin de cinci zile ca să găsească o soluție de schimb. Altfel, generalul Fiodor Storamov avea să intre pe mâinile savanților de la Institutul Serbski din Moscova, unde creierul său avea să fie spălat în mod definitiv.

Capitolul X

Kurt Morell îl pofti pe Malko în camera cifrului în care lucra el, în cadrul Ambasadei Republicii Federale Germane. Deasupra uşii se aprinse becul roşu, semn că se efectuează o transmisie. În micuţa încăpere, în afară de aparatura necesară, nu se aflau decât o masă de lemn şi două scaune. Neamţul îi făcu semn lui Malko să ia loc.

— Presupun că aţi dat de bucluc, dacă aţi venit la mine, zise el.

— Într-adevăr. Am dat de un mare bucluc.

În timp ce Malko îl puse la curent cu situaţia, Morell îl asculta mângâindu-şi părul cu un gest maşinal. Deşi era bavarez, semăna mai degrabă cu un meridional datorită coamei de păr negru şi aerului său vesel.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă el pe Malko.

— Am nevoie de trei paşapoarte turceşti în alb.

Kurt Morell păru brusc îngrijorat.

— Generalul Storamov nu va trece neobservat...

— Am o idee pentru rezolvarea acestei probleme. Dacă totul va fi în regulă, când aş putea obţine paşapoartele?

— Poimâine soseşte valiza diplomatică. Chiar acum voi trimite un telex la Pullah [1] Sper că se vor mişca. Trebuie însă să fiţi extrem de prudent. Nu v-a urmărit nimeni?

Contrar celorlalte ambasade, cea germană era la dracul în praznic, pe strada Anri Barbius, apoape de bulevardul Lenin.

— Am venit pe jos din bulevardul Lenin.

— Bine. Vă las acum, am de expediat un telex.

---

1 Centrul german de informaţii. (n.a.)

Morell se apropie de o fereastră. O Lada neagră era parcată chiar sub ferestrele ambasadei. Înăuntrul ei se aflau doi civili. Unul dintre ei avea pe genunchi o cutie mare din metal cenușiu.

— Uitați-vă la cei doi. Sunt agenți DS. Au aflat că în dimineața asta ambasadorul nostru îl va primi pe colegul său american. Așa că au venit cu un microfon direcțional. Nu au nici o jenă. De când am sosit aici am neutralizat optsprezece microfoane. Bulgarii aceștia sunt maniaci în tehnica ascultărilor...

Nu părea deloc încurajator. Malko coborî peronul ambasadei cu inima strânsă și se îndepărtă, întorcând spatele mașinii-spion. Avea încă multe de făcut. Chiar și cu pașaport, generalul rus nu putea ieși din țară cu aspectul lui obișnuit.

După aproape o oră de mers pe jos, Malko ajunse acasă la Samia Sidani. Nu avusese curaj să o sune. Prefera să riște să nu o găsească acasă.

Dacă Morell îl ajuta, el trebuia să rezolve ahumite probleme... Mercedesul cenușiu era în fața casei. Samia îl primi cu o cordialitate excesivă.

— Sper că nu ați venit aici doar din interes, zise ea.

— Mă tem că vă voi dezamăgi, recunoscu el.

Samia ridică amuzată din umeri.

— Fetele din ziua de azi sunt atât de grăbite! Vasilia este o bună amică, așa că nu am putut să o refuz. Este moartă după dumneavoastră.

— Nu-mi pare rău de cele întâmplate, spuse el. Îmi spuneați că sunteți machieuză. Chiar puteți transforma pe cineva ?

Ea râse.

— În ce să-l transform?

— A, nu doresc să creez un monstru, dar mă gândesc la o schimbare radicală a aparenței fizice, astfel încât persoana respectivă să nu poată fi recunoscută.

Ea îl privi curioasă.

— Este vorba de un bărbat sau de o femeie?

— De un bărbat. Cât timp v-ar trebui?

— Depinde de ceea ce vreți. O transformare completă, cu perucă și cu completări din material plastic, necesită mai multe ore. Am nevoie mai întâi de o fotografie a subiectului, ca să pot face un studiu preliminar. În total, aș avea nevoie de o săptămână, mai ales dacă va trebui să lucrez la mine acasă, căci sunt obligată să-mi procur anumite materiale care nu se găsesc decât la studio.

— Va trebui să terminați mult mai repede. Cât timp rezistă un asemenea machiaj?

— În sezonul rece, așa ca acum, poate rezista o zi întreagă.

— Și credeți că persoana nu va fi recunoscută?

— Fac minuni. Am primit și un premiu, în Canada.

— Ei bine, acum va trebui să faceți o adevărată minune. Din nefericire, nu dispun de o fotografie a subiectului. Voi încerca însă să vi-l descriu.

— Stați un pic. Vreau să fac o schiță.

Samia își aduse un caiet de desen. Malko îl descrise pe Fiodor Storamov, cât putu mai amănunțit. În cele din urmă, ea îi arătă lui Malko schița.

— Seamănă uluitor de bine, făcu acesta. Tipul are cuperoză.

— Încep imediat să mă gândesc la treaba asta, spuse Samia. Mâine vă spun ce pot face. Acum trebuie să mă duc la studio.

Ea îl conduse la ușă. Când ajunseră în prag, ea îl îmbrățișă lung, cu patimă. Apoi, se desprinse de el cu un surâs tulburat.

— Ticăloasa aia mică m-a cam stârnit, zise ea încet.

Rezemat cu coatele de barul cazinoului, Alois Kartner enumera cu lux de amănunte tehnicile tuturor târfelor ce lucrau în hotelul *Vitoșa*. Se vedea clar că le încercase. Cu gândul dus aiurea, Malko nu-l asculta, numărând orele. Încerca să ghicească modul în care va lucra BND-ul. Acum era în mâinile lui Kurt Morell.

Ruletele erau luate cu asalt ca de obicei. Deodată, o văzu pe Leila Galata. Avea o rochie verde și era escortată de cei doi

securiști. Ea se îndreptă spre una din mese, trecând prin fața barului. Cei doi agenți DS, îi croiră drumul ca să obțină un loc bun. Ea îl zări pe Malko și îi zâmbi scurt. În ochi i se citea încrederea!

Malko se simțea ca un nemernic. Femeia se așeză la masa de ruletă, cu spatele la el. Alois Kartner îl bătu pe umăr.

— Nu sunteți într-o pasă bună. V-ar prinde bine o cataplasmă de prospătură.

Tipul era mai mult decât obsedat.

— Mai degrabă mă culc, zise el.

Cei doi cinaseră împreună, dar Malko era prea stresat ca să poată suporta mai mult compania barosanului. În camera lui îi fu însă imposibil să închidă ochii. Până la primirea celor trei pașapoarte stătea ca pe ace. Kurt Morell îl aștepta a doua zi în zori.

— Nu am vești prea bune, făcu Morell, înfruntând cu greu privirea lui Malko. Nu vor să-mi dea decât un singur pașaport.

— De ce?

— Nu mi-au dat nici o explicație. Îi cunoașteți pe tipii din Pullah.

Era o catastrofă. Bavarezul bătea darabana cu degetele pe masa din lemn. Era dezolat. Doar generalul rus putea primi pașaport, iar timpul era prea scurt ca să poată începe o strategie de convingere a oficialităților, mai ales în cazul în care comunicarea era destul de primejduită.

— Trimiteți un al doilea telex, ceru Malko fără prea mari speranțe. Mai îmi trebuie cel puțin unul.

Adio pentru Leila, ca să nu mai vorbim de familia Vlasek. Nici nu îndrăznea să se gândească la tânăra turcoaică. Cum avea să o abandoneze la *Vitoșa*, știind prea bine situația ei? Neamțul îl privea în tăcere.

— Ați găsit un mijloc de a completa pașaportul?

— Cred că da. Când anume îl veți primi?

— Mâine, o dată cu valiza diplomatică. Este virgin. Este suficient să adăugăm fotografia, numele și ștampilele. Au

colaborat și serviciile turce din Bonn. Cum voi afla numele persoanei, voi comunica la Bonn ca să îl treacă în computer.

— Bine, mai am nevoie și de o armă, zise Malko.

— Asta pot să vă dau. Trebuie însă să mergem la mine acasă. Vreți să dăm o fugă acolo?

Cei doi coborâră peronul ambasadei. Mașinile diplomaților staționau în curtea ambasadei. Kurt Morell se apropie de un BMW cenușiu parcat în fața unui Mercedes 500 SL și scoase o înjurătură:

— Drace! Ambasadorul mi-a blocat mașina și șoferul lui a plecat. Nu putem pleca în mașina dumneavoastră?

— Cum să nu? Este parcată afară, pe trotuar.

El întoarse mașina, ghidat de Morell. Traversară bulevardul Lenin îndreptându-se spre sud într-o zonă de construcții, plină cu terenuri virane și depozite. Apoi, intrară pe șoseaua Zelio Voivoda.

— Încetiniți, vă rog, stau ceva mai încolo, pe dreapta.

Era o zonă vastă, unde se ridicau câteva blocuri de locuințe. Concentrat la traversarea drumului, Malko nu dădu atenție camionului care ieși dintr-un depozit și îi tăie calea. El apăsă pe frână și pe claxon în timp ce uriașa mașină trecu la câțiva centimetri de el. Extraordinarul său reflex îi salvase. Mașina dispăru într-un huruit îngrozitor, fără să-și micșoreze viteza. Cei doi schimbară o privire. Diplomatul german era alb ca ceara.

— Dobitocul! Puțin a lipsit să ne facă piftie!

Tulburat, Malko depăși un lung șir de mașini ce așteptau la o benzinărie. Oare fusese o tentativă de eliminare? Vru să claxoneze pentru a preveni vreo posibilă ciocnire, dar claxonul nu funcționa. Kurt Morell zise încruntat:

— Poftim, nici claxonul nu vă merge...

— Mai devreme funcționa foarte bine. O fi vorba de vreun scurtcircuit.

Trei blocuri turn în care erau locuințele diplomaților se ridicau de o parte și de alta a șoselei, înconjurate de case și terenuri virane.

În fața clădirii, era un Mercedes roșu, pe butuci, căruia îi fuseseră furate toate accesoriile.

— Priviți. Așa pățim dacă lăsăm mașina prea mult afară și dacă nu avem o placă de înmatriculare adecvată.

— Ce înseamnă „adecvată"?

— Diplomații străini au trei serii de numere. De la 0 la 1 000, pentru occidentali, de la 1 000 la 2 000 pentru țările din lumea a treia și de la 2 000, la 3 000, pentru țările socialiste...

Nefericitul proprietar al mașinii avea numărul 1548...

Ei urcară la etajul 16. Locul era sinistru. Pereții era infiltrați cu apă și ploua până și în ascensor. Portăreasa îi privi cu neîncredere. Era unealta miliției. Apartamentul lui Kurt Morell, micuț și curat, dădea spre turnul Televiziunii. Era înțesat cu tot felul de aparate electronice: amplificatoare, video Akai, combine muzicale de mare fidelitate. Morell era înnebunit după tehnica hi-fi...

— Am luat de la Akai ce e mai buun, zise mândru diplomatul, ca un copil în fața jucăriilor preferate.

El dispăru în camera vecină, iar Malko îl auzi înjurând. Morell se întoarse în cameră, cu prosopul în mână.

— Veniți puțin.

Malko îl urmă în sala de baie. Din tavan, curgea un jet subțire de apă!

— De zece zile mă chinui să aduc un instalator, zise Morell. Nu pot să deschid un robinet fără să fiu stropit din cap până-n picioare. Așa sunt instalațiile astea socialiste...

El scoase dintr-un sertar un Walther P 38 și un încărcător de schimb, pe care i le întinse lui Malko.

— Are numerele șterse cu acid. Nu poate fi depistat. Sper că nu veți avea nevoie de el. Când mai veniți pe aici, aveți grijă să vorbiți în germană cu milițianul de jos. Toți bulgarii trebuie să-și treacă numele într-un registru, la intrare. Registrul este prezentat la miliție o dată pe săptămână.

Malko vârî arma în buzunar. Morell scoase niște scule dintr-o trusă hi-fi și spuse râzând:

— Vreau să verific ceva în mașina dumneavoastră.

Cei doi coborâră la mașina Lada. Neamțul activă unul dintre instrumentele sale și se auzi un fluierat ușor.

— Ei, drăcia dracului! făcu el.

Cu o șurubelniță, deschise un căpăcel de ebonită din centrul volanului, descoperind mai multe fire electrice, pe care

le cercetă cu atenție. După vreo treizeci de secunde, scoase la iveală o cutiuță legată de un fir multicolor.

— Iată scurtcircuitul dumneavoastră! Este un microfon legat în mod grosolan. Lucrează ca porcii.

Cu o zmucitură, smulse microfonul, puse firele la loc și înșurubă calota de ebonită. De astă dată, claxonul funcționa... Malko era încremenit. Să facă așa ceva la o mașină închiriată! Se chinui să-și amintească dacă nu spusese ceva compromițător, dar creierul îi era blocat. Neamțul părea mai degrabă amuzat.

— Nu vă necăjiți. Este vorba doar de rutină! Jumătate din mașinile închiriate de la Balkancar sunt echipate cu așa ceva. S-ar putea să vă fi pus asta chiar ieri, în parcare. Poate că ar fi mai bine să închiriați o mașină de la Budget. În asta s-ar putea să mai fie și alte microfoane. Nu o putem desface în bucăți.

— Nu credeți că am fost vizat în mod special?

— Nu în mod obligatoriu. În orice caz, vă recomand multă prudență. Mâine vă recuperez pașaportul. Veniți la ambasadă mai către seară.

Acum Malko putea să îl înștiințeze pe general. Trebuia însă să își schimbe mașina. Când se întoarse la hotel, obținu de la Budget o Lada nouă, la același preț pe care îl dăduse pentru epavă. Era convins că nu avea microfoane.

Două tramvaie 14 trecuseră deja, iar pe Malko îl cuprindea deja disperarea, când văzu silueta generalului printre copaci. Rusul alerga în paralel cu liniile de tramvai. Înainte să se întâlnească cu Malko, el își încetini treptat viteza, apoi se opri, de parcă simțea nevoia să se odihnească puțin. Ochii îi lăcrimau de frig.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă, zise Malko.

El îi explică repede situația și planul cel nou. Impasibil, generalul respira profund, ca și cum cele auzite nu-l interesau direct.

— Mi se pare cu mult mai periculos, remarcă el.

Malko tăcu. Era greu să-l contrazică. Nu avea însă de ales.

Generalul mai făcu niște mișcări de încălzire, pândind tramvaiul care se apropia. Malko întrebă:

— Ce facem cu... prietenul dumneavoastră?

Vocea rusului plesni ca un bici.

— Nimic. Va trebui să-l lăsăm să creadă că pleacă și el. Puneți repede la punct planul de salvare.

El reluă cursa fără să mai spună la revedere. Malko se îndreptă către mașina sa. Puțin îi păsa lui de polițaiul bulgar. Problema care îl frământa pe el era Leila Galata. Nu putea să o lase în mâinile bulgarilor. Nu avea însă nici o soluție. BND-ul poate i-ar mai da un pașaport, dar trei, în nici un caz.

Din receptor se auzi vocea călduroasă a lui Alois Kartner:

— Sunt aici. Veniți să bem ceva.

Malko își petrecuse toată ziua străbătând în lung și în lat hotelul, dând o raită prin oraș și eșuând în cele din urmă în fața televizorului. Holul era invadat de cete de schiori greci, gălăgioși și urâți, iar acest lucru îi accentuă starea depresivă. Nu îndrăznea să o sune pe Samia Sidani, ca să nu atragă atenția. Așa că trebuia să-și omoare timpul cumva. În ciuda plictiselii, îl refuză politicos pe Kartner. Grăsanul era suportabil numai în doze mici.

— Haide, veniți, altfel o să regretați, insistă austriacul.

În spatele acestul ton jovial. lui Malko i se păru că se ascunde un apel presant.

— OK, vin.

— Sunt la barul de la parter. Aici se poate flirta cu gagicele în liniște.

Adevărul era că barul, cu pereții acoperiți de lemnărie aproape neagră, era atât de sumbru, încât Malko abia reuși să-l zărească pe Kartner. Acesta era singur, cu inevitabilul său sirop scoțian. Nici picior de târfă în zonă. Deci era vorba de o întâlnire de afaceri.

— Am un mesaj, spuse el. Todor Vlasek a trecut pe la agenție. Cineva i-a lăsat un bilet pentru dumneavoastră. Sunteți așteptat în seara asta, la ora opt, pe strada Baco Kiro, numărul 27

— Unde se află strada aceasta?

— În centru.

— Nu mai este nici o altă precizare? Etajul, numele?

— Nu, nimic.

— Cum era persoana care a adus mesajul?

— Abia l-a văzut. Un bărbat solid, de vreo cincizeci de ani, brunet, cu o față banală.

Singura persoană care cunoștea această modalitate de comunicare era generalul pe care Malko tocmai îl întâlnise de dimineață. Însemna că acesta avusese încredere în cineva.

Lui Malko nu-i plăcea deloc treaba asta. Se felicită că are revolverul cu el.

— Vreți să vin cu dumneavoastră? îl întrebă Kartner.

— Mulțumesc, nu. Sunt doar intrigat, asta-i tot.

Ce putea să ascundă această întâlnire misterioasă? Și de ce generalul fusese nevoit să apeleze la o a treia persoană? Peste treizeci de minute, avea să afle. Era exact intervalul de timp necesar ca să-și ia revolverul și să ajungă acolo.

Capitolul XI

Cantonierii care lucrau în tura de noapte aprinseseră un foc chiar pe trotuarul din strada Baco Kiro. Flăcările luminau casele vechi, dărăpănate și igrasioase. cu prăvălioare microscopice. Cartierul acela nu fusese niciodată renovat. Malko își parcase mașina ceva mai departe și căuta numărul 27 Două cariatide susțineau un balcon lung, mărturie a unor timpuri de splendoare. din care supraviețuiseră doar obloanele din lemn, destul de stâlcite. Imobilul părea pustiu, fără nici o lumină aprinsă.

Malko trecu de trei ori prin fața lui până să se decidă să intre. *Întâlnirea asta nu-i mirosea deloc a bine.* Avea acum Waltherul în buzunarul de la palton. Nu făcuse nici trei pași pe culoar, că fu orbit de o lumină puternică. Cineva aprinsese o lanternă electrică.

— Veniți încoace, spuse o voce în bulgară.

Malko mai făcu doi pași.

Lanterna lumina o ușă întredeschisă.

— Intrați!

El se supuse. Bărbatul cu lanterna îl urmă. Un bec se aprinse în tavan. Malko se întoarse și dădu cu ochii de un tip îmbrăcat cu o haină de piele. Avea părul tuns perie și niște ochi răi, sfredelitori. Pe fața roșie se vedea un neg mare, aflat la baza nasului.

Tapetul de hârtie era sfâșiat și mirosea a mucegai. Pe dalele pardoselii se vedeau pete suspecte.

Necunoscutul îndrepta spre Malko un revolver automat negru, prevăzut cu un amortizor ce părea a fi foarte eficace.

— Aș putea să vă ucid aici și nimeni nu va descoperi cadavrul săptămâni de zile, făcu el.

Tipul avea un curios mod de a intra în conversație.

Malko scrută chipul impasibil al necunoscutului, încercând să-i înțeleagă atitudinea atât de puțin amicală.

— De ce ați dori să mă ucideți? întrebă el în limba rusă.

— Asta depinde numai de dumneata, amice.

Se lăsă o tăcere grea. Malko nu îndrăznea să se miște, neștiind ce-i în capul acestui straniu personaj, care părea a fi unul și același cu complicele generalului Storamov.

— Cu cine am onoarea? întrebă el.

— Mă numesc Emil Borovo, zise necunoscutul cu o voce mieroasă. Am lucrat cu generalul Storamov la un proiect pe care îl cunoașteți bine. Iar dumneavoastră sunteți Klaus Frost.

Se părea că individul nu-i cunoștea adevărata identitate. Malko era curios și îngrijorat totodată: Înaintea sa era agentul DS, care organizase atentatul contra Papei. Cel care voia să fugă în Vest.

— Dacă îmi cunoașteți numele, ar trebui să știți că nu am intenții rele în legătură cu dumneavoastră, făcu Malko.

Un zâmbet ironic apăru pe chipul bărbatului.

— Poate în legătură cu el, nu cu mine.

— Ce vreți să spuneți? zise Malko cu un aer nevinovat.

O lucire rea trecu prin ochii bulgarului.

— Vreau să spun că tocmai încercați să organizați fuga generalului Storamov, *nu* și a mea.

— Este inexact, îl corectă Malko. La început nu știam nimic de dumneavoastră, dar generalul mi-a explicat cum stau lucrurile. Mi-a vorbit de dumneavoastră și de o a treia persoană. În camionul mreu este loc pentru toți. Mi-a promis că vă va pune la curent.

Emil Borovo făcu un pas către el. Înainte ca Malko că poată reacționa, îl lovi cu patul revolverului în tâmplă. Amețit, Malko se clătină. Cu toate aste, nu duse mâna la revolver.

— Mincinosule! urlă Borovo. Nu mai există nici un camion! Vreți să-l scoateți din țară numai pe general și chiar i s-a pregătit pașaportul. Este vorba doar de un *singur* pașaport!.

Malko rămase fără grai. Cum de aflase? Emil Borovo se apropie de el și-i înfipse țeava revolverului în piept. Furia îl înecă.

— Mințiți cu nerușinare! repetă el. Amândoi mințiți. Vă urmăresc de când mi-a spus cum vă cheamă. Aflați că eu răspund încă de supravegherea tuturor persoanelor străine venite la Sofia și dispun de mijloace foarte puternice. Știm și codul Ambasadei germane. E greu să mă fraieriți. Bineînțeles, nu am comunicat încă nimic superiorilor mei, dar aș putea face asta.

Deci nu generalul îl trădase pe Malko. Întâlnirea aceasta fusese plănuită de Borovo, căruia generalul îi dăduse doar locul de tăinuire. Malko se gândi să riposteze.

— Nu puteți să procurați un pașaport fals, cu influența pe care o aveți?

— Nu, de asta se ocupă un alt sector. Din anumite motive sunt deja marcat. Trebuie chiar să plec la Moscova Definitiv.

El pronunțase sacadat ultimul cuvânt. În încăpere se lăsă o liniște apăsătoare. În stradă claxonă o mașină și bulgarul tresări.

— Ce doriți de la mine? întrebă Malko.

Borovo zâmbi amar.

— Este simplu: să plec în Vest. Dacă nu aveți decât un singur pașaport, acela va fi pentru mine.

— Generalul este la curent cu demersul acesta?

— Porcul ăla nu știe nimic. Este gata să treacă peste cadavrul meu, dar nu-i va merge.

Nici generalul nu va fi mai îngăduitor. Malko era prins între două focuri. Misiunea sa era să-l scoată din Bulgaria pe Storamov nu pe Emil Borovo. Bulgarul își vârî arma în buzunar.

— Ascultați. Vă vau întâlnire tot aici, mâine seară, la aceeași oră. Îmi veți aduce pașaportul primit de la Kurt Morell. Altfel, vă voi aresta. Desigur, nu voi putea fugi, dar nici generalul nu o va face. Ca să nu mai vorbesc de dumneata.

Bulgarul scoase o cheie din buzunar, pe care o aruncă în fața lui Malko.

— Asta-i cheia acestui apartament. Este o secție a DS-ului, dezafectată de câteva săptămâni. Locul este sigur, iar restul clădirii este neocupat. Dacă nu sunt aici, așteptați-mă.

Borovo ieși din încăpere și închise ușa după el. Încremenit, Malko asculta cum zgomotul pașilor se pierde treptat. Apoi începu să inspecteze locul. Mai erau acolo câteva lămpi, un frigider, un aparat de radio și ziare vechi. În bucătărie, pe pereți, erau montate niște inele metalice și lanțuri. Fusese sala de interogatoriu... Malko ieși din imobil, încuind ușa în urma sa.

În întunericul de afară, cariatidele erau amenințătoare. Malko se îndepărtă cuprins de gânduri negre. Capcana bulgară

se strângea în jurul lui într-un mod cu totul neașteptat. Era acum în puterea lui Emil Borovo care nu avea să ezite nici o clipă să-l denunțe când va simți că este în pericol... Singurul care îl putea ajuta acum, era generalul Fiodor Storamov. Lupta între cei doi era nemiloasă: în joc se aflau viețile lor.

De data asta, în stația de tramvai îl aștepta o altă persoană. Era o femeie grasă, cu trupul diform înfofolit într-un palton uriaș. Malko era mort de oboseală. Toată noaptea nu lipise geană de geană. Cumplita dilemă nu părea a avea vreo rezolvare. Cu coada ochiului, el pândea liziera pădurii. În cele din urmă, apăru și generalul. Malko se îndepărtă de vecina lui cu câțiva metri. Rusul se apropia fără să încetinească viteza. Malko îi ieși în cale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă gâfâind Storamov în timp ce făcea obișnuitele mișcări de încălzire.

— Aseară, l-am văzut pe Borovo. Vrea să-i dau lui pașaportul dumneavoastră. Trebuia să vă vorbesc. Este urgent.

Generalul se aplecă și atinse pământul cu palmele, observând-o pe grăsana care stătea cu spatele. Când se redresă, spuse repede.

— Ne vedem peste o oră la restaurantul *Krim*, de lângă hotelul *Sofia*. Veți vorbi cu mine după ce iau masa, în timp ce-mi voi citi ziarul.

Generalul o și porni la fugă. Imediat sosi și tramvaiul 9, iar grăsana se urcă în el. Malko avea gâtlejul uscat de emoție. Fiecare ceas aducea alte probleme. Era foarte periculos să

riște o întâlnire cu Storamov, fără să știe unde va face pasul următor. Se gândi că Alois ar putea să-i fie de ajutor.

Austriacul avea de astă dată în față o sticlă de Gaston de Lagrange. Era abia ora zece dimineața. El îl privi pe Malko cu afecțiune și-i spuse emoționat:

— Iată ce am primit de la Paris...

Malko îl puse la curent cu ultimele vești, în timp ce interlocutorul său încălzea coniacul între palmele uriașe.

— Știu restaurantul *Krim*. Se mai numește și Clubul rușilor. Vă pot însoți acolo. Astfel, veți fi mai puțin remarcat. În cazul în care se ivește vreo problemă, voi spune că eu v-am adus. După aceea,vă las ca să mă ocup de primirea turiștilor.

— Apropo, nu știți în ce zile există zboruri nonstop către țările noncomuniste?

Grăsanul se gândi repede, apoi își verifică niște tabele:

— Vineri există un zbor direct pentru Viena. Air France se oprește mereu la Budapesta sau la București. Balkan, deasemenea.

— Vreau o companie străină, nu bulgară.

— Atunci, compania noastră, vineri, la ora 17 și 40 de minute.

— Ați putea să-mi rezervați două sau trei locuri, sub niște nume false, astfel ca DS să nu bănuiasc nimic?

— Bineînțeles, zise austriacul.

— Bine, mâine vă voi confirma numărul de locuri necesare.

Un tablou uriaș, reprezentând partizani ruși din al doilea război mondial așezați în jurul unui foc de bușteni în mijlocul

unei păduri înghețate, domina sala restaurantului. Mobilierul închis la culoare și scaunele în stil Art Deco, dădeau locului un aer vetust. Nu erau decât câteva persoane. Malko începu să servească din borșul din farfurie, când zări silueta solidă a generalului. Era îmbrăcat cu o haină de blană și pe cap avea o șapcă din astrahan. Era pentru prima oară când îl vedea îmbrăcat normal. Cu ochelari în stil Rayban și cu costumul vărgat prost croit, părea un businessman american. Rusul era singur. Un băiat de sală se repezi la nou-venit și îl conduse la o masă din apropierea lui Malko și a lui Kartner. Generalul despături imediat ziarul Pravda și se cufundă în lectură.

El nu aruncă nici o privire în direcția lui Malko. Termină de mâncat înaintea lor și se duse să se instaleze într-un salon separat cu un paravan, unde își continuă lectura. Malko și Kartner comandară o cafea. Plecau și ultimii clienți. Kartner se uită la ceas.

— Sunt obligat să plec. Vă doresc succes.

Rămas singur, Malko se apucă să contempleze uriașul tablou, fără să-l piardă din ochi pe generalul care acum își aprinsese un trabuc. Fără grabă, Malko se ridică și se îndreptă spre salon, așezându-se cu spatele la Storamov. Acesta lăsă capul pe spate, exhalând fumul havanei.

— Ei bine?

— L-am văzut pe Borovo aseară, într-o casă de pe strada Baco Kiro. Știe că azi primesc un pașaport pentru dumneavoastră. Îl vrea pentru el. Altfel, ne va denunța mâine dimineață.

Un chelner îl întrebă pe Malko dacă nu dorește să bea ceva. În același timp, generalul îi întinse ziarul cu un zâmbet. Malko îi mulțumi, apoi după plecarea chelnerului, zise:

— Știați despre asta?

— *Niet.*

Era la fel de impasibil; ca un jucător de șah. Continua să fumeze, trăgând câte puțin fum din trabuc, cu ochii ațintiți la vechea lustră din cristal, plină de praf.

— Unde îi veți da pașaportul?

— Acolo unde ne-am întâlnit aseară, la ora opt.

— Foarte bine. Mergeți acolo.

Malko nu mai avu timp să mai spună ceva. Storamov se ridicase și se îndrepta deja către un individ puternic ce abia intrase. Cei doi se strânseră în brațe cu multă căldură, apoi se instalară ceva mai departe. Malko plecă din Clubul rușilor Era perplex. De ce generalul acceptase ca el să-i dea pașaportul lui Borovo? Se vedea că știa bine casa din strada Baco Kiro. Cu siguranță că nu avea intenția să-l lase pe bulgar să plece în locul său. Avea desigur un plan. Nu era greu de ghicit care anume. Știa că nu va veni singur la întâlnire.

El plecă spre hotelul *Vitoșa*, fără să mai aibă nimic de făcut până la primirea pașaportului.

De la una din puținele cabine în care telefonul mai funcționa, Malko sună la Ambasada Germaniei. I se făcu imediat legătura cu Morell.

— Mă duc la aeroport să vă caut ciocolata, anunță el. Avionul trebuie să sosească. După aceea, trebuie să mai fac o cursă undeva înainte de a mă întoarce acasă.

— Vreți să trec eu pe la dumneavoastră?

Capitolul XII

Malko întorcea capul ori de câte ori auzea deschizându-se ușa de la intrare și mai intra cineva. Barul de la *Vitoșa* era singurul loc vesel din Sofia. Lumea făcea coadă afară ca să se poată instala în penumbra din jurul barului. Câteva prostituate venite mai devreme își savurau *mastica*, iar îndrăgostiții profitau de lipsa aproape totală a luminii ca să se mai giugiulească. Malko observă îngrozit că, în loc de votca rusească pe care o comandase, i se aduse Smirnoff, o votcă fabricată în SUA. Însă tonicul, era pus în pahare separate, după moda rusească.

Era ora șapte și jumătate și Kurt Morell nu venise încă.

Sunase la ambasadă și la domiciliul diplomatului german, dar nu răspundea nimeni. Ca să-și omoare timpul, Malko privea peisajul. Întunericul se lăsase de cinci ore și, prin ferestrele panoramice ale barului, nu se putea zări mare lucru.

Malko se uită la ceas. Dacă Morell nu venea până la opt fără un sfert, se va duce la el acasă. Poate că i se întâmplase ceva, vreo pană de mașină, cine știe. În mai puțin de jumătate de oră, avea întâlnire în strada Baco Kiro cu Emil Borovo. Teoretic, ca să-i dea pașaportul.

Cum trecu sfertul de oră, Malko se ridică, își bău tonicul și se duse în camera sa să-și ia paltonul și arma. Studiase harta Sofiei și știa că va găsi ușor casa lui Kurt Morell. Oare ce i se întâmplase?

Pe timp de noapte, turnul diplomaților, izolat în mijlocul terenurilor virane, era și mai sinistru. Caroseria Mercedesului cu pneuri sparte se afla tot acolo. Malko intră în holul blocului unde fu oprit de un milițian morocănos care îl întrebă unde merge. Când văzu că este străin, îl lăsă să treacă. În ascensor se infiltra și acum apa! Ai fi crezut că te afli într-un bloc rezervat emigranților... Culoarele erau slab luminate, iar vopseaua era coșcovită și căzută.

Când ajunse la etajul 19, o muzică pop asurzitoare invada culoarul făcând să se cutremure zidurile. Muzica se auzea din apartamentul lui Kurt.

Malko sună la ușă, apoi bătu, dar în zadar, căci nimeni nu-i deschise. Nu știa dacă diplomatul locuia singur. Poate că uitase să închidă radioul. În orice caz, Kurt nu era acasă. Poate se încrucișaseră pe drum și acum îl aștepta la *Vitoșa*... El coborî, iar portăreasa abia dacă își ridică ochii din ziarul pe care îl citea. Urcă în mașină, porni motorul, aprinse farurile și se opri brusc. Mai trebuia să verifice ceva. Ocoli clădirea și găsi intrarea de la subsol, unde era garajul. Toate mașinile aveau numere diplomatice și stăteau pe locuri numerotate. Aleea rezervată etajului 16 era în fundul garajului. Acolo staționau trei mașini. Una din ele era un BMW, ca cea a neamțului, înmatriculată XXX 835. Corespundea. De la 0 la 1000, erau occidentalii. Malko se apropie și o cercetă mai bine. Mașina era încuiată. El atinse capota. Era rece. Kurt venise devreme acasă. Ce ciudat!

Malko își scoase revolverul din mașină. Introduse un glonț pe țeavă și-l băgă în buzunarul exterior înainte de a se întoarce la ascensor.

Muzica urla tot așa de tare. În plus, se auzau acum și acordurile unei melodii arăbești. Bătu din nou la ușa lui Kurt. Fără nici un rezultat.

Malko încerca să găsească o soluție, când ușa de la apartamentul vecin se deschise și apăru capul ciufulit al unei brunete superbe. Din păcare, era destul de plinuță.

— Îl căutați pe domnul Morell? îl întrebă ea în engleză.

— Da. Aveam întâlnire cu el. Suntem prieteni. Nu înțeleg, se aude muzică la el, iar mașina este în garaj.

Ea zâmbi.

— A, probabil că ascultă muzică și nu mai aude nimic altceva. I se întâmplă mereu. Eu am o cheie. Pot să vă deschid. Mi-a lăsat-o în caz că vine instalatorul care trebuie să-i repare chiuveta. Eu sunt mereu acasă. Soțul meu lucrează la Ambasada Siriei. Bineînțeles, instalatorul nu a venit nici până acum.

Ea aduse cheia și trecu prin fața lui Malko legănându-și șoldurile în mod provocator. Precis, Kurt Morell îi cerea ceva mai mult decât să-i păstreze o cheie. Femeia îi descuie ușa și îl lăsă să intre în apartament.

— Spuneți-i că nu a venit nici un instalator.

Malko pătrunse în apartament, asurzit de muzică. Simți imediat un miros acru și grețos de vomă. Intrigat, intră în living-room și se opri brusc. Scaunul din fața eșafodajului cu aparatură Akai era gol. Kurt Morell zăcea pe dușumea, într-o baltă de sânge, gol până la brâu.

Malko îngenunche lângă el. Neamțul mai respira slab. Ochii îi erau însă sticloși. Întorcându-l ușor pe o parte. Malko văzu că are mâinile legate la spate cu o coardă ce-i pătrunsese în carne. Gleznele erau și ele bine legate. Pe covor. era o scrumieră plină cu mucuri de țigări. Cu oroare. Malko văzu pe bustul lui Morell o mulțime de pete rotunde și negre. Cineva încercase să-l facă să vorbească. Pantalonul era desfăcut și se vedea membrul plin de aceleași stigmate oribile ale torturii. Kurt fusese lovit în cap cu patul unui revolver, fapt care-i provocase vomă. Sângele încă mai curgea din urechi. Probabil că suferise o fractură de craniu. Malko îi puse o pernă sub cap, dar rănitul nu deschise ochii. Era în comă.

— Kurt! strigă Malko. Ce s-a întâmplat?

Nu primi nici un răspuns. Pulsul devenea din ce în ce ma neregulat. Trebuia să cheme urgent un medic. Malko se repez la telefon, dar se opri. Vecina lui putea să-l ajute. Un sughiț s auzi în spatele lui. Kurt Morell deschisese ochii. Părea c tușește, dar nu era decât bila pe care o dădea afară. Imedia acesta se prăbuși pe o coastă, cu gura căscată. Malko s repezi la el. Imobilitatea sa era mai mult decât grăitoare. Biet Kurt își dăduse sufletul! Fusese torturat în mod bestial după c fusese lovit în cap. În spatele urechii stângi, se vedea clar ost craniului sfărâmat. Malko începu să cerceteze apartamentu Părea devastat de o tornadă. Sertarele erau deschise, discuril erau răvășite pe parchet, mormane întregi de farfurii era țăndări. Malko intră în dormitor. Era și mai rău. Salteaua er tăiată cu cuțitul, șifonierul, golit, iar biblioteca, măturată d taifun. Era clar, ca bună ziua: cineva căutase pașaportu generalului Storamov.

Nu putea fi vorba decât de Emil Borovo. Cu ajutore sistemului de ascultare, acesta înțelesese mesajul sibilic a germanului privitor la „*ciocolată*" și *reacționase* cu sălbăticie neîncrezător în bunele intenții ale lui Malko. Se verifica încă dată că *micile imprudențe* puteau duce la mari catastrofe.

Malko mai aruncă o privire în jurul său. Kurt Morell nu s lăsase intimidat. Altfel, nu ar mai fi fost agresat și tortura întrebarea era: până la urmă vorbise sau nu? Torționar găsise oare pașaportul?

Dacă bulgarul pusese mâna pe pașaport, Malko putea s aibă probleme serioase... El se îndreptă spre ușă. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine... Își aduse aminte d vecină. Ce trebuia să facă? Dacă nu o anunța, risca să fi *denunțat*. *În cele din urmă*, se hotărî să sune la ușa ei.

Zâmbetul pieri de pe fața femei când văzu chipul lui Malko.

— Puteți veni un minut?

Ea îl urmă. Când văzu cadavrul lui Kurt, rămase ca trăznit

— Ce s-a întâmplat?...

— Nu știu. Când am intrat, tocmai era pe moarte. Cineva l-a asasinat. Poate că a fost un hoț. Nu vreau să credeți că eu am fost vinovatul.

Ea îl scrută pe Malko, cu colțurile gurii lăsate în jos, apoi spuse în șoaptă:

— Înțeleg... Nu voi spune nimic, vă promit. Nu vreau să am probleme. Dumnezeule, este îngrozitor!

Ea părăsi camera, Malko luă ascensorul până la subsol, la mașina sa. În timp ce făcea cale-ntoarsă printre terenurile virane, singurul gând al său era la pașaport. Unde era acesta?

Era ora opt și jumătate. Exista un mod simplu de a afla dacă Borovo pusese mâna pe el. În cazul în care îl avea, nu avea de ce să mai vină la întâlnire. Prin poziția pe care o ocupa, nu mai avea nevoie de nimeni ca să poată pleca din Bulgaria.

Imaginea trupului schingiuit al lui Morell îi stăruia în fața ochilor. Malko își dorea din toată inima ca Emil Borovo să vină la întâlnire. Asta ar fi dovedit că nu are pașaportul și că crima sa fusese inutilă. Dar, în acest caz, unde ar fi putut fi pașaportul?

Când intră în holul imobilului, Malko scoase revolverul din buzunar. În clădire domnea o liniște absolută. Era nouă fără un sfert. El ascultă nemișcat în întuneric. Nu se auzea decât zgomotul propriei sale respirații. Încercă clanța ușii. Era încuiată. Cu mare grijă, el scoase cheia din buzunar, o vârî în broască și descuie ușa apartamentului. În cameră nu era nimeni. Emil Borovo nu venise la întâlnire, sau plecase deja, crezând că Malko nu mai vine. Aprinse lumina, în speranța că va zări vreo urmă a bulgarului. Deodată, un geam de la fereastră sări în țăndări. El se întoarse și văzu un țeava unui revolver îndreptată spre el. O fracțiune de secundă crezu că va muri. Apoi revolverul dispăru. Malko nu-și revenea din surpriză.

În cameră își făcu apariția nimeni altcineva decât generalul Storamov.

— De câtă vreme sunteți aici? îl întrebă Malko.

— De la șapte și jumătate. Am stat în grădină, într-o magazioară. Borovo nu a venit. Aveți pașaportul la dumneavoastră?

— Nu. S-ar putea să fie în mâinile lui Borovo...

El îi povesti generalului despre asasinarea lui Kurt Morell. Fiodor Storamov era vădit afectat.

— A vrut să joace rolul durului.. A știut că mă veți preveni...

Cei doi se priviră. Malko era de-a dreptul îngrozit. Tot planul său era la pământ. Pe culoar se auzi un zgomot, apoi vocea rece a lui Emil Borovo sparse tăcerea:

— Nu mișcă nimeni!

Înfășurat în haina de piele, bulgarul îi amenința din pragul ușii cu revolverul său cu amortizor. Avea ochii plini de ură. El închise ușa cu o lovitură de picior și îndreptă arma spre generalul Storamov.

— Așa deci, Fiodor Ivanovici, voiai să-mi tragi un glonț în spate, nu?

— Dumneavoastră l-ați asasinat pe Kurt Morell, îi tăie vorba Malko.

Borovo se întoarse lent către el. Gura lui era o linie subțire.

— Da, eu. Și sunt gata să vă ucid și pe voi doi dacă trebuie. Tot ce vreau este pașaportul.

Așadar, nu găsise pașaportul în locuința neamțului.

— Imbecilule! izbucni generalul. Nu faci decât să atragi atenția asupra dumitale.

Bulgarul părea să nu înțeleagă. Nu-l slăbea din ochi pe Malko.

— Ce ați pus la cale cu Morell? Unde a ascuns pașaportul meu?

— Dacă aș fi știut, și tot nu v-aș fi spus, zise Malko. Dar nu știu nici eu.

— V-am spus deja că am mijloace de supraveghere extrem de puternice, țipă bulgarul. Știu orice faceți.

— Atunci ar trebui să știți că aveam întâlnire cu el la barul din hotel, unde trebuia să-mi dea documentul. Dumneavoastră însă l-ați omorât înainte.

Bulgarul nu răspunse. Storamov părea o statuie. Avea trăsăturile calme și privirea vie. Borovo se uita când la unul, când la celălalt. Malko crezu că Borovo îi va spulbera creierii lui Storamov, atât de multă ură i se citea în ochi. Fiodor Storamov nu părea că se teme. Tăcerea se prelungea, apăsătoare, insuportabilă. Malko simți cum bulgarul pierde teren, în ciuda revolverului din mâna sa. Dacă îl ucidea pe Malko era ca o sinucidere.

— Klaus! strigă el. Mai aveți o zi la dispoziție ca să găsiți acel pașaport blestemat. Dacă nu-l am mâine seară, voi raporta superiorilor mei totul. Mâine seară, la ora opt.

El se retrase cu spatele, fără să-i piardă din ochi. Apoi dispăru în întuneric.

Generalul păru să se însuflețească

— Unde este pașaportul?

— Habar n-am.

— Cum asta? Mâine trebuie să plecăm. Altfel, imbecilul acesta poate deveni periculos.

— De ce nu v-a ucis?

Generalul zâmbi vag.

— Pentru că sunt general KGB. Moartea mea ar declanșa o procedură în care ar fi zdrobit. Știe prea bine acest lucru. Nu poate face nimic direct împotriva mea. Știu însă că nu se va da înapoi de la nimic pentru a pune mâna pe acest pașaport. Îmi pare rău că nu l-am ucis acum.

Malko se gândea. Kurt Morell scăpase de pașaport între serviciu și casă. De ce? Și cui putuse el să-l dea? Deodată, își aminti că Alois Kartner fusese și el la aeroport. Iar Morell știa să lucra împreună cu el.

Trebuia să-l găsească repede.

— Am o idee, zise el.

— Grăbiți-vă. Lăsați un mesaj în cripta de la Muzeul Ioanelor. Voi trece pe acolo după-amiază. Nu trebuie să ne întâlnim prea des. Nu vă temeți. Vom scăpa de nemernicul acela.

Cei doi bărbați ieșiră. Generalul se furișă în grădină iar Malko se grăbi să ajungă la mașina sa. Alois trebuia să se afle la *Vitoșa*, ca de obicei.

Alois Kartner nu era în camera sa și nici nu-i lăsase vreun mesaj. Nimeni nu-l văzuse la restaurantul japonez și nici la cel de la etajul 19. Malko străbătuse hotelul *în lung și în lat*, dar nu reuși să-i dea de urmă. Totuși, Kartner ar fi trebuit să fie în hotel. Sofia nu oferea prea multe distracții în exterior. Malko își aduse atunci aminte de micul bar din spatele hotelului *Balkan*. Se hotărî să coboare în oraș.

Barul era plin de fum și cu greu se puteau distinge perechile înlănțuite în interiorul separeurilor O fată îi tăie calea întrebându-l în engleză dacă este liber. Malko i se adresă barmanului în limba rusă:

— Nu l-ați văzut pe prietenul meu austriac? Cel cu nasul roșu.

— Nu l-am văzut în seara asta.

Malko ieși în vântul rece de afară și se întoarse la *Vitoșa*. Făcu iar o inspecție generală, de astă dată și în cazinoul care tocmai se deschidea. De Alois, nici urmă. Malko se opri la bar unde comandă o votcă. Unul dintre crupieri îi zâmbi. Îi veni o idee.

— Cunoașteși o fată pe nume Maya? O fată blondă cu sâni mari. Libanezul îi răspunse cu un rânjet murdar:

— Sigur că da. De ce mă întrebați?

— Mă cam plictisesc, zise Malko. Mi-ar plăcea să beau un pahar cu ea în seara asta.

Libanezul se dădu jos de pe taburetul înalt și îl prinse pe Malko de braț.

— Bună idee. Mă duc după ea. Până atunci, încercați-vă norocul.

Tipul avea afacerea în sânge. Malko trebui să schimbe în fața lui două sute de dolari în jetoane, ca să-l determine să plece. Începu să joace la ruletă, cu gândul în altă parte. Plasa jetoanele la întâmplare. Ca prin minune, nimeri trei numere din șase. Crupierul avea de ce să fie îngrijorat. Cazinoul trebuia să aducă un profit zilnic de șaizeci de mii de dolari, altfel bulgarii făceau urât de tot. Din fericire, Malko începu să piardă cu o regularitate emoționantă, iar crupierul își redobândi veselia. Mai avea doar trei jetoane, când libanezul își făcu apariția. Era singur. El se aplecă la urechea lui Malko, după ce verifică discret că acesta pierdea.

— Duceți-vă la barul restaurantului. Sunteți așteptat. Distracție plăcută!

Malko plasă cele trei jetoane pe 7 și părăsi sala mai înainte ca ruleta să se învârtească.

Barul panoramic era în întuneric. Nu văzu nici o blondă. O brunetă stătea cu spatele la ușă. O recunoscu repede. Era prietena Mayei, Koscina, fata cu cizme din piele neagră și portjartier alb. Ascuzându-și dezamăgirea, Malko îi zâmbi.

— Bună seara. Maya nu este cu dumneavoastră?

— Nu. În seara asta este ocupată. Eu, în schimb, am tot timpul din lume.

Era deja lipită de el. Malko încerca să găsească un mod diplomatic să se descotorosească de ea.

— Pe amicul meu Kartner l-ați văzut?

— A băut un pahar împreună cu Maya. I-am văzut jos pe amândoi. După aceea, el a plecat.

— Unde?

Fata îl atinse pe coapsă.

— Ce putem face? Am putea petrece în mod plăcut seara.

— Sigur, sigur, dar mai întâi trebuie să-l văd pe Alois. După aceea avem la dispoziție toată noaptea.

Koscina îl privi bănuitoare.

— Sigur?

— Vă promit solemn. Dar mai întâi, găsiți-o pe Maya.

Bulgăroaica își dădu băutura peste cap și se ridică în picioare.

— De acord. Veniți cu mine.

Ea zâmbea în mod ciudat. Malko se întreba unde îl va duce. Trebuia să dea de Kartner cu orice preț. Era singura persoană care putea să-l ajute acum.

Capitolul XIII

Koscina opri ascensorul la etajul 16 și merse pe culoarul ce ducea la unul din apartamentele aflate la extremitatea clădirii. Apartamentul nu avea număr Ea bătu la ușă într-un mod special. Întâi o dată, apoi de două ori. Ușa se întredeschise cu lanțul pus. După o scurtă conversație, ușa se deschise larg. Cei doi intrară într-o cameră spațioasă, în care era un fum atât de gros, că putea fi tăiat cu cuțitul. Mai mulți bărbați și femei stăteau peste tot, în fotolii și pe canapele, cu fețele ascunse în penumbră. Măsuțele joase erau pline cu sticle și pahare. O fată brună se ridică. Purta o bluză roșie și portjartierul negru susținea ciorapi de aceeași culoare. Ea se opri în fața lui Malko bombându-și pieptul în afară.

— Bună seara, zise ea.

— Vrea să o vadă pe Maya, spuse Koscina cu un zâmbet ciudat.

Fătuca în portjartier, întinse grațios o mână către Malko și spuse:

— O sută de dolari.

Nu era momentul să pună întrebări. Din toate părțile se augeau fosnete, gemete și gâfâieli. O fată țipa. Bruneta împături sutica și făcu o piruetă, arătându-i lui Malko un fund cambrat.

— Veniți cu mine.

Malko pătrunse în camera vecină. La început nu văzu decât o masă goală, acoperită cu o pânză roșie. Vreo douăzeci de bărbați stăteau în picioare în jurul ei. Apoi o văzu pe Maya. Tânăra ieși din umbră, complet despuiată, se întinse pe masă încetișor, cu genunchii îndoiți. Apoi, începu să-și fâțâie fundul în ritmul unei sambe braziliene. Bărbații din jurul ei păstrau o imobilitate de gheață.

Brusc, unul se desprinse din cerc: era arabul cu țeasta rasă și cu brațele tatuate, pe care Malko îl întâlnise de câteva ori. El se apropie de masă și aruncă o bancnotă verde, apoi o apucă pe Maya de glezne și o trase spre el. În lumina crudă i se văzu o clipă sexul care o străpunse cu brutalitate. Acesta fu semnalul de începere al orgiei. Mai mulți bărbați se repeziră și aruncară bancnote pe trupul oferit cu atâta generozitate. Unul îi înșfăcă sânii umflați ai căror sfârcuri începură să tresară. Un altul își împinse vecinul și se repezi la gura primitoare a Mayei. Cei care nu apucaseră ceva mai bun, se mulțumeau să-și frece virilitatea de trupul ei, cu ochii ieșiți din orbite. Parcă erau la balamuc. Maya nu rămânea nici ea mai prejos. Dădea din mâini ca o înecată de parcă ar fi fost posedată de diavol. În tot acest timp, arabul o lucra în forță fără milă, ridicându-i picioarele în echer. Spațiul care rămânea la intervale regulate între ei era măsura exactă a virilității lui. Malko simți degetele Koscinei agățându-se de el.

— Vă place? Asta se întâmplă o dată pe săptămână. În felul ăsta, Maya câștigă o groază de bani și se mai și distrează.

Halal distracție! Malko era șocat dar și tulburat. După o lovitură finală, arabul se retrase, fiind imediat înlocuit de un uriaș cu o ditamai mustață neagră și cu un membru pe măsura acesteia. Era un turc. Maya se porni pe răcnit la fiecare zmucitură. Malko își simțea gâtul uscat. Chipurile contorsionate în mod bestial ale masculilor din jurul mesei îi produceau o senzație de de rău fizic, dar furia sexuală a Mayei îi producea

și o arsură în stomac. Cu degete diafane, Koscina îl împinse lângă perete și îngenunche în fața lui. Malko pierdu curând noțiunea timpului. Când deschise ochii, îl văzu pe turc arcuit deasupra Mayei într-un ultim efort. Amândoi răcniră într-un singur glas. Muzica se opri, iar femeia căzu lipsită de vlagă, cu ochii închiși. Participanții la orgie începură să se risipească în tăcere, de parcă ar fi plecat de la o înmormântare. După un timp, Maya era singură. Nemișcată ca o moartă.

Coborâse cu picioarele pe pământ. Malko îi șopti Koscinei:

— Trebuie să vorbesc cu ea neapărat.

— Acum e momentul.

El se apropie de masă. Maya deschise ochii și îi zâmbi.

— A, erați aici...

— Maya, spuneți-mi unde se află Alois Kartner. Am un mesaj urgent pentru el.

Cu frunte încruntată, fata spuse:

— Alois? A, da, s-a dus să conducă niște turiști la un restaurant rustic, sus pe munte. Koscina știe unde se află.

Ea închise ochii. Malko se îndepărtă în vârful picioarelor. În penumbra din cameră se mai aflau câteva perechi. În aer plutea un miros puternic de sex și fum de țigară.

Odată ajunși pe culoar, Koscina îl privi cu un aer întrebător.

— Aveți de gând să mergeți acolo? Este al naibii de departe.

— Da. Ce face acum Maya?

— Se va odihni, probabil în camera lui Alois. Adesea îi folosește camera. Poate că ar fi mai bine să rămâneți cu ea acolo.

— Nu. Să mergem.

Fata părea că-i pune la îndoială echilibrul mintal. Văzându-l atât de hotărât, oftă:

— Bine, dacă insistați. Trebuie să luăm un taxi, altfel riscăm să ne rătăcim.

În curând reușiră să găsească un taxi liber, iar fata îi recomandă șoferului să ceală plata în dolari. Cu capul lăsat tandru pe umărul lui Malko, Koscina dădea dovadă de o mare dexteritate manuală.

Șoferul o repezi în limba bulgară:

— Nu puteai să te regulezi la hotel?

— Caraghiosului ăstuia îi place folklorul, răspunse ea.

Malko era cu gândul în cu totul altă parte. Numai Kartner l-ar mai fi putut ajuta... Drumul urca printre brazi. Se aflau acum pe munte. Deodată începu să ningă. După cinci minute văzduhul semăna cu un zid alb... Încă trei viraje, și Volga derapă în mijlocul șoselei! Șoferul scoase o înjurătură și se întoarse spre ei.

— *No go! Impossible!*

Apoi adăugă în limba bulgară ca să înțeleagă fata.

— Nu vom ajunge niciodată. Nu am lanțuri și dacă îmi fac mașina zob, va fi vai de capul meu.

Imediat băgă mașina în marșarier, întorcându-se printre brazi și prăpastie. Se stârnise o adevărată furtună de zăpadă.

Malko clocotea de furie. Emil Borovo ar fi putut face același raționament ca și el, iar Kartner să aibă aceeași sortă ca neamțul. Trebuia cu orice preț să-l găsească. Brusc, în spatele lor se aprinseră niște faruri. Șoferul trebui să oprească. O Volga neagră se opri. Malko văzu că are o placă „C" Farurile taxiului îi luminară parbrizul. Bărbatul dinăuntrul ei era Emil Borovo. Malko vârî mâna în buzunar și scoase o hârtie de cincizeci de dolari, o sumă colosală în leva, și o flutură pe la nasul șoferului.

— *You go!* spuse el simplu.

Bulgarul nu rezistă tentației decât câteva secunde. Apoi taxiul porni mai ceva ca în raliul de la Marna. Cu un zgomot asurzitor, Volga începu să urce muntele de bine de rău, urmărită de cealaltă mașină. Furtuna de zăpadă se înteți se. Q

mașină ce venea din sens opus fu aproape să-i arunce în prăpastie. În cele din urmă, în fața lor apăru o cabană în jurul căreia staționau mai multe mașini.

— Am ajuns, spuse fata.

Din cabană se revărsau acordurile unui cântec popular. Înăuntru era o căldură sufocantă, iar sala era plină până la refuz. Malko îl căută cu privirea pe Alois și-l descoperi imediat la o masă, în mijlocul unui grup de turiști. Mastica și vinul alb curgeau în valuri. Era o atmosferă de chermesă, plină de voioșie. Când îl zări, Alois îi făcu semn cu mâna și-i ieși în întâmpinare, roșu la față ca un far aprins.

— O, ce surpriză!

— Am simțit nevoia să mai ies puțin din *Vitoșa*, zise Malko pe un ton degajat.

Profitând un moment de faptul că fata se dezbrăca, Alois îi spuse la ureche:

— Trebuie să vorbim.

Li se aduseră inevitabilele farfurii cu cârnați și vin alb sec. Brusc, Malko zări un bărbat care stătea în picioare în spatele dansatorilor. Era Emil Borovo. Imediat îl pierdu din ochi. Pe pista de dans, năvăliră turiștii. Koscina ținea morțiș să danseze. Kartner refuza să se scoale de pe scaun, așa că Malko fu nevoit să se sacrifice.

Ea dansa ca un fulg, strâns lipită de Malko.

— Cine a organizat serata asta? o întrebă el.

— A fost ideea Mayei.

Koscina începu să se miște într-un mod destul de provocator, pentru a atrage viitoarea clientelă. Slow-ul se transformă în ceva nedefinit între vals și paso doble, cu urme de cha-cha. Malko profită imediat.

— Vă las să vă distrați. Muzica asta nu e pentru vârsta mea.

El se întoarse grăbit la masă, unde Kartner ataca nemilos a patra sticlă de vin alb.

— Ce voiați să-mi spuneți?

Kartner își bău vinul tacticos, apoi zise:

— L-am văzut pe Kurt Morell la aeroport și mi-a dat ceva pentru dumneavoastră.

Malko simți o bucurie imensă. Neamțul fusese ucis de pomană.

— Pașaportul?

— Da. Morell era foarte nervos. Mi-a spus că a fost urmărit de un tip, un agent DS. Era înspăimântat. Când vameșul a ieșit ca să semneze niște hârtii, mi l-a dat mie. Morell a plecat cu codița după el. Atunci, m-am întors la *Vitoșa.*

— Kurt Morell a fost asasinat! zise Malko. Mai întâi a fost torturat în mod sălbatic. Cel care l-a ucis se află acum aici. A venit după mine.

Kartner puse brusc paharul pe masă.

— Drace!

— Unde se află pașaportul? Îl aveți la dumneavoastră?

— Nu, făcu austriacul. Este...

Koscina își făcuse apariția și se așeză pe scaun epuizată.

Malko nu mai avea chef de folklor Kartner chemă chelnerul. Malko se uită în jurul lui. Emil Borovo dispăruse.

— Până la urmă, a meritat să venim până aici. E foarte vesel. Mi-ar fi plăcut să mai rămânem. Mi s-a acrit de *Vitoșa.*

— Dacă ninge în continuare, se înzăpezesc drumurile, remarcă Alois Kartner.

Malko stătea ca pe ace. Unde era pașaportul? Nu putea vorbi despre asta cu fata de față.

Ei se îndreptară grăbiți către mașini. Turiștii se îmbarcau și ei în autobuz. Volga lui Borovo nu se vedea nicăieri.

— Pe curând! strigă Alois, urcânduse în mașina sa. Ne revedem în holul hotelului.

Șoferul lui Malko aștepta nerăbdător. El porni la drum și, curând, pierdură din ochi mașina lui Kartner Taximetristrul cobora panta cu grijă, fără să se grăbească. Koscina devenea din ce în ce mai tandră. În cele din urmă, în fața lor apăru silueta impunătoare a hotelului.

În hol, nu era nici urmă de austriac, și nici în camera sa.

— Beat cu era, cu siguranță că a adormit buștean. Mă tem să nu sforăie în vreo râpă.

Malko încerca să înlăture din minte o altă ipoteză... Borovo nu venise după Alois fără motiv.

Absența lui Kartner îl obseda pe Malko. Cum intră în camera lui, Koscina începu să se dezbrace grăbită foc. În alte ocazii, ar fi apreciat o fată atât de bine înzestrată.

Fata se uită la el întrebătoare.

— Nu-ți plac? Ai fi vrut să fi cu Maya?

— Nu știu ce s-a întâmplat cu Kartner. Crezi că o fi avut vreo pană?

— Nu știu. Puțin îmi pasă mie de el, răspunse fata.

Malko nu știa cum să scape de ea.

— Mai bine hai să bem ceva la bar. Nu prea mă simt în formă în noaptea asta.

Jignită, Koscina începu să se îmbrace. Era din ce în ce mai furioasă. Tocmai își trăgea puloverul pe cap, când cineva bătu la ușă. Era Maya.

— Alois nu este cu dumneavoastră? întrebă ea.

Koscina, supărată își pusese și paltonul. Ea se apropie de Malko cu mâna întinsă.

— M-ai făcut să pierd toată seara. Două sute de dolari!

El se execută fără să protesteze, iar fata plecă trântind ușa după ea.

— Ce a apucat-o? întrebă Maya.

— Este furioasă că nu am fost prea în formă și că am luat-o la munte. Trebuia se mă întâlnesc cu Alois aici, la hotel, dar a

dispărut între cabană și hotel. Mă tem că a avut o pană de mașină.

Pe chipul Mayei apăru o expresie ciudată. Părea încurcată. Malko o întrebă brusc:

— Știți ceva, nu-i așa?

— Da, făcu ea dintr-o suflare. Dormeam la Alois în cameră, când a intrat cineva în cameră. Am aprins lumina și am văzut un bărbat brunet, tuns scurt și cu o haină de piele. Nu a trebuit să-mi arate legitimația ca să știu că este sticlete. M-a întrebat ce caut acolo, cine sunt, tot felul de chestii. După aia mi-a spus că Alois a fost arestat, din cauză că făcea trafic de valută și că trebuie să cerceteze camera, așa că am șters putina și am venit aici... Nu voiam să vorbesc de față cu Koscina.

Malko simțea că se sufocă. Neputința sa îl exaspera. Cum să-l ajute pe Alois, prins în angrenajul nemilos al unui sistem inuman? Și cum să recupereze pașaportul? Nu putea pătrunde în camera lui Alois. Poate că Borovo mai era și acum acolo.

Maya îl întrebă cu timiditate:

— Aș putea să dorm aici? Mi-e frică să mă întorc acolo.

— Bineînțeles.

Asta-i mai lipsea acum. Maya se dezbrăcă și se strecură în patul vecin, ca o pensionară cuminte. El stinse lumina, dar nu adormi. Dimpotrivă, tânăra începu să respire cu un ușor sforăit. Malko se sculă încetișor, se îmbrăcă și ieși din cameră în vârful picioarelor. Era ora unu și jumătate. Avea nevoie de un alibi în cazul în care Maya s-ar fi trezit. Urcă la etajul 19. Cazinoul era încă plin. Crupierul îl privi cu încântare.

— V-ați distrat bine?

— Excelent, zise Malko. Aș vrea să-mi recâștig cei două sute de dolari.

În loc să-și recupereze banii, mai pierdu o sută, dar fu recompensat de o votcă oferită din parte cazinoului. El sună la

camera lui Alois de la telefonul public. Cum nu răspundea nimeni luă liftul până la etajul șapte, apoi urcă pe scări un etaj.

Când ajunse în fața camerei lui Kartner, vârî paspartuul în broască. Avea revolverul pregătit în mâna dreaptă. Nu voia să aibă soarta lui Morell. În cameră era întuneric. El aprinse lumina. În fața lui era priveliștea deja cunoscută. Totul era întors pe dos, devastat, distrus. Malko se așează pe marginea patului. Oare găsise pașaportul. Alois putea fi torturat. Dacă pașaportul mai era acolo, trebuia să pună mâna pe el.

Malko intră în sala de baie. Și acolo fusese scotocit fiecare ungher Malko se întoarse în cameră, cercetă mocheta, plafonul, exteriorul ferestrei, somierele. Nu erau prea multe ascunzători într-o cameră de hotel. După o jumătate de oră, era deja descurajat. Tocmai când voia să plece, își aminti un obiect din sala de baie.

Pe o etajeră, în mijlocul periuțelor și a loțiunilor, era un recipient cu spumă de ras. Ca o străfulgerare, își aminti de clipa când Alois îi deschisese ușa având în mână aparatul de ras electric. El se uită în jur. Nici urmă de aparat de ras obișnuit.

Luă recipientul în mână și îl acționă. Ieși puțină spumă. Îl cântări în mână și îl examină pe toate părțile. Apoi încercă să-l demonteze. Fundul recipientului se detașă ușor. Era gol! Malko pipăi cu degetele și dădu de ceva dur După câteva secunde scoase un pașaport albastru, turc. Malko îl deschise. Era un pașaport virgin.

Pentru acest pașaport fusese ucis Kurt Morell! El vârî din nou pașaportul în recipient, pe care îl ascunse în buzunarul de la pantalon. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se întoarse în camera sa, unde Maya dormea cu pumnii strânși. Puse recipientul în sala se baie și luă propria sa cremă de ras. Străbătu iar culoarele pustii până la camera lui Alois. Chiar

— Recipientul dumneavoastră se află în sala mea de baie. Trebuie să știți de el în cazul în care mi s-ar întâmpla mie ceva.

— Să nu vorbim de rău. Când plecați?

— Dacă totul merge bine, mâine dimineață.

— Fiți atent să nu vă urmărească cineva.

Austriacul dădu pe gât o porție zdravănă de „sirop scoțian" și plescăi din limbă.

— Nu-mi rămâne decât să vă urez noroc.

Până la urcarea în avion mai erau însă foarte multe lucruri de făcut. Malko se gândi deodată la ceva.

— Dacă vor descoperi că generalul Storamov a fugit, nu vor putea cere aterizarea avionului în altă țară comunistă?

Kartner rămase gânditor.

— Mi se pare puțin probabil, deși nu imposibil. S-ar isca însă un teribil scandal diplomatic. Într-un caz similar, comandantul de bord previne autoritățile țării de destinație ca să o anunțe în legătură cu persoana căutată, dar nu va modifica planul de zbor din ordinul unei alte țări. Dimpotrivă...

El se opri ștergându-și fruntea.

— Ce?

— Ar fi tentant să lase unul sau două Mig-uri în urmărirea lui DC9, care să nimerească din greșeală aparatul cu vreo rachetă. În felul acesta totul s-ar termina cu scuze politiciase și cu o coroană de flori.

Malko gândea la fel.

— Nu am ajuns încă acolo. Generalul Storamov ia masa în fiecare zi la *Krim*...

— Sunteți sigur că nu este vorba de o manevră a KGB-ului? De o manevră ca să lanseze pe orbită o nonă „Fedora [1]"? Riscați în acest caz să deveniți un complice involuntar.

Dacă generalul nu voia decât să-și construiască o „legendă" asta avea să iasă la iveală abia după câțiva ani, sau niciodată. Această ipoteză ar fi explicat ușurința cu care se putea mișca.

---

1. Un fals fugar sovietic (n.a.)

Până atunci, trebuia să asigure plecarea generalului. Samia Sidani avea de jucat un rol important. Acum nu putea să-l întâlnească pe general decât la masă.

Samia îi întinse lui Malko câteva foi cu schițe. Una reprezenta chipul lui Storamov nemachiat. Celelalte erau tentativele ei de a-l transforma.

Malko opri una.

— Puteți într-adevăr să realizați așa ceva?

Era fantastic. Forma craniului era complet schimbată cu ajutorul unei peruci coafate în stil sudamerican, nasul era îngroșat și o mustață groasă mărea gura.

— Dacă își mai pune și ochelari cu ramă de baga, va fi și mai bine, zise Samia, dar nu știu dacă voi putea procura. Ar trebui să mai fac câteva teste pentru culoarea feței.

— Asta nu va fi posibil, remarcă Malko. Nu pot să mă văd cu această persoană decât extrem de greu.

Samia îl privi fix pe Malko.

— Este periculos ce-mi cereți să fac, nu-i așa?

— Aveți un Polaroid? întrebă Malko fără să-i răspundă la întrebare.

— Da. De ce?

— Trebuie să fac o fotografie de identitate.

— Este vorba de o persoană foarte cunoscută?

— Nu cred. Dar trebuie să fie de nerecunoscut din alte motive.

Cei doi părea singuri în imensa casă de pe coasta muntelui. Samia purta niște blugi strânși pe trup și un pulover negru, cu un decolteu extrem de generos, ce lăsa la iveală sânii ei mari. Femeia se sprijini de perne zâmbindu-i.

— Cât aveți să-mi plătiți pentru toată povestea asta?

— Cât veți estima dumneavoastră.

— În dolari sau în leva?

— Eu cred că în dolari...

— Eu vreau însă altceva, zise ea.

— Ce?

— Să vă revăd cândva, când voi dori. Și când voi avea eu poftă.

Era o propunere destul de ciudată. Malko o privi pe tânăra femeie. Ar fi fost cu mult mai ușor să o satisfacă pe loc. Ea râse încetișor.

— Știți, eu nu sunt o femeie ușoară. Este adevărat că relația mea cu soțul meu nu este prea strălucită, dar acum este plecat. Poate că nu vă voi chema niciodată. Poate că va fi foarte repede. Dar când o voi face, va fi în deplin acord cu mine însă-mi. Mă înțelegeți?

— Vă înțeleg, zise Malko.

— Îmi plac ochii dumneavoastră, zise ea visătoare. Parcă sunt din aur lichid, fierbinți, grei și totodată liniștitori.

— Samia, soțul dumneavoastră lucrează cu noi, dar pentru dumneavoastră nu este același lucru. Vrea să știți că vă asumați un risc foarte mare. Dacă rolul jucat de dumneavoastră va fi descoperit, s-ar putea să nu vă mai vedeți niciodată casa.

Ea făcu un gest resemnat.

— Cu atât mai rău.

— Ar trebui să operați mâine. Puteți?

— Da.

— Și mai este ceva. Știți unde aș putea găsi pașapoarte false în Sofia?

— Nu. De ce?

— Aș mai vrea să scot pe cineva de aici. Pe o femeie.

— Vreo iubită?

— Nu. Este vorba doar de afaceri.

— Cum este ea?

— Frumoasă, tip de arăboaică, brună cu ochi albaștri.

— Vorbește araba?

— Cred că da.

Samia făcu o mică strâmbătură.

— Văd că devin cu adevărat indispensabilă. Adevărul e că am două pașapoarte: unul bulgar și unul sirian. Pot să vi-l dau pe cel sirian. Este pe numele Sidani pe care nimeni nu-l cunoaște aici. Nu știu dacă însă fotografia va merge. Poate că va trebui schimbată.

— Este în regulă?

— Absolut. M-am servit de el când am intrat în țară ultima dată.

— Nu vă este teamă că ați putea avea probleme?

— Voi spune că l-am pierdut... Apropo, va trebui să mă duc chiar azi după pașaportul dumneavoastră la antrepozit. Trebuie să plecați până la sfârșitul săptămânii.

— Lucrurile se potrivesc foarte bine, spuse Malko.

Îi venea să chiuie de bucurie. Samia îl conduse până la ușă. El îi luă mâna și i-o sărută, în timp ce se priveau în ochi.

— Vă voi aduce o veste bună, zise el.

Când coborî iar în oraș, bucuria începu să i se risipească. Prea era totul ușor. Prea se potriveau toate. Dacă Samia făcea un joc dublu? Era cu totul în mâinile ei. Era suficient un telefon la aeroport și Leila și generalul ar fi fost imediat arestați. Samia putea fi zălogul lui Sidani. De când murise Kurt Morell, Malko nu mai avea alți aliați.

Trebuia acum să-l întâlnească pe generalul Storamov, să rezolve problema lui Emil Borovo și să găsească un mod de a o scoate din hotel pe Leila Galata.

Malko ataca plin de râvnă pulpa de miel din fața sa. În celălalt capăt al restaurantului de la Clubul rușilor, Fiodor Storamov se lupta cu un morman de cârnați, senin ca o icoană. Malko astepta ca pe ghimpi ca rusul să se retragă în separeu cu ziarul său și cu țigara. În cele din urmă, acesta luă Pravda. Sala era goală. Până și chelnerii începuseră să plece.

— Am găsit pașaportul, îl anunță Malko pe general.

I se păru că trupul rusului se dilată brusc.

— Borovo știe?

— Nu cred. Va trebui să mă întâlnesc cu el în seara asta, de nu...

— Mergeți și promiteți-i ceva, orice. Ca să nu mai fie primejdios mâine.

— Ce anume?

— Am reușit să-i determin pe cei de la centru ca să fie arestat mâine în zori. Va fi judecat și împușcat. Tot dosarul lui este pregătit.

— Dar dacă vorbește?

— Nimeni nu va sta să-l asculte imediat. Când plecăm?

— Mâine.

— La ce oră?

— La ora șase fără cinci minute p.m. Înainte trebuie însă să vă machiați. Avem nevoie de ceva timp pentru asta. Puteți să ne întâlnim la prânz, acolo unde ne-am văzut prima oară? În rulota prietenilor mei.

— Nu. Prefer în stația de tramvai. Ocupați-vă de Borovo în seara asta. Pe mâine.

El se ridică de la masă și se duse să-și ia paltonul de la garderobă. Malko mai zăbovi câteva minute, meditând. Pentru prima oară, se întrezărea posibilitatea ca planul său să fie încununat cu succes. În teorie, el rezolvase problema cuadraturii cercului: să-l scoată din Bulgaria pe general fără Emil Borovo, ci cu Leila Galata. Desigur, mai existau obstacole până să se urce în avion. Părăsi restaurantul și plecă pe jos spre piața Narodno Sabranie unde își lăsase mașina, în fața hotelului *Sofia*, la picioarele monumentului Eliberatorilor. Un vânt înghețat mătura cu furie bulevardul Ruski, iar milițianul ocupat cu filtrul mașinilor se lupta cu greu să-i țină piept.

Malko își storcea creierii pentru a găsi o cale de a-l potoli pe Borovo. Acesta nu avea de unde să știe data și ora exactă a plecării, dar risca să nu-l piardă din ochi nici o clipă. Fiind dat

personalitatea bulgarului, neutralizarea lui trebuia să fie una definitivă, iar acest lucru îl repugna lui Malko.

Tocmai cobora pe bulevardul Tolbuhin, când îi veni în minte soluția la problemă. Acum trebuia să i-o „vândă" lui Emil Borovo.

Piața Lenin gemea de lume. Malko fu nevoit să facă ocolul ei de trei ori până să găsească un loc pentru mașina sa. Baco Kiro era la doar câțiva pași. Nu făcuse decât câțiva metri, când în spatele lui se auziră țipete. Un milițian îi făcea semne furioase, arătând la semnul de staționare interzisă chiar lângă locul unde își lăsase mașina.

Malko se întoarse enervat. Era inutil să discute. Restul mașinilor care staționau acolo aveau pe placă „C" În momentul în care se urca la volanul Ladei, văzu un taxi care se opri în apropiere. O femeie grasă se chinuia să coboare din el. Malko încremeni. Fără îndoială, grăsana era una și aceeași cu cea din stația de tramvai!

El recapitulă în minte tot ce făcuse de la cea de a doua întâlnire cu Storamov Simțea cum îl cuprinde panica. Dacă urmăritoarea lui lucra pentru DS, serviciile bulgare erau la curent cu tot ce punea la cale și nu așteptau decât momentul cel mai propice ca să-l culeagă ca pe o poamă coaptă.

Cu stomacul făcut ghem, el se urcă la volan. Grăsana îl văzuse. Ea traversa liniile de tramvai clătinându-se către chioșcurile cu ziare și gogoșeriile din piață. Prefăcându-se că nu înțelege că milițianul îi cere actele, Malko se scuză în germană, cu un cel mai frumos surâs al său, și demară în direcția bulevardului Dimitrov. În oglinda retrovizoare, el o văzu pe grăsană repezindu-se să oprească un taxi care nu opri și apoi la milițian.

Trebuia cu orice preț să scape de ea. Pe bulevardul Dimitrov nu exista nici un mod de a face dreapta sau stânga.

Dacă femeia ar fi găsit un alt taxi, ar fi putut să-l ajungă din urmă. El trecu în viteză pe lângă ZUM. Dar, catastrofă! La intersecția următoare stopul era roșu. Un tramvai trecea prin fața lui, prin centrul bulevardului. Malko trecu peste șinele de tramvai și-i tăie calea, la un pas de a se ciocni cu el. După mai multe manevre nebunești, el reuși să oprească mașina pe bulevardul Volgograd de unde plecă pe jos spre strada Baco Kiro. Cine oare îl fila? Dacă un ar fi fost milițianul acela, nu ar fi observat și ar fi dus-o pe grăsană direct la întâlnirea cu Emil Borovo. Simți un fior de gheață pe șira spinării.

Micuța stradă era pustie. El pătrunse în clădire, cu mâna dreaptă în buzunar, strângând în pumn revolverul.

În culoarul întunecat plutea un miros ciudat. Mirosul de mucegai era amestecat cu fum de țigară. Deci, mai era cineva acolo. El vârî cheia în broască și intră. Din întuneric, o voce autoritară îi ordonă:

— Rămâneți nemișcat!

Malko înțepeni. Cineva venea către el. Reuși să distingă silueta lui Emil Borovo. Acesta îndrepta către el o armă.

— Mi-ați adus pașaportul?

— Nu, am ceva mai bun pentru dumneavoastră.

Simți țeava revolverului înfiptă în stomac, iar vocea lui Borovo îi plesni ca un bici.

— Imbecilule! O să vă ucid!

În vocea lui Borovo era o furie oarbă și disperată. El era capabil să se țină de cuvânt. Se auzi un clic. Bulgarul ridicase piedica. Era suficientă doar o simplă apăsare pe trăgaci ca să poată expedia în ficatul lui Malko un proiectil de nouă milimetri care ar fi provocat daune ireparabile.

— Așteptați, strigă Malko. Am găsit o soluție mai bună, fără să avem nevoie de pașaport.

Simțea răsuflarea bulgarului. După un moment de tăcere, acesta întrebă:

— Ce vreți să spuneți?

— În curând, voi avea la dispoziție un nou camion. Am primit confirmarea azi dimineață, prin persoana care m-a ajutat să pătrund aici. Veți pleca amândoi după cum fusese prevăzut inițial, ascunși într-o cușetă secretă. Trebuie să mai așteptăm însă două zile.

Borovo evalua gradul de credibilitate al acestei propuneri. Malko adăugă:

— Este vorba de aceeași filieră. Camionul vine de la Zürich. A fost nevoie de ceva timp ca să fie pregătit. Veți fi scutit de orice risc. Vom trece în Turcia, unde suntem așteptați.

Borovo lăsă arma în jos. El aprinse lumina. Becul ce atârna din tavan împrăștia o lumină gălbuie, sinistră.

— Dacă mă mințiți, vă voi ucide fără nici un avertisment. Vă jur.

Cu revolverul în mână, el îl privi pe Malko cu o expresie hotărâtă. Pierduse însă acea duritate. Malko se hotărî să încerce:

— Cu o condiție însă: vreau să găsiți o cale ca să o scăpați pe Leila Galata de gardienii ce o păzesc.

Borovo ridică din nou arma.

— Nu admit nici un fel de condiții, tună el.

— Ce are de gând DS-ul în privința ei? Sunt convins că se vrea eliminarea ei.

— Nu-i adevărat. În cel mai rău caz, va fi trimisă într-un lagăr sau... Dar ce importanță are asta?

— Pentru mine are o importanță foarte mare, zise Malko. Ea trebuie să plece cu noi în același camion. Avem loc destul.

— Bine, bine. Mă voi ocupa personal de acest lucru.

Tipul cedase prea repede ca Malko să poată crede în sinceritatea promisiunii lui dar puțin îi păsa. Cel care va minți mai bine va fi tot el. Mai avea o problemă de rezolvat. Și era o problemă vitală.

— Astăzi am fost urmărit. Era o femeie, Am observat din întâmplare, altfel, o aduceam aici...

— Cum arăta acea femeie?

Malko i-o descrise. Bulgarul zâmbi.

— V-am spus că eu știu tot ce faceți. Dacă mă minți, voi descoperi imediat. Și atunci vă veți căi amarnic.

Malko simți o ușurare în pofida tuturor amenințărilor. Grăsana era unealta lui Borovo. Oricum, totul avea să se termine a doua zi și va scăpa de tot acel coșmar.

— Mâine vreau să aflu numărul de înmatriculare al acelui camion. Dacă va sosi peste două zile, postul de frontieră trebuie să fi fost deja anunțat. Vă aștept aici la aceeași oră.

A doua zi, la ora asta, avea să zboare deasupra Ungariei.

Capitolul XV

Leila Galata își făcu apariția către miezul nopții, ca Cenușăreasa, încadrată de cei doi paznici bulgari. Era tare mândră cu rochia ei mov, decoltată până la buric. Câteva clipe zgomotul din cazinou se stinse și toate privirile se îndreptară spre ea. Crupierii profitară ca să mai fure câteva mize.

Tânăra turcoaică se așeză la masa de ruletă la care stătea Malko. Crupierii se gudurau în jurul ei. Din bănetul lăsat de ea acolo, ar fi meritat decorația Ordinul Lenin. Cei doi agenți se așezară de-o parte și de alta, menținând o distanță apreciabilă între Leila și restul jucătorilor.

Malko îi căută privirea. Ea i se uită în ochi atât timp cât să nu atragă atenția celor doi. El spera că a fost înțeles. Nu mai aveau acum timp să se întâlnească. De data asta, el lăsase un mesaj în cabina de la toaletă: *„Plecarea este mâine. Veți fi lăsată liberă. Eu vin ceva mai târziu"*

Chiar dacă acest mesaj ar fi fost descoperit, nu ar fi fost o catastrofă. După un timp, el o văzu că se ridică și se duce la toaletă, escortată de gardieni. Când se întoarse, Malko își dădu seama că găsise mesajul. Nu le rămânea decât să-și omoare timpul îmbogățind cazinoul. Malko se gândi că, dacă vrea Dumnezeu, asta era ultima lui seară la Sofia.

Leila Galata era atât de emoționată, încât abia vedea cifrele ruletei. Repeta la nesfârșit în minte cuvintele mesajului primit de la Malko. După o oră de joc, ea părăsi cazinoul. Când ajunse în camera ei, i se adresă unuia din însoțitori, care o sorbea din ochi:

— Gregori, am un bec care nu funcționează. Nu vrei să vii niței să vezi ?

Gorila nu ezită nici o secundă. Tovarășul său se grăbea să meargă la culcare.

— Vin și eu îndată. Ne întâlnim jos în hol, îi spuse el acestuia.

Leila îl conduse până în baie.

— Este acolo.

El se ridică în vârful picioarelor, verifică becul, îl mai strâns niței și acesta se aprinse.

— O, mulțumesc, făcu Leila.

Ea îl atinse în treacăt. Gregori simți un o descărcare electrică în pântece. Ochii tulburați și gura întredeschisă a femeii erau acum într-o ceață. Ca un automat, el îi cuprinse sânii prin bluza de mătase. Leila scoase un geamăt și se lipi toată de el.

Ca un dement, îi ridică rochia și încercă să-i scoată slipul. Leila îl auzea cun gâfâie ca o focă. Îi veni repede în întâmpinare, oferindu-se, iar el se descărcă după scurte zvâcnituri. Ea îi șopti la ureche:

— O, vă doream atât de mult! Am mai putea și mâine. Trebuie să fac niște cumpărături. Ați putea veni singur? Am putea mânca undeva în oraș și după aceea puteți găsi un loc bun...

Gregori, cu picioarele tăiate, nu-și putea crede urechilor. Era prea mare norocul ce-l copleșea...

— Voi face tot posipilul.

Leila îl conduse la ușă, atentă din cauza camerelor de luat vederi, apoi îl privi îndepărtându-se pe culoar. Era convinsă că bărbatul avea să se descurce.

Malko traversă culoarul în câteva secunde, vârî paspartuul în broasca apartamentului Serdika și pătrunse înăuntru. Așa cum se aștepta, lumina era stinsă. Cunoscând cât de cât locurile, el se îndreptă cu ușurință spre pat. Acesta era însă gol! Din baie se auzea cum curge apa. Pe sub ușă se vedea o rază de lumină. El deschise încetișor ușa și se strecură în baie. Camerele de luat vederi nu erau activate. În baie domnea o atmosfe caldă și umedă. Leila îl privea surâzătoare, lungită în cadă, acoperită de spumă. Sânii erau afară din apă. Fără să spună un cuvânt, ea ieși din cadă, plină de spumă. Avea un trup minunat. Cu mișcări delicate, îi scoase vesta, apoi îi zise cu o voce suavă și înceată:

— Scoateți totul de pe dumneavoastră, altfel, vi se vor uda hainele.

Ea urmări cu un aer provocator cum Malko se dezbracă, în timp ce apa curgea în cadă cu zgomot. Leila îl luă de mână și îl trase după ea. Apoi începu să-l sărute mărunt pe tot corpul. Insistă mai mult asupra sexului. Apoi se redresă și îi șopti la ureche să o aibă în picioare, cu spatele lipit de faianță. Când o penetră, Malko avu impresia că Leila o să leșine. Ea îl ținea strâns de mijloc, cu bazinul cambrat, cu ochii dați peste cap de plăcere, tremurând din tot corpul. Orgasmul violent îi smulse un țipăt, pe care și-l înăbuși mușcându-se de mână.

Apoi, cei doi căzură în cadă, epuizați. Acolo, femeia îi spuse la ureche:

— A trecut atâta vreme de când postesc. Aproape că uitasem cât de bine este. Acum putem sta de vorbă.

— Am găsit un pașaport pentru dumneavoastră. Știți să vorbiți araba?

— Da.

— Aveți o fotografie de identitate?

— Am mai multe.

— Trebuie să-mi dați una. Acum, problema principală: vreau să vă scot din țară mâine după-masă. Cum putem ieși de aici?

— Cred că voi reuși, spuse Leila. Unul din paznici este îndrăgostit de mine. Îl voi neutraliza în oraș. Este de acord să vină la cumpărături cu mine.

— Apoi, va da alerta imediat.

Ea închise ochii timp de o secundă.

— O să am grijă ca să nu poată. Unde ne vom întâlni?

— La intersecție bulevardelor Lenin și Sitjakovo este o stație de autobuz. Să fiți acolo la ora patru. Vom pleca direct la aeroport. Să nu întârziați căci nu pot să vă aștept.

Leila îl privea extaziată.

— Este adevărat că voi pleca? O, ce bine! Să scap odată de hotelul ăsta mizerabil. Să încep să trăiesc!

— Nu vă bucurați până ce nu vă veți vedea la Viena. Genul acesta de operațiuni nu sunt niciodată sută la sută lipsite de risc. Mult depinde chiar de dumneavoastră. Trebuie să scăpați de gardieni și, chiar și așa, mai este un hop de trecut la aeroport.

Bucuria se stinse în ochii Leilei.

— Știu, dar prefer să mă bucur oricum. Mă duc să vă aduc o fotografie.

Malko își simțea hainele lipite de trup, impregnate de umezeala din baie. Avea în buzunar fotografia Leilei. De acum, o va întâlni deabia în stația de autobuz. Ușa ascensorului se deschise fără zgomot. Din nou, norocul părea că este de partea sa. Simțea încă pe buze gustul sărutărilor Leilei. Se culcă, dar nu putu să adoarmă, atât era de surescitat. A doua zi avea să fie ziua cea mai lungă din sejurul său la Sofia. Începu să revizuiască mental toate elementele problemei. Exista o șansă ca treaba să meargă, dar era la fel de complicat ca lansarea unei rachete spațiale. Orice amănunt putea duce la catastrofă. Spera din tot sufletul ca Storamov să-l poată neutraliza pe Emil Borovo, altfel avea să asiste la un adevărat măcel.

Capitolul XVI

Malko se uită pe fereastră. Cerul era acoperit și ningea liniștit. Era primul semnal al destinului. Decolajul nu era compromis. El simțea o ușoară stare de *excitare dar, în* același timp, era perfect lucid. Până la plecarea din Sofia, erau mai puțin de zece ceasuri. Știa că dimineața va trece îngrozitor de greu. Tot ce avea de făcut era să-i facă o vizită Samiei Sidani ca să-și ia pașaportul lui și pașaportul pentru Leila. Apoi, avea să meargă la Krim de unde avea să-l ia pe Storamov ca să-l ducă la Vlasek acasă, unde îl aștepta Samia. Urma machiajul, plecarea la aeroport, cu recuperarea pe drum a tinerei turcoaice.

El se bărbieri. Pașabortul virgin al generalului se afla încă în ascunzătoarea lui. Cu mișcări abile, Malko își făcu valiza. Încetul cu încetul, senzația de seninătate începu să i se risipească. Când coborî în hol, inima îi bătea nebunește. Avea impresia că toată lumea se uită la el. Se gândi la Leila Galata, care probabil că tocmai se scula ca să înceapă ziua cea mai importantă din viața ei. Avea în portofel fotografia ei. Scurta lor întâlnire îi lăsase un gust de miere. Malko se îndreptă către mașina sa. Începuse numărătoarea inversă.

Samia Sidani îl privea pe Malko în timp ce acesta dezlipea din pașaport fotografia ei, cu ajutorul unei lame de ras, pentru a

o înlocui cu fotografia Leilei. Avu nevoie de douăzeci de minute de muncă de mare precizie. În sfârșit, el netezi bine pagina și o cercetă cu atenție. Atât talia, cât și descrierea fizică corespundeau. El răsfoi pașaportul, apoi o fixă pe Samia.

— Sunteți sigură că nu regretați nimic?

— Da.

Cu toate acestea, ea înghiți în sec de emoție, apoi își feri privirea ca Malko să nu-i zărească lacrimile. El nu înțelegea de ce plânge. Bucuria că o salvează pe Leila Galata îi copleșea inima.

— Ați adunat tot materialul necesar pentru machiaj?

— Ultimele elemente trebuie să sosească din clipă în clipă.

— Vin după dumneavoastră la ora unu, zise Malko. Veți avea posibilitatea să părăsiți Bulgaria după aceea? Nu mi-ar plăcea să vă știu aici când se va descoperi fuga Leilei Galata.

— Nu. Am de gând să rămân. Ar fi mult mai periculos să mă fac remarcată. V-am spus doar că ne vom revedea cândva la Viena sau la Paris.

Malko puse pașaportul în buzunar. Lucrurile se legau deja.

— Aici aveți pașaportul dumneavoastră, zise Samia. Am spus partenerilor noștri că luăm asupra noastră toate cheltuielile de drum și că doriți să vă opriți în Austria. Nu au făcut nici un comentariu.

— Nu bănuiesc nimic?

— În fiecare săptămână, sunt zeci de șoferi în tranzit. *Vitoșa* este plin: Sunteți doar unul dintre ei. Pe curând!

Ei se priviră îndelung. Femeia asta avea un curaj teribil!

Malko avea la dispoziție trei ore libere. Un gând nu-i dădea pace. Emil Borovo fusese scos cu adevărat din circuit, așa cum afirmase generalul? Malko își zise că, în caz contrar, acesta ar fi făcut deja remarcat. Indiferent de situație el trebuia să plece din Bulgaria. Acum nu avea nici o posibilitate de a controla situația. Trebuia să aibă încredere în steaua sa.

Instalat în cafenea în fața unui pahar cu Perrier, Malko încerca să fie atent la o partidă de bowling. Trei june superbe se hârjoneau în amoniacul din piscină, iar niște arabi se uitau la ele cu ochii scoși din orbite. El o văzu pe Maya, într-un bichini roz, croit la limita atentatului la pudoare.

Malko se gândi să dea o raită prin oraș. Traversa holul când se opri brusc. Ușa de la intrare se deschise și își făcu apariția Fiodor Storamov! Lui Malko nu-i venea să creadă. Ce căuta generalul la *Vitoșa?*

Fiodor Storamov *își scoase șapca îmblănită.* Malko se grăbi să-l întâmpine, dar ușa turnantă se roti iar și, de astă dată, apăru grăsana! Legănându-se ca un urs, ea se îndreptă către ascensoare. Era chiar femeia care îl urmărise cu o zi în urmă. Generalul se uită în jurul său, fără să-l observe pe Malko, ascuns într-un grup de greci. Apoi se îndreptă către ascensoare, urmat imediat de grăsană. Malko alergă și, în ultima clipă, reuși să se strecoare printre ușile glisante. Se pomeni nas în nas cu matroana. Aceasta putu să citească în ochii lui că o recunoaște. Storamov exclamă:

— A, dumneavoastră erați!

El se opri brusc, căci Malko îi făcu un semn discret cu ochiul. Apoi totul se petrecu repede. Grăsana apăsă pe butonul de la patru. După câteva secunde, ascensorul se opri. Femeia se precipită să iasă, cu o grabă suspectă.

Malko știu pe loc că avea să-i denunțe.

Cu o mișcare fulgerătoare, o prinse de guler și o trase înapoi în cabină. Din fericire, pe palier nu era nimeni. Luptându-se cu ea, el îi zise generalului:

— Este femeia care ne-a urmărit în stația de tramvai!

— Dați-mi drumul! *urlă femeia.* Eu lucrez pentru...

Generalul se aruncă asupra ei și o prinse de gât. Malko primi un picior în gleznă, apoi femeia se răsuci înjurând în rusește și luptându-se să se elibereze din strânsoare.

Ascensorul se opri brusc și ușile de deschiseră. Îngrozit, Malko se aștepta să se pomenească în fața mulțimii din hol, dar afară era întuneric beznă! Erau la subsol. Generalul o îmbrânci pe grăsană afară din lift. Cei doi continuară se se lupte în întuneric. Ascensorul fusese deja chemat de alții. Această parte a hotelului părea complet părăsită. Din întunneric se auzi un țipăt strangulat și apoi urmă o bufnitură. Vocea calmă a generalului anunță:

— Veniți să mă ajutați.

La lumina unei brichete, Malko văzu trupul uriaș al femei zăcând nemișcat pe pardoseală.

— Este doar leșinată, spuse generalul. Trebuie să o ducem de aici. Pe timp de iarnă nu vine nimeni, dar nu putem totuși să o interogăm aici.

— Cum să o ducem?

Malko se și închipuia traversând holul plin de lume al hotelului, cărând în brațe namila de lângă ei.

— Zece metri mai încolo, este o ușă ce dă în spatele hotelului, unde nu este niciodată nimeni. Fiți cu ochii pe ea, eu mă duc să aduc amașina. Dacă țipă, făceți-o să tacă!

— Dar de ce ați venit aici? întrebă Malko.

— Pentru că Emil Borovo a scăpat din mâinile celor care au venit să-l aresteze. Trebuie să plecați imediat din *Vitoșa*. Malko rămase încremenit lângă trupul inert al grăsanei. Erau iar urmăriți și Emil Borovo se afla undeva, în Sofia, gata să se răzbune.

Lui Malko îi veni greu să-i facă rău grăsanei care începuse să geamă ca o balenă eșuată la țărm. Se auziră pași și apoi, vocea generalului Storamov:

— Să plecăm de aici.

Cei doi o apucară pe femeie de subsuori și o târâră de-a lungul culoarului, până la o ușă metalică. Afară se afla Volga neagră a generalului, cu portbagajul deschis. De cealaltă parte a șoselei, se afla un teren viran. Nu se vedea nici țipenie de om. Femeia atârna o tonă. În cele din urmă reușiră să o arunce în portbagaj. Generalul își șterse fruntea de sudoare.

— Aduceți-vă valiza. Trebuie să părăsiți hotelul. Vă aștept în stația de taxi de alături.

Malko trebui să se supună cu moartea în suflet. În fiecare clipă putea fi arestat. Respiră ușurat când se văzu în mașină și se întâlni iar cu generalul. Cei doi se îndreptară către sudul orașului. Străbătură bulevardul Tajkov, ieșiră din oraș, apoi generalul o luă la dreapta, continuând drumul alături de șinele de tramvai. Se aflau acum în plin câmp, dar liniile de tramvai continuau. După un timp văzură un depou, cu poarta deschisă larg. Volga generalului pătrunse într-un hangar și se opri lângă un șir de vagoane galbene. Malko staționă ceva mai departe, apoi coborî din mașină și se duse și el acolo.

— Vom fi mai liniștiți aici, zise Storamov. Vagoanele astea nu pleacă decât în orele de vârf.

Aici era mai frig decât în Sofia. Generalul deschise capacul portbagajului și femeia încercă să iasă. Generalul se repezi să o ajute. Cum puse picioarele pe pământ, ea începu să țipe.

— Poți să țipi cât vrei, scroafă nenorocită! zise Storamov. Aici nu te aude nimeni.

Cum agenta vru să o ia la goană, el o îmbrânci în mâzga noroioasă, apoi o trase pe linia de tramvai.

— Ajutați-mă, îi ceru el lui Malko.

— Ce vreți să faceți? întrebă acesta.

— S-o fac să vorbească. Vreau să știu câți mai sunt implicați în treaba asta.

— Și cum veți reuși?

— Veți vedea imediat.

Malko se interpuse între general și femeie.

— Mai întâi, vreau să știu cum veți proceda.

Generalul scoase din buzunar revolverul Tokarev și îl îndreptă spre Malko.

— Nu mai faceți pe idiotul, altfel vă zbor creierii. Amândoi suntem în pericol de moarte... Trebuie să lăsăm de-o parte toate sensibilitățile.

— Doar nu doriți să o ucideți.

— Nu. Vreau doar să o sperii nițel. Stați de pază. Dacă vine cineva, dați-mi de știre.

Malko se supuse împotriva voinței sale. Câmpia era pustie. Generalul se urcă într-un vagon și îl puse în mișcare în direcția femeii. Apoi coborî în viteză și îngenunche lângă prizoniera sa. O luă de păr și începu să o pălmuiască.

— Spune-mi repede unde sunt ceilalți. De nu, aici rămâi. Cui trebuia să dai raportul?

Femeia scutura încăpățânată din cap, încercând să scape din strânsoare. Călare pe ea, generalul țipă:

— Vorbește odată, vacă nenorocită!

— Lucrez pentru tovarășul Borovo!

— Ești singură?

— Da, vă jur că sunt singură. Lăsați-mă, vă rog, se rugă ea înspăimântată.

Un țipăt groaznic se auzi, apoi un zgomot atroce. Malko îl văzu pe general retrăgându-se din fața vagonului. După câteva clipe, vagonu se izbi de tamponul de la capătul liniei. Malko alergă către linia de tramvai. Văzu trupul greoi de pe șine. Capul era sub vagon. Fără să scoată un cuvânt, generalul se urcă în tramvai și opri motorul, apoi se întoarse lângă Malko.

— Ați asasinat-o, făcu acesta scârbit.

— Dacă intentați ceva contra mea, vă zbor creierii, spuse generalul. Nu am avut o altă soluție. Ori ei, ori noi... Nu cred

însă că a spus adevărul. Borovo este încolțit, dar a avut grijă să dea de ieri anumite ordine. De multă vreme nu am mai făcut un asemenea interogatoriu. Obișnuiam să procedăm astfel în Ucraina. în timpul războiului, cu partizanii aliați cu nemții... Îi aliniam pe șine cu zecile. Ghiciți. câți erau călcați până să vorbească primul?

Malko asculta încremenit de oroare.

— Opt oameni erau călcați, dar al nouălea vorbea întotdeauna. Nu mai rezista. Pe urmă îi împușcam pe ceilalți.

Malko privi cadavrul din fața sa. Sângele curs începuse să înghețe. Generalul scotoci prin geanta femeii, apoi o azvârli și se uită la ceas.

— Este ora zece și jumătate. Nu cred că e cazul să fim văzuți prin oraș. Ar fi mai bine să mergem de acum la prietenii noștri. Aș vrea să mă odihnesc puțin.

— Unde este Emil Borovo?

— Nu am idee. mărturisi rusul. Cu siguranță că este hăituit de agenții din DS. Probabil că a fugit din Sofia. Nu avem ce face. Știe la ce oră plecăm?

— Nu.

— Să sperăm că totul se va petrece cu bine. Luați-vă lucrurile și puneți-le în mașina mea. Este mai puțin remarcată.

— Nu se va mira nimeni de absența dumneavoastră?

— Nu.

Malko își transferă bagajul în Lada generalului. Ferocitatea acelui om îl paralizase. Știa însă că. odată alertat DS-ul, ar fi fost imposibil să mai părăsească Bulgaria. Erau ca într-un submarin aflat sub o plasă plină cu mine. Dacă atingea una, era sfârșitul. Plecară către oraș. După o lungă perioadă de tăcere, Malko îl întrebă pe general:

— Credeți că a spus adevărul?

— Da. Îi recunosc pe mincinoși. Doar în cazul în care ar fi fost în misiune oficială ar mai fi fost și alții implicați.

Ar fi fost bine să fie așa.

— De ce nu ați încercat să fugiți direct din Rusia când v-ați simțit amenințat? Cu un post atât de însemnat, nu ar fi fost deloc dificil.

Fiodor Storamov își scutură gușa de grăsime, zâmbind ironic.

— Se vede bine că nu cunoașteți sistemul nostru. La Moscova eram mult mai aprig supravegheat. Nu se poate pleca de acolo decât cu avionul și ar fi trebuit să fie prea multă lume implicată. Când mi s-a dat ordin să fac curățenie în Bulgaria, mi-am dat seama că mai am o șansă. Dar aveam nevoie de un ajutor din afară. Imaginați-vă un ofițer SS cerând azil evreilor. Oameni ca prietenii dumneavoastră mi-ar fi închis ușa în nas, luându-mă drept un provocator

El căscă. Erau aproape de locuința familiei Vlasek.

— Aș avea poftă de un borș fierbinte, zise Storamov. Și de câteva ore de somn. Era al naibii de frig în depoul acela. Apropo, unde se poate mânca un borș adevărau în Vest?

Malko nu răspunse. Deasupra capului său atârna sabia lui Damocles. Nu împărtășea deloc optimismul generalului. Nu-i ieșea din minte gândul co Emil Borovo și-ar fi vândut și propria piele numai să împiedice fuga generalului.

Pierdut în mijlocul traficului de pe bulevardul Volgograd, Emil Borovo înjura de unul singur, cu chipul schimonosit de furie. Era obligat să fugă în propriul său oraș, el, unul dintre cei mai puternici oameni din Dajavna Sigurnosti! Alături de el, pe banchetă, se afla revolverul său, cu un glonț pregătit pe țeavă. Oricând, putea să răsară în fața sa o mașină galbenă a miliției.

Dacă nu ar fi fost un vechi prieten împreună cu care împărțise multe necazuri, acum ar fi fost deja la răcoare! Nu era în relații bune cu noul șef al DS-ului, instalat la putere cu două luni în urmă. Acum, sistemul se întorsese împotriva sa. Nici unul dintre vechii agenți nu mai voiau să-l ajute. Spumega de mânie că nu poate da nici măcar un telefon, fie și de la o cabină publică, pentru a-i preveni de fuga generalului Storamov. Nu avea nici o davadă clară și nu ar fi fost crezut. El se opri într-un parching uriaș de camioane. Lângă un munte de fiare vechi se ridica o căbănuță în care era o cârciumă. Acolo nu avea să fie recunoscut.

Nu mai putea să străbată Sofia la infinit. Numărul mașinii sale era dat deja în urmărire generală. Scuipă furios gândindu-se la pașaportul promis de Malko. Era sigur, că Storamov era capul răutăților. Îi era insuportabil gândul că acesta va reuși să scape și că el va sfârși cu un glonț în cap. Voia să trăiască. Bău cafeaua fierbinte și mai comandă una. Trebuia neapărat să găsească o cale de ieșire. Singura sa șansă era să părăsească Sofia chiar acum. Dar mai întâi, trebuia să pună mâna pe cei doi care se pregăteau să șteargă putina.

Capitolul XVII

Todor Vlasek deschise ușa cu precauție, dar când îl văzu pe Malko, se lumină la față. Apoi îl măsură pe Storamov, care era calm, cu mâinile în buzunare. Era ora unsprezece și cerul începuse să se lumineze.

— Am putea intra?

Generalul își scoase haina de blană și intră în camera cu cele două piane, mângâie pisica și se așeză pe un scăunel, privind în jur. Silvana, soția artistului, apăru intrigată.

— Ce s-a întâmplat? Vă așteptam abia după-masă.

— Am fost obligați să modificăm programul, spuse Malko. El este prietenul care vrea să plece. Poate să stea la voi? Preferă să nu se întoarcă la hotel.

Todor îl învălui pe general cu o privire plină de invidie, apoi se așeză pe un morman de cărți în fața lui.

— Simțiți-vă ca la dumneavoastră acasă, zise el binevoitor.

— *Spasiba Balșoe za vașe gosteprimstvo* [1] spuse Soramov.

Lui Vlasec îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Sunteți rus?

— Da.

Bulgăroaica îi aruncă o privire lui Malko.

— Prietenul meu este un înalt funcționar sovietic care a hotărât să treacă în Vest, spuse el.

Nu era cazul să le pomenească de KGB. Silvana venise cu

1. *Vă mulțumesc pentru ospitalitate (n.a.)*

un ceai foarte tare. Todor era atât de nervos, încât îl vărsă pe covor. Să găzduiască un sovietic!

Malko i se adresă:

— Voiați să plecați?

— Da. Mă duc la Muzeul icoanelor, ca în fiecare zi, dar soția mea rămâne acasă.

— Trebuie să plec și eu. Mai am de rezolvat anumite lucruri.

Trebuia să ia biletele de avion de la Alois Kartner. Generalul se căută prin buzunar și scoase cheia mașinii lui. Se vedea că este obosit, era tras la la față și mâinile îi tremurau ușor. Vlasek își îmbrățișă soția, salută cu un surâs și se făcu nevăzut.

Generalul își netezi părul rar, cu un gest distrat. Era în continuare impenetrabil. Nimeni nu ar fi putut crede că omorâse o femeie cu o oră în urmă. El începu să vorbească în bulgărește cu Silvana, ca și cum nimica nu s-ar fi întâmplat. Malko profită de ocazie ca să plece la rândul său. Volga generalului mergea la fel de prost ca și prima mașină, Lada, numai că litera „C" o ferea de curiozitatea milițienilor.

El se uită în jur. Totul părea perfect calm. Deodată, se gândi la cum ar fi reacționat dacă s-ar fi trezit față în față cu Borovo. Prezența revolverului în buzunar era liniștitoare, iar pașaportul virgin destinat lui Storamov era pus într-un buzunar interior de la haină.

Alois Kartner își termina cel de al cincilea pahar cu „sirop scoțian", când secretara îl anunță că are un vizitator. Nu avu timp să-l poftească înăuntru. Un individ îmbrăcat cu o haină de piele apăru în pragul ușii. Era bărbatul care îl arestase la plecarea de la cabană. Ochii îi erau roșii, era tras la față și avea un aer amenințător.

— Veniți cu mine. Trebuie să discutăm ceva.

Marele Alois simți cum i se ridică tensiunea. Când lucrurile începeau astfel, puteai să rămâi dispărut cu săptămânile.

— Problema este că am multă treabă, zise el.

Polițistul făcu un gest nerăbdător.

— Nimic nu este mai important decât securitatea Statului. Vă ordon să mă urmați!

Alois Kartner, dădu peste cap ce mai rămăsese în pahar și cu picioarele tăiate de frică își anunță secretara:

— Ies un moment.

Vizitatorul său urca încet pe strada Stambuliski. Părea nervos și neliniștit. Ministerul de Interne se afla în direcția opusă. Deodată, se opri și întrebă:

— Știți un loc unde am putea vorbi în liniște?

Mătăhălosul austriac, surprins, se gândi la barul unde obișnuia să meargă el. Ce voia oare de la el asasinul lui Kurt Morell? Acționa pe contul său, sau al DS? Cei doi nu schimbară nici un cuvânt până ce nu se așezară la o masă într-un separeu întunecat. Atunci, cu chipul încordat, polițistul îl întrebă:

— Unde se află generalul Storamov?

— De unde să știu eu asta? făcu mirat grăsanul. Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

— Dar pe Klaus Frost îl cunoașteți, nu? Unde este el?

Borovo aproape strigase. Kartner făcu o mișcare îndărăt, speriat.

— Păi, Frost stă la hotel *Vitoșa*... Îl cunosc vag...

Mâna dreaptă a lui Borovo îl apucă de degetul mic pe care începu să-l răsucească, provocându-i o durere insuportabilă. Kartner țipă, atrăgând atenția barmanului.

— Mincinosule! Dumneavoastră i-ați dat pașaportul pentru general. Știu totul.

Kartner crezu că face infarct. Polițistul reușise să-l înspăimânte.

— Nu înțeleg despre ce vorbiți, se bâlbâi el. Eu nu am făcut nimic ilegal.

Borovo nu-l asculta.

— Trebuie să-l găsiți imediat pe Klaus! Dacă nu vine într-oră la locul obișnuit, îl voi aștepta la aeroport.

— Dar habar n-am unde se află, protestă austriacul din c în ce mai înfricoșat.

Borovo se ridică în picioare. Ochiul drept i se zbăte nervos.

— Să faceți așa cum v-am spus.

El ieși val-vârtej fără să guste măcar din *mastica* pe care comandase Alois. Acesta bău două pahare ca să-și ridic moralul și încercă să-și potolească tremurul mâinilor. Ar fi d orice ca să se poată urca în primul avion ce zbura către Ves Își spuse însă că nu-i putea face lui Malko una ca asta. Trebu să-l prevină că-l paște o mare primejdie.

Silvana Vlasek luă paltonul rusului ca să-i pună în cu Storamov instalat pe niște perne așezate *direct* pe *dușume* adormise imediat după ce băuse un ceai fierbinte. Paltonul i s păru ciudat de greu. Simți deodată prin stofă conturul un arme. Intrigată, ea băgă mâna în buzunar și scoase un *revolv* Tokarev automat. Speriată, ea îl puse repede la loc. Făcân asta, din palton căzu un portofel greu care se deschise. Femei rămase ca trăznită. Pe legitimația plastifiată, se vedea steau roșie în cinci colțuri. Literele chirilice îi dansau în fața ochilo Ea citi: locotenent-general Fiodor Ivanovici Storamov. Antet era format din trei cuvinte: Komitet Gosudarstveno Bezopasnosti. KGB!

Cu mâinile tremurânde, ea puse legitimația și portofelul loc. Simțea că i se face rău. Toate reticențele adunate de sosirea lui Malko se acumulaseră, iar acum era ultima picătur Îl privi cu un imens dezgust pe bărbatul adormit și fugi

bucătărie. Găzduia în casa ei un ofițer al celei mai oribile organizații comuniste din lume.

Ca să-și recapete calmul, ea își turnă mastica pură într-un pahar mare. Alcoolul îi produse amețeală, dar nu o făcu să uite de cel din camera alăturată. Încetul cu încetul, un gând obsedant i se înfiripă în minte. Niciodată nu va mai avea o ocazie atât de bună ca să își răzbune familia masacrată la „Eliberare" din ordinul sovieticilor. Și asta din cauză că erau oameni harnici și aveau o situație bună.

Gândurile de răzbunare o invadaseră și o înăbușeau. Dintr-un salt, ea se repezi la palton și scoase revolverul. Imediat văzu că este încărcat. Trase piedica, ce se blocă în poziția „armat" cu un clic. Apoi intră în camera în care dormea generalul. Silvana ațintì arma spre capul acesuia. Niciodată nu omorâse pe cineva și, în ciuda urii, degetul întârzie să apese pe trăgaci. În timp ce ezita, Storamov se răsuci și o prinse cu o mână de picior, dezechilibrând-o.

Femeia căzu pe covor cu un țipăt. Imediat, generalul o apucă cu mâinile de gât.

Malko își croia drum prin mulțimea ce invadase strada Stambuliski, plină de baraci ridicate chiar prin mijlocul drumului. Avea gulerul ridicat și foarte atent la cei din jur. Când îl văzu pe Alois Kartner, simți că ceva nu este în regulă. Grăsanul era violet la față și ochii îi erau afară din orbite.

— Emil Borovo mi-a făcut o vizită, spuse el. Vrea să vă vadă.

El îi spuse despre amenințările bulgarului. În mod paradoxal, Malko simți o ușurare. Cel puțin, el avea noutăți despre Borovo. Acesta nu știa unde se află el și nici când va pleca. În plus, nu dorea să alerteze autoritățile legale. Cel puțin, pentru moment. Așadar, el credea încă în venirea celui de al doilea camion. Continua însă să fie mai periculos decât un șarpe cu clopoței.

— M-a cam speriat porcul acela, zise Kartner. Avea niște ochi de nebun. O că mergeți la întâlnire?

— Nu, zise Malko. Trebuie să mai câștig câteva ore. Singurul pericol ar fi dacă îi alertează pe cei din DS în legătură cu plecarea noastră. S-ar condamna însă și el. Mi-ați adus biletele?

— Iată-le, făcu Alois scoțând trei bilete de avion. Numele sunt în alb. le veți trece dumneavoastră. Voi veni și eu la aeroport. Ce ne facem dacă vine și Borovo?

— Nu cred că va veni, zise Malko. Nu poate să supravegheze toate zborurile, iar aeroportul este un loc prea primejdios pentru el. DS este pe urmele lui.

— Ar fi bine. Oricum. aveți mare grijă și feriți-vă de individul ăsta. Este în stare de orice de disperare. O. tare aș pleca și eu de aici. *Aș lua-o și pe Maya cu mine. Nu mi-ar strica o vacanță* undeva în sud. Malko îi întinse mâna.

— Îți mulțumesc pentru tot.

Acum trebuia să meargă la Samia. Pe drum nu se gândi decât la reacția lui Borovo când va vedea că nu se duce la întâlnire. Era într-o cursă contra cronometru. Ce bine ar fi fost dacă DS-ul ar pune mâna pe el mai repede!

Silvana Vlasek și Fiodor Storamov se rostogoleau pe covorul uzat într-o încleștare crâncenă. Cu greu reuși generalul să-i descleștеze pumnul în care strângea arma. Cuprins de o furie oarbă, el încercă să o sugrume. dar femeia se apără lovindu-l mai ales în pântece sau încercând să-l nimerească în ochi. Handicapat din cauza vârstei. Storamov ar fi putut să renunțe. Dar furia era mai puternică decât el.

Bluza Silvanei era sfâșiată. descoperind sânii rotunzi și albi. Cu un efort suprem, rusul reuși să o țintuiască de podea. Femeia îi arse o lovitură de picior în spate. ce-l făcu să se prăbușească peste ea. O prinse de gât cu dreapta. Femeia crezu că o va ucide. Văzu însă în ochii lui o expresie ciudată

înțelese. Avea să profite de ea. Cu sufletul la gură, simți cum încearcă să-i tragă slipul în jos.

— *Svoloci! Svoloci!*[1] strigă ea în rusește.

Generalul o strânse de gât. Venele de la tâmple îi erau umflate, iar pântecele îi ardea. Voia să o violeze și apoi să o ucidă. Cum făcea în Ucraina. Cu gesturi stângace se descheie la pantalon și îi desfăcu picioarele cu genunchiul. Cu o mișcare amplă se înfipse în ea, lăsându-se cu toată greutate.

Silvana scoase un strigăt dezarticulat.

Brusc, Storamov avu o senzație extraordinară, care îi topi ura din suflet. Pe jumătate sugrumată, Silvana încetase să se apere. El își descleștă mâna de pe grumazul ei și începu să o lucreze cu mișcări sacadate și violente. Curând, ajunse la climax cu un grohăit înăbușit.

Rămase nemișcat, prăvălit peste ea. În cele din urmă, se retrase. Se ridică în genunchi, apoi în picioare, clătinându-se, cu ochii ațintiți la pântecele alb pe care tocmai îl violase.

Femeia se mișcă, își trase fusta în jos și își masă gâtul îndurerat.

Storamov își puse hainele în ordine, apoi luă revolverul. Silvana se ridică în picioare, cu ochii înnebuniți și se îndreptă spre telefon. Rusul o prinse din urmă.

— Tâmpito! urlă el cuprins de o furie devastatoare. Vei fi ucisă imediat când vor afla că ai încercat să mă omori. Ei mă vor „în viață" nu înțelegi? Tu nu știi cine sunt eu, dar există oameni care ar da milioane de ruble ca să mă prindă viu. Dacă mor, nu mai valorez nimic.

Silvana îl asculta îngrozită. Simțea că spune adevărul, înțelese. Fără să scoată o vorbă, se duse în sala de baie. Când reveni, era spălată, pieptănată și cu hainele aranjate. Își recăpătase calmul. Storamov îi spuse pe un ton conciliant:

— Ascultă, porumbițo. Dacă îți ții gurița, nici eu nu spun nimic. Amândoi ne-am înșelat și apoi, tu ești prea frumoasă, iar eu nu am mai avut o femeie de prea multă vreme.

---

1 Ticălosule! (n.a.)

Silvana nu îi răspunse și se făcu nevăzută în bucătărie. Storamov își aprinse o țigară. Blondul de la CIA era obligat să-l protejeze cu orice preț. Era neprețuit, și el știa acest lucru. Înseninat, începu să se gândească la viitor. Avea să capete o nouă identitate, un salariu confortabil de „consultant" în cadrul CIA-ei, ca mulți alți defectori... Contrabanda îl făcuse deja bogat. Avea ceva bănuți puși de-o parte într-o bancă din Ungaria, pe care avea să îi recupereze ușor.

Planul întocmit pentru fuga lui era îndrăzneț, dar realizabil. Totul depindea acum de calitatea machiajului. În plus, DS nu se aștepta ca el să părăsească Sofia cu un zbor regulat.

Samia Sidani, îmbrăcată în pantalon și cămașă neagră, purta la gât un colier colorat. Era superbă. Părul ei roșu ieșea și mai mult în evidență.

— Poftiți înăuntru, îi spuse ea lui Malko. Am pregătit ceva de mâncare. Plecăm după ce mâncăm. Am tot ce îmi trebuie, așa că sunt sigură că voi face o treabă bună. În rest, cum merge treaba?

— Merge bine, zise Malko așezându-se la masa încărcată de mezeluri bulgărești, brânză albă și salată.

Nu îi era însă foame. Gândul la Emil Borovo nu îi dădea pace. Nu voia însă să o neliniștească pe Samia.

După ce gustară ceva, Samia bău o ceașcă de cafea și se sculă de la masă.

— Să mergem.

În fugă, ea se lipi de Malko și îl îmbrățișă cu foc, sărutându-l.

— Într-o zi, ne vom vedea. La Viena, La Paris, sau la Veneția.

Emil Borovo aruncă pe jos țigara, strivind-o cu călcâiul furios. Klaus nu avea de gând să vină. Îl considera anihilat

scos deja din joc. Trase un picior în frigider și începu să dea ocol încăperii. Casa asta era ultimul său refugiu în care se putea odihni. În așteptarea lui Malko mâncase brânză cu pâine și băuse o bere.

Acum trebuia să ia o hotărâre. Ori îi denunța pe general și pe complicii acestuia, renunțând definitiv la speranța de a scăpa de aici, ori mai făcea o ultimă încercare de a obține acel pașaport cu forța. Cu cât se simțea mai încolțit, cu atât mai puțin simțea dorința de a-și da viața războindu-se. Cerul se mai luminase, iar Sofia devenise nițel mai veselă. Îl îngrozea gândul că ar putea putrezi într-o celulă, sau chiar mai rău...

De afară se auzi o mașină oprind brusc. Emil Borovo se repezi la fereastră. O Volga neagră echipată cu antenă telefonică, staționa în fața imobilului. În ea se aflau patru bărbați. Era o „unitate specială" Borovo fugi în grădină și o traversă, cu inima în gât. Ajunse la mașina sa și plecă în viteză pe bulevardul Dondukov. Pe drum trecu pe lângă o mașină galbenă a miliției ce circula cu sirena pusă în funcțiune. El conducea nebunește, cu creierul în flăcări. Numai porcul acela de la agenția de turism austriacă putuse să-l vândă! El singur știa despre ascunzătoarea din strada Baco Kiro! Simțea nevoia să se răzbune. Curând ajunse în piața 9 Septembrie. Opri mașina pe trotuar, o încuie și plecă pe jos către strada Stambuliski. Austriacul nu acționase de unul singur. În mod sigur îl cotactase pe Klaus. Așadar, trebuia să-l facă să spună unde se află acesta.

Era unica lui șansă.

Emil Borovo intră val-vârtej în agenția de turism în momentul în care Kartner se pregătea să iasă ca să mănânce. Bulgarul îl îmbrânci, încuind ușa în urma sa. Dintr-o singură privire se asigură că nu mai este nimeni pe acolo. Alois încercă să scape, dar primi un pumn puternic în stomac, care îl făcu să

se înconvoaie de durere. Profitând de slăbiciunea nefericitului, Borovo îl trase în birou și îl îmbrânci într-un fotoliu.

— Ascultă, nenorocitule, făcu el amenințându-l cu pistolul. Cineva m-a denunțat la DS. Nimeni în afară de tine nu știa ascunzătoarea...

— Eu nu știu nimic... începu să spună Alois.

Cu un gest automat, el apucă sticla de whisky ca să-și umple un pahar. Furios, bulgarul i-o smulse din mână și o azvârli pe podea. Mirosea acum ca într-o distilerie! Alois era alb ca ceara. Apucă telefonul, dar, cu o lovitură de picior, Borovo i-l aruncă cât colo. Austriacul încercă să se ridice, dar bulgarul îi zdrobi nasul care începu să sângereze din belșug.

— Vreau să-mi spui un singur lucru. Unde se află Klaus?

Tamponându-și fața cu batista, Alois spuse:

— Nu știu. Nu l-am văzut.

Emil Borovo se aplecă deasupra lui agitând revolverul automat.

— Ești un porc bătrân, dar nu ai vrea să mori. Ce păcat ar fi să nu mai poți călări târfele, nu?

Îngrozit, Kartner nu scotea nici o vorbă. Nu știa unde se află Malko. Și chiar dacă ar fi știut, nu ar fi spus. Trebuia însă să reziste până la venirea funcționarilor care aveau cheia de la intrare. Aceștia vor alerta miliția.

— Aștept, zise Borovo.

Simțea o ură cumplită pentru umflatul din fața sa, care ar fi putut să-l salveze dacă ar fi vrut. Kartner gemu:

— Este ilegal ce faceți! Vreau să mergem la Minister!

Borovo nu avu curaj să râdă. Îl lovi din nou pe austriac, mai întâi în față, apoi în pântece, în mod sistematic, de parcă ar fi izbit într-un sac de box. Grăsanul se închircise gemând. Borovo se opri. Gâfâia. Porcul acesta știa să încaseze. El se uită în jur, căutând cu disperare o soluție. Mirosul puternic de alcool îi făcu să se gândească la ceva aparte.

Luă o sticlă de J&B, o destupă și o mirosi.

— Miroase frumos, nu?

El se apropie de fotoliu și începu să verse alcoolul peste Kartner până ce sticla se goli de tot. Udat, austriacul nu înțelegea ce se petrece. Borovo apucă o altă sticlă și repetă acțiunea. Apoi scoase bricheta din buzunar și o aprinse.

Aplecat deasupra austriacului, el spuse:

— Ai văzut clătitele care se servesc flambate la restaurantul de la *Vitoșa?* Ei bine, dacă nu-mi spui imediat unde este Klaus, ai să fi o ca clătită flambată cu whisky.

Oripilat, Alois Kartner închise ochii ca să nu mai vadă flăcăruia ce tremura în fața sa.

Capitolul XVIII

Generalul Fiodor Storamov, instalat la unul din piane, interpreta o melodie rusească veche, când în cameră intrară Samia și Malko. El se opri din cântat și se uită la Samia.

— *Dobrî deni* [1]

— *Dobrî deni,* răspunse ea. V-am studiat atât de mult chipul, încât mi se pare că vă cunosc de multă vreme.

Ea se duse să se spele pe mâini, iar generalul îngrijorat întrebă:

— Aveți pașaportul?

— Da, răspunse Malko. Dar îl am și pe Borovo pe urmele mele.

O luminiță periculoasă luci în ochii rusului.

— Vorbiți serios?

Malko îi explică cele întâmplate la agenția lui Kartner.

— Bravo! exultă de bucurie generalul. Când mă gândesc că imbecilii nu au reușit încă să pună mâna pe el, mai ales într-un oraș așa de mic ca Sofia...

— Să sperăm că vor reuși totuși să pună repede mâna pe el. Altfel...

Generalul ridică sceptic din umeri.

— Vreau să văd pașaportul.

Malko scoase pașaportul albastru din buzunar și i-l întinse. Fiodor Storamov îl verifică pagină cu pagină, controlând transparența, apoi ridică ochii. Era satisfăcut.

---

1. Bună ziua. (n.a.)

— Este în regulă. Ce nume vom trece în el?

— Asta dumneavoastră hotărâți, zise Malko.

— Alegeți dumneavoastră.

— Atunci, Omar Rumeli ? Vom trece adevărata dată de naștere. Și v-ați născut la Ankara.

— Este perfect.

Din bucătărie se auzi vocea Silvanei:

— Am făcut borș. Vrea cineva?

— Excelent, făcu generalul.

Domnea o atmosferă familială prin excelență. Malko avea impresia că visează. Dacă nu ar fi fost Emil Borovo, ar fi fost formidabil.

Samia își făcu apariția cu un castron mare plin cu borș și zise surâzând:

— Mănânc asta și mă apuc de treabă.

Malko se uită la ceas. Peste aproape cinci ore aveau să decoleze cu destinația Viena. Asta dacă totul mergea ca pe roate.

Alois Kartner deschise ochii și fixă flacăra brichetei, încercând să se convingă că Emil Borovo încerca o cacialma. Impasibil, bulgarul simțea cum metalul se încălzea între degete. În sinea lui se întreba dacă amenințarea sa era credibilă. Whisky-ul nu era totuși benzină...

— Ei, ce se aude? întrebă el.

Burduhănosul austriac ridică o privire bleagă. Vaporii de alcool începuseră să-și facă efectul euforizant.

— Atunci, ce mai așteptați? Terminați odată!

Spunând asta, el se ridică decis să părăsească încăperea. Era convins că torționarul său nu va avea curaj să facă uz de armă, din cauza vecinilor. Borovo îl văzu ridicându-se. Era o

masă impresionantă cu ditamai burdihanul. Cu un gest mașinal întinse mâna să-l împingă înapoi în fotoliu, uitând că ține încă bricheta aprinsă.

Se auzi un "pluf" ușor iar Alois Kartner se aprinse ca o torță.

În numai câteva secunde, trupul îi fu cuprins de flăcări albăstrui, transformându-se într-un adevărat rug. Focul îi cuprinse veșmintele și părul. Înconjurat de flăcări, Kartner începu să țipe răgușit, începu să-și tapeze hainele, apoi căzu în genunchi sufocat. Cămașa din nailon ardea incrustându-se în carne. El deschise gura ca să țipe, dar nu putu să scoată nici un sunet.

Borovo se dăduse înapoi și privea scena stupefiat. Nu ar fi crezut niciodată că whisky-ul ar putea să ardă astfel. Grăsanul gemea plăvălit pe o coastă, înconjurat de flăcări. Acestea ajunseră la perdele. Emil Borovo bătu în retragere și o luă la fugă, către mașină. Când demară, flăcările ajunseseră deja la vitrina agenției și un milițian dădu alarma.

Cu dinții încleștați, el filă pe sensul unic, în spatele unui ZIM. Își consumase ultimul cartuș. El rula drept înainte, evitând din reflex celelalte vehicule, în timp ce căuta cu disperare o soluție. Când ajunse în Piața Lenin, dădu cu ochii de vechea capelă înnegrită care se ridica în centrul ei. În mintea sa se produse un declic. Printr-o asociație de idei revăzu în minte catedrala Alexandr Nevski, unde coborâse în cripta Muzeului de icoane pentru a lăsa un mesaj adresat lui Klaus prin intermediul tânărului pictor. El călcă pedala de accelerație cu brutalitate. Destinul îi mai dăduse o șansă.

Într-o tăcere de moarte, Samia Sidani era pe cale de a acoperi craniul lui Storamov cu un soi de soluție specială ce avea rolul de a fixa peruca neagră. Generalul, cu revolverul

pus pe genunchi, urmărea etapele transformării sale într-o oglindă așezată pe pian.

La început, impresionată de armă. Samia nu avea mâinile prea sigure. apoi se calmă. Malko. încălzit de borșul fierbinte, mângâia pisica se i se cățărase pe genunchi. El număra secundele. Cu puțin noroc, în seara aceea avea să ia masa la *Sacher.* în Viena. Alexandra ar fi avut timp să vină la întâlnire. Cu cât se debarasa mai repede de general, cu atât mai bine. Un aparat de zbor MAC era prevăzut pentru transportarea sovieticului, mai întâi la Frankfurt. apoi direct la Washington. la "Fermă" unde avea să fie interogat. Malko ar fi putut să se dedice apoi cu totul sezonului de vânătoare.

— Acum mă voi ocupa de mustață. zise Samia.

Cu o răbdare nemaipomenită, ea începu să-i lipească mustața, șuviță cu șuviță. Sub mâinile ei. apărea un bărbat total necunoscut.

— Lentilele de contact le voi pune la sfârșit. îi spuse ea. Nu știu dacă puteți să le suportați mai mult timp. Oricum, am pus o picătură de anestezic pe fiecare.

— Sunt obișnut cu ele, căci am avut deja.

Samia începu să-l machieze. Îi remodelă obrajii. apoi nasul. Lucra cu mișcări precise; de profesionistă. Încetul cu încetul. chipul rusului se transformă. În cele din urmă, Samia oftă cu o grimasă de satisfacție pe chip.

— Nu cred că aș putea face ceva mai bun.

Malko nu putea să-și creadă ochilor. În fața sa se afla un bărbat de tip mediteranian. cu fața rotundă, cu o barbă elegant rotunjită, ochi negri și un păr bogat negru.

Malko scoase atunci aparatul de fotografiat Polaroid și îl fotografie. Cu câteva picături de ceai reuși să dea o patină de vechime fotografiilor îndoi pașaportul ca să-și piardă rigiditatea și i-l întinse generalului.

— Cred că va merge.

Rusul examină îndelung fotografia, o compară cu imaginea din oglindă, apoi dădu din cap în semn de aprobare.

— *Da.*

Era de nerecunoscut. Lentilele de contact îi atenuau strălucirea ochilor, dându-i un aer somnolent. Ai fi jurat că este turc sadea. Samia îi zâmbi lui Malko.

— Sper să nu vă lăsați prinși. Altfel, voi fi imediat bănuită de complicitate. Nu mai este nimeni în Sofia care să poată realiza un asemenea machiaj.

Todor Vlasek rămase cu pensula în văzduh. I se păru că recunoaște chipul bărbatului care stătea lângă șevaletul său.Acesta așteptă ca un vizitator să se îndepărteze și spuse fără să miște buzele:

— Am un mesaj urgent pentru Klaus. Vă aduceți aminte. că am mai venit o dată.

Todor își amintea prea bine.

— Nu mă întâlnesc cu el până diseară.

— Ascultați. Este vorba de o urgență, insistă bărbatul. Nu l-ați putea suna ca să-i spuneți să vină imediat?

Vlasek ezita. Prezența acestul necunoscut îl încurca. Dar poate că era într-adevăr ceva important.

— Așteptați-mă aici, voi încerca să îl anunț.

— Spuneți-i să vină imediat.

Emil Borovo îl privi pe tânărul pictor care urca scara de piatră ce ducea în exterior. Un val de bucurie îi invadă sufletul.

La lumina unei lumânări groase, gardianul Gregori admira chipul Leilei Galata care îi zâmbea promițător. Pe sub masă,

piciorul tinerei era încolăcit în jurul piciorului său. Găsise un mic local cu plafonul acoperit cu cărămidă roșie. Băuseră deja mai multe pahare cu *mastică* și goliseră două sticle de vin roșu. Gregori simțea cum îl copleșește dorința.

Leila se înclină înspre el oferindu-i sânii grei.

— Unde vrei să mă duci?

În restaurant nu puteau să facă dragoste. Gregori avu o idee. Cu o săptămână în urmă, el arestase un poet bănuit că vrea să fugă. El păstrase cheile de la apartamentul acestuia, de pe strada Khan Krum, la numărul 35.

— Să mergem, zise el.

Era o străduță liniștită, situată între Patriarh Evmij și Tolbuhin. Urcară pe jos cele cinci etaje, oprindu-se pe fiecare palier ca să se sărute. Gregori era bine pârguit. În fața ușii apartamentului poetului, erau câteva ghivece cu plante ofilite. Polițistul se grăbi să descuie ușa. Era un soi de atelier cu o logie plin până la refuz cu cărți și tot felul de bibelouri. Leila se îndreptă imediat către micul divan din fundul încăperii. Gregori o urmă salivând. Ea se așeză pe divan fără să își scoată haina din vizon alb și își puse geanta grea pe dușumea.

— Mângâie-mi picioarele, îi spuse ea.

Acesta înșfăcă picioarele cu ciorapi negri de nailon, apoi începu să le mângâie, urcându-se încet, pe linia coapselor pline și ridicând rochia. Pulsul bărbatului se acceleră și mai mult când trecu de marginea ciorapilor și atinse carnea dezgolită. Era o senzație fabuloasă.

Leila Galata își îndoi genunchii ca să poată scoate ceva din geantă. Gregori avea treabă cu jartierele de dantelă fină. Leila avea acum în mână o tijă de metal de pus frigăruile și, cu un gest sigur, o înfipse în ochiul stâng al polițistului. Acesta scoase un urlet neomenesc. Cu creierul străpuns, el își duse mâinile la față încercând să-și smulgă tija de oțel, dar se prăbuși scuturat

de spasme, ca fulgerat. Leila Galata nu-i mai aruncă nici o privire. Luându-și poșeta, ea se repezi la ușă, o trânti în urma ei și părăsi în fugă apartamentul. Pe stradă, un trecător întoarse capul, uimit de haina ei din vizon alb.

Pe bulevardul Tolbuhin, Leila se urcă în tramvaiul 94 care tocmai demara și se lăsă să cadă pe un scaun. Corpul polițistului nu avea să fie găsit prea curând. Inima îi bătea cu furie, dar nu se gândea decât la un singur lucru: peste câteva ore, avea să părăsească Sofia. Acum, trebuia însă să ajungă la locul de întâlnire. Avea o *încredere deplină în Klaus.*

Telefonul sună și Silvana răspunse. Ea îi întinse telefonul lui Malko.

— Este pentru dumneavoastră.

Malko luă receptorul și auzi vocea groasă și blândă a pictorului:

— Klaus? A venit la mine prietenul dumneavoastră. Vrea să vă vadă imediat.

Malko simți deodată un duș de gheață.

— Care prieten?

— Nu știu cum îl cheamă. A mai venit o dată cu un mesaj. Este brunet și are o haină din piele. Vi-l dau la telefon.

După o scurtă pauză, se auzi vocea înăbușită a lui Emil Borovo:

— Klaus?

— Da.

— Ticălos nenorocit! M-ai vândut și acuma vreți să spălați putina, nu? Ai un sfert de oră la dispoziție ca să vii după mine. În caz contrar, îl lichidez pe amicul tău de față. Și te lichidez și pe tine, dacă mă tragi iar pe sfoară.

Clic! Telefonul era mort. Malko puse receptorul în furcă. Simțea că se sufocă. Gândurile i se învălmășeau în creier. Todor Vlasek nu știa cu cine are de-a face. Acum nu mai putea să-l lase. Borovo nu amenințase în zadar.

El îl privi țintă pe generalul Storamov.

— Trebuie să mergem pe Alexandru Nevski. Acolo ne așteaptă Emil Borovo.

Capitolul XIX

Fiodor Storamov rămase ca de piatră. Lentilele de contact îi făceau privirea și mai impenetrabilă.

— De ce să mergem acolo? Peste o oră plecăm și nu va avea timp să reacționeze.

Malko simți cum i se urcă sângele la cap. Silvana îl fixa cu ochii măriți de neliniște. Încercă să-și păstreze calmul.

— Ați comis o imprudență atunci când i-ați dezvăluit lui Borovo locul nostru secret. Acum, se află acolo, cu Todor Vlasek.

Era inutil să-i mai spună ceva. Generalul înțelegea. Silvana interveni:

— Ce se întâmplă? S-a întâmplat ceva cu Todor ?

— Nu, nu, o asigură Malko. Trebuie să mergem la el. Nu vom mai avea timp să ne întoarcem aici înainte de plecare. Vă mulțumesc pentru tot. Vă promit că voi face tot posibilul ca, în scurt timp, să puteți părăsi țara.

— O, vă mulțumesc, făcu tânăra femeie cu o voce nesigură. Spuneți-i lui Todor să vină mai repede acasă. Sunteți sigur că este în siguranță?

— Absolut sigur.

El nu-l lăsa din ochi pe general, știindu-l în stare de orice. Acum, că era machiat, era capabil să-l doboare, să-i ia pașaportul turcesc și să plece singur la aeroport. El își puse paltonul și ținu mâna în mod ostentativ în buzunarul în care păstra revolverul Walther. În încăpere domnea o tăcere

apăsătoare. Generalul ieși primul, după ce schiță un zâmbet adresat Silvanei. Femeia închise repede ușa după ei, ușurată. Cum se văzură afară din casă, rusul izbucni:

— Este nebunie curată să mergem acolo! Și asta din cauza unui sentimentalism idiot.

— Dacă nu vom merge, Borovo îl va ucide pe Vlasek, spuse calm Malko. Nu este nevoie să-l sacrificăm. Dacă nu doriți să mă însoțiți, putem să ne întâlnim la aeroport. Dar voi păstra pașaportul dumneavoastră la mine.

Fiodor Storamov nu răspunse. Ei traversară strada ca să ajungă la mașină. Brusc neliniștit, Malko întrebă:

— Sunteți sigur că mașina este sigură?

— Absolut sigur.

Malko se instală la volan. Cu o strângere de inimă, văzu cum căsuța familiei Vlasek rămânea în urmă.

După ce parcă Volga într-un parching de pe strada Sipka, Malko împreună cu generalul se grăbiră să traverseze imensa piață Alexandru Nevski. Un vânt înghețat sufla nemilos. Sunetul strident al unei sirene de poliție îi făcu să tresară. Milițianul care era de serviciu în mijlocul pieței ridicase discul roșu și oprise circulația dinspre centru. Imediat își făcu apariția un Zil negru, cu perdelute le geamuri, echipat cu o mulțime de antene. Zil-ul era urmat de o Lada a miliției. Un membru al nomenclaturii era în trecere... Cei doi se grăbiră să traverseze piața pustie.

Catedrala, în care serviciul religios fusese interzis, putea fi vizitată de turiști. Avea același aer trist ca și restul clădirilor din Sofia, ca și mulțimea ce mergea tăcută și resemnată, îngrămădită în tramvaie, abrutizată de regimul ce domnea în țară de treizeci și opt de ani încoace. Pe o tăbliță indicatoare

scria că imensa catedrală fusese ridicată în cinstea minunatei armate ruse ce eliberase Bulgaria de sub jugul otoman. Ca mulțumire, locuitorii țării adoptaseră alfabetul chirilic și nutreau o veșnică dragoste față de Uniunea Sovietică. În dreapta intrării, o scară de piatră cobora în criptă. Malko se uită în jur. Nu se vedea nimeni. Emil Borovo îi aștepta cu siguranță înăuntru. Nu mai avea decât o singură soluție. Să-l ucidă. Era vorba de viața lui sau de viața lui Todor Vlasek. Borovo era însă înarmat.

— Să ne despărțim, zise Malko. Eu voi coborî primul. Noi avem un avantaj imens. Nu știe că sunteți cu mine și, în plus, nu știe că v-ați schimbat înfățișarea. În felul acesta vom putea să-l neutralizăm cu ușurință.

— Riscăm să mai fie și alte persoane în muzeu, zise cu răceală generalul. Ar trebui să-l atragem în altă parte.

Malko începu să coboare scara de piatră. Era și mai frig decât afară. În schimbul a doi bănuți, el obținu un bilet de intrare. Muzeul părea pustiu. Era compus din mai multe săli ce se întindeau pe toată suprafața catedralei. Pereții era acoperiți cu icoane.

— Începeți din dreapta, îi spuse femeia de la bilete.

Malko pătrunse într-o săliță în care se aflau expuse icoane din secolul al XIX-lea. Nu se vedea nici picior de om. Nici urmă de Todor sau de Emil Borovo. Malko merse mai departe, traversând cu pas iute trei săli. În cele din urmă, îl văzu pe Vlasek, așezat în fața unei icoane din secolul al XVI-lea. Era înfofolit într-un șal imens și stătea cu spatele. Malko se apropie, cu răsuflarea tăiată. Auzindu-i pașii, Todor se întoarse și îi zâmbi.

— Vă așteaptă, zise el fără să bănuiască nimic.

Borovo apăru, cu mâinile în buzunare, cu un rânjet odios pe față.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați venit..., făcu el cu ironie în glas.

Malko făcu un pas într-o parte pentru a se îndepărta de Todor.

— Să plecăm de aici. Să ieșim afară, zise el.

— De ce? Stăm foarte bine aici. Vreau pașaportul imediat. Altfel îl ucid pe prietenul dumneavoastră.

Cu mâna crispată pe patul revolverului, Malko simți cum i se contractă stomacul. Todor nu îi auzise. El picta liniștit mai departe. Era clar că lui Borovo nu-i arde de glumă. Trebuia să-l elimine primul. Avea să-și joace viața pentru o fracțiune de secundă, în fața unui adversar avizat. Malko își ținu respirația.

— Număr până la cinci, zise bulgarul. Kartner prietenul dumneavoastră, a greșit că nu mi-a dat atenție. Acum este mort...

— Alois !

— Unu, făcu Borovo.

El făcu un pas în lături, fără să-l slăbească din ochi pe Malko. Acesta deslușì ceva mai în umbră. Era Borovo care se uita la o icoană.

— Doi..., trei...

Împușcătura răsună asurzitoare, amplificată de bolțile de piatră. Bulgarul făcu un pas înainte, a și cum ar fi primit un brânci, cu chipul schimonosit de uimire. În spatele lui, stătea Storamov, cu revolverul în mână. Femeia de la bilete țipa ca din gură de șarpe.

O spumă însângerată apăru pe buzele lui Borovo. Mâna sa dreaptă ieși din buzunar, înarmată. Atunci Malko trase cu o fracțiune de secundă mai devreme decât bulgarul. Cele două detonații se contopiră. Glonțul lui Malko îl nineri pe Borovo drept în piept. Acesta căzu în genunchi lăsând arama să-i scape. Todor Vlasek se prăbuși de pe scaun, plin de sânge. Îl

nimerise proiectilul destinat lui Malko. Storamov îl apucă pe acesta de braț.

— Să plecăm iute de aici.

Emil Borovo trăgea să moară, cu fața lipită de dalele înghețate ale criptei, iar sângele îi curgea în valuri din cele două răni. Malko se repezise la Todor. Acesta avea artera pulmonară străpunsă. Era pierdut.

— Să plecăm, insistă Storamov.

Un zgomot metalic se auzi dinspre intrare. Femeia îi zăvorâse înăuntru și acum se repezea afară ca să anunțe autoritățile. Erau prinși în capcană, nemaiavând nici o altă cale de ieșire. Generalul trase două gloanțe în ușă, dar nu reuși să *o deblocheze.*

Buzele livide ale lui Todor se mișcară vag. Încerca să spună ceva. Malko se aplecă deasupra lui.

— În buzunarul meu... cheia..., bâlbâi el. După grilajul din fund e o scară ce duce în biserică.

Malko se uită în direcția indicată de muribund și văzu un grilaj în zid. Căută în buzunarul pictorului și găsi o cheie mare. Îi luă pulsul. Era aproape cinci. Todor era pe moarte. Cu inima frântă, Malko se ridică în picioare. Dinspre intrare nu se auzea nici un sunet.

— Veniți cu mine. îi zise el generalului.

Cei doi descuiară grilajul. Aruncară o ultimă privire în urmă și se făcură nevăzuți. Dincolo de grilaj, se afla o criptă plină cu tablouri mari. Erau portrete de sultani turci și de regi ai Bulgariei. Regimul comunist nu îndrăznise să le distrugă. Într-un colț, era materialul necesar pentru pictură. Acolo își lăsa Todor uneltele. În fundul criptei se afla o scară în formă

spiralată ce ducea la o trapă din tavan. Malko fu primul care ieși. Se afla într-un naos lateral al catedralei.

Imensa catedrală era total pustie, cu excepția unei bătrâne care se ruga în fața lumânărilor. Era frumos faptul că fiecare bulgar avea în casă o icoană. Pentru prima dată în acel an, bulgarii aveau dreptul să sărbătorească Nașterea Domnului, după ce Crăciunul fusese interzis timp de treizeci și opt de ani.

Ei se grăbiră să iasă printr-o ușă opusă intrării principale. Reușiră să ajungă la mașină, iar generalul demară în direcția bulevardului de centură Volgograd.

Generalul își verifică machiajul în oglindă. Totul era perfect. Malko se gândi la Todor Vlasek ce agoniza în cripta înghețată.

El nu-i spusese încă lui Storamov despre întâlnirea cu Leila Galata. Erau în avans. Imensul Palat al Culturii apăru în dreapta lor, cu multe cabine telefonice instalate în față.

— Opriți, vreau să dau un telefon, zise el.

Storamov îl privi surprins.

— Cui?

— Soției lui Todor Vlasek. Trebuie să o previn. Poate că soțul ei mai trăiește încă.

Generalul fu cât pe-aci să rupă volanul, de furie.

— Sunteți nebun de legat. Oamenii din DS poate că sunt deja acolo. Or să pună o mulțime de întrebări. Vă interzic să faceți asta!

Liniștit, Malko scoase revolverul și îl îndreptă asupra generalului.

— Opriți imediat mașina, altfel, trag.

— Nu veți îndrăzni. Ați venit doar să mă scoateți de aici. Șefii dumneavoastră nu vă vor ierta...

— Șefii mei nu vor afla niciodată, zise Malko cu răceală. Todor Vlasek este mort. Ne-am bătut joc de soția lui. Cel puțin, să-i spunem ce s-a întâmplat...

Cei doi se înfruntară din priviri. Generalul opri mașina. Nu-i plăcea ce vedea în ochii lui Malko.

— Bine, dar terminați repede, mormăi el înciudat.

Malko trânti portiera mașinii. Nu avea chef ca generalul să-i țină *companie*. Biletele de avion și pașapoartele erau la el... Formă numărul de telefon al lui Todor Vlasek. Curând, Silvana ridică receptorul.

— Aici este Klaus. spuse el. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Știu.

Se auzi un sunet și convorbirea se curmă. Malko ezită o clipă. apoi formă din nou numărul. Era ocupat. Încercă iar și iar, dar în zadar. Cu moartea în suflet, el înțelegea reacția Silvanei. El fusese cel ce adusese nenorocirea în casa ei, lăsând-o apoi în voia soartei. Se întoarse la mașină.

— Ei, ce s-a întâmplat? îl întrebă Storamov.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Leila Galata coborî din autobuz, cu o stație înainte de stația indicată de Malko. Nu voia să riște nimic. Milițianul care era de servici în intersecție se uită lung după haina din vizon alb. De obicei, femeile îmbrăcate așa erau însoțite de câte un membru al nomenclaturii și circulau numai în mașini scumpe, nu pe jos, mai ales pe străzile periferice. El notă în agendă ca să le comunice superiorilor săi. Femeia se îndepărtă înfricoșată. Numai de l-ar întâlni pe Klaus. Altfel, nu ar fi putut scăpa de agenții DS. Chiar dacă nu s-ar fi descoperit prea curând cadavrul lui Gregori, s-ar fi semnalat dispariția lui la *Vitoșa*. Mașinăria diabolică s-ar fi pus în mișcare și toată Sofia ar fi fost trecută printr-o sită fină. Până la urmă, ar fi fost trimisă în fața plutonului de execuție.

După zece minute de mers, ajunse la stația de tramvai și se așeză pe o bancă, înfășurată în blană. Pe lângă ea, trecură mai multe camioane într-un zgomot asurzitor..

Avionul de Viena pleca exact peste o oră și jumătate.

Malko se uită la ceas. Mai avea la dispoziție doar o oră și jumătate. Trebuia însă să-și ia o marjă de timp.

— Trebuie să scăpăm de arme înainte de ajunge la vamă...

— Știu, zise generalul. Le vom lăsa la toaletă.

Mașina mergea de-a lungul unui parc cu brazi acoperiți cu zăpadă. Trecu apoi de un mare stadion. Până la aeroport mai aveau de mers vreo șase kilometri. Trebuiau să se întâlnească cu Leila aproape de aeroport.

— Ceva mai departe este o stație de autobuz. Vreau să ne oprim niței acolo, zise Malko.

Generalul îl privi furios.

— De ce?

— Am întâlnire cu Leila Galata.

Generalul era să intre într-un camion ce venea din sens invers. El puse o frână bruscă.

— Sunteți nebun de legat. Ea este continuu supravegheată. O să-i aducă până la noi...

— Dacă vine, înseamnă că s-a descotorosit de ei într-un mod sau altul. zise Malko. Nu avem de ce ne teme.

Curând văzură stația de autobuz. O femeie îmbrăcată în alb stătea pe bancă.

— Ce doriți să faceți? întrebă Storamov.

— Ea va lua avionul împreună cu noi.

— Ce? Credeam că aveți numai un pașaport. Pentru mine.

— Datorită ei puteți pleca dumneavoastră, nu-i așa? I-am procurat un pașaport special, al unei femei, care nu i-ar fi putut servi lui Borovo.

Generalul clătina din cap furios.

— Este nebunie curată! Va fi identificată în aeroport. Eu cunosc prea bine toată procedura. Gărzile de frontieră au fotografia ei și a tuturor persoanelor puse sub urmărire.

— Ea nu pleacă sub numele adevărat, remarcă Malko.

Rusul dădu din cap enervat.

— Polițiștii de la frontieră sunt selecționați dintre cei mai buni oameni, ca și la noi. Au în memorie sute de fețe. Sunt convins că ea nu va trece.

— Atunci, și eu...

— Cu dumneavoastră nu au nimic. Nu au primit nici o instrucțiune în special. Știu pentru că v-am verificat chiar eu.

Continuu îi depășeau camioane de mare tonaj, într-un vacarm îngrozitor.

— Eu știu că există datorii care trebuie plătite. Fără ajutorul Leilei, nu aș fi putut ajunge la dumneavoastră... I-am promis că o voi scoate din țară și am de gând să mă țin de cuvânt. Altfel riscă să putrezească într-un lagăr.

— Va găsi ea un alt Emil Borovo care să o protejeze, făcu ironic Storamov.

— Eu sunt șeful acestei operațiuni, nu dumneavoastră. Prefer să vă ucid decât să o las aici.

Fiodor Storamov se albi la față. Fără să mai spună un cuvânt, el demară. Malko o văzu pe Leila sculându-se de pe bancă și făcând câțiva pași ca și cum ar fi vrut să fugă, înspăimântată la vederea mașinii cu număr oficial. Storamov opri motorul în spatele ei. Malko sări din mașină și fugi după tânăra femeie.

— Leila!

Ea se întoarse, cu chipul strălucind de bucurie.

— O, mi-era teamă că nu veți veni! Am fost obligată să ucid un paznic. A fost ceva oribil!

Malko se înfioră. Lăsa în urma sa cinci cadavre, fără a o socoti pe Silvana care putea sfârși în camera de tortură... Ar fi fost o adevărată minune să poată trece granița.

Un camion mare trecu pe lângă ei. Leila se clătină brusc și căzu cu mâinile întinse înainte. Malko crezu că s-a împiedicat de ceva și se repezi să o ajute. Când o apucă de braț, o simți ciudat de grea...

Se uită la Storamov, care stătea nemișcat, cu mâinile în buzunar. Leila Galata era inertă, prăbușită în zăpada topită. Malko îngenunchie lângă ea și o întoarse cu fața în sus. Chipul îi era deja țeapăn, cu ochii sticloși, iar pe piept i se lățea o pată de sânge. Fusese împușcată în inimă, în timp ce camionul trecea pe lângă ei. De aceea nu se auzise împușcătura... Malko simți cum îi îngheață sângele în vine și i se tulbură vederea. Se repezi ca un nebun asupra generalului. Acesta o împușcase pe Leila fără nici o ezitare.

— Să nu faceți vreo tâmpenie căci vă ucid și pe dumneavoastră, făcu Storamov.

— Ticălosule! strigă Malko. Ticălos nenorocit!

— Sunt doar lucid, zise generalul. Ea nu ar fi trecut niciodată frontiera și ne-ar fi pierdut și pe noi. Nu suntem niște boy-scouts, tovarășe Linge. Noi luptăm pentru viețile noastre. Suntem în război. Iar în război, îi ucidem pe cei ce ne pun viața în pericol, nu-i așa?

Malko își scoase revolverul din buzunar. Generalul nici nu se clinti.

— Doriți foarte mult să mă ucideți, zise el rar. Ar fi o triplă eroare. Întâi, pentru că asta nu o va învia pe această femeie, în al doilea rând, pentru că ar însemna eșecul misiunii și, în sfârșit, pentru că eu voi trage primul. Să plecăm deci și să ne urcăm în avion. Mai târziu poate, dacă veți voi, vom mai vorbi despre toate astea... Într-o altă lume. Sunteți prea tânăr ca să fi

cunoscut războiul. Încă nu ați văzut destui morți. Așa că este și normal să gândiți diferit.

Malko rămase nemișcat, orbit de furie și de scârbă. Din depărtare se vedeau venind două camioane.

— Să o ridicăm de jos, repede, zise Storamov.

Cei doi o ridicară pe Leila și o târâră până la bancă. Erau ca doi oameni ce ajută o femeie care a căzut în zăpadă.

Tensiunea se risipise. Malko știa că nu-l va mai ucide pe Fiodor Storamov. Leila părea că doarme, înfășurată în blana albă de vizon. Malko găsi pașaportul Samiei într-un buzunar interior al mantoului și îl luă. Era inutil să mai provoace o catastrofă suplimentară... După ce aruncă o ultimă privire către moartă, el se urcă în Volga.

Mai aveau doi kilometri până la aeroport, când Storamov se arătă puțin îngrijorat.

— Cum se menține machiajul meu?

— Perfect.

Fără alte comentarii. În depărtare, se văzu turnul de control aerian. Malko încercă să uite totul. Ce îl aștepta oare acolo? Revolverul Walther P38, atârna greu în buzunar, amintindu-i că avea încă la îndemână o soluție onorabilă.

Capitolul XX

Mașina era parcată deja în parchingul aeroportului. Sosise clipa adevărului. Misiunea lui Malko se încheia aici. După ce își luară bagajele din portbagaj, cei doi se îndreptară spre terminal.

Malko se gândea la ceea ce lăsase în urma sa. Kurt Morell, Alois Kartner, Leila Galata și, mai ales, nefericitul Todor Vlasek care crezuse în toată lumea și care acum zăcea pe dalele reci din cripta catedralei. Și toate acestea, pentru bărbatul care încercase să-l asasineze pe Papă! Rusul pășea calm alături de el. Deodată spuse:

— Ce păcat că nu sunteți de partea noastră. Ați fi avut o viață fantastică...

— Viața mea nu este deloc dezagreabilă, făcu Malko.

— Uitați-vă la Victor Louis, continuă rusul. Are un Porsche și un Mercedes, un apartament de lux pe Perspectiva Lenin și o vilă cu opt camere. Toate tinerele moscovite sunt la picioarele lui. El poate să circule pe banda din mijloc și va ieși la pensie cu o sumă frumoasă.

— Atunci, de-ce fugiți din țară, îl întrebă Malko în timp ce-i făcea loc să intre în aerogară.

— Dar nu sunt un trădător. Vreau doar să-mi salvez pielea. Dacă imbecilului de Andropov nu i-ar fi dat prin cap să suprime

piața neagră, aș fi în continuare la Moscova. Nu-mi pare rău de ceea ce am făcut. Mi-am servit țara cât am putut de bine. Și dacă ar fi să o iau de la început, aș face la fel.

— Inclusiv asasinarea Papei?

Storamov zâmbi cu dispreț.

— Ce contează Papa? Este doar un bărbat obișnuit, îmbrăcat în veșminte albe și cu idei vetuste. Trebuie să fug din țara mea numai din cauză că cei din Comitetul Central sunt toți niște lași. Sunt cu toții traficanți. La fel cu cei din nomenclatură. Dar ce mai contează acum...

Aeroportul semăna cu o gară de provincie. Câțiva gură-cască prost îmbrăcați hoinăreau în hol. Zborul Sofia - Viena era deja afișat pe panoul cu plecările. Pe tarmac, Malko văzu un aparat vechi Tupolev 134, ce semăna cu un bombardier. Lângă el era un Boeing 737

Doi polițiști moțăiau la biroul de emigrare.

— Ați văzut oglinda? îl întrebă rusul în șoaptă.

Pe jos era pusă o oglindă mare, ce permitea milițianului de frontieră să vadă dacă femeile nu ascund vreun copil sub fustă.

Trei sau patru pasageri așteptau în fața biroului de la Austrian Airlines. Păreau oameni de afaceri. Malko îi întinse biletul lui Storamov.

— Mergeți. Eu vă aștept la cafenea.

Cafeneaua era însă închisă. Se învârti pe loc, până ce generalul se întoarse cu tichetul de îmbarcare.

Malko se prezentă și el. Funcționarul abia catadicsi să-i arunce o privire. Era evident că numele său nu atrăgea atenția. El îl găsi pe general în fața cafenelei. Mai rămânea principalul lucru: să treacă de controlul poliției de frontieră.

— Trebuie să ne debarasăm de arme, zise Malko.

El coborî primul la toaletele de la subsol, unde aruncă revolverul într-un rezervor cu apă din WC. Când ieși din cabină, Storamov se spăla pe mâini. Făcu și el același lucru, apoi urcară. În fața unicului polițist de la controlul pașapoartelor, așteptau câțiva pasageri. Polițistul verifica pașapoartele cu multă meticulozitate. Generalul se așeză și el la coadă, cu pașaportul în mână. Malko aștepta să mai vină cineva, apoi se instală și el la coadă. Abia reușea să înghită saliva. Acum se juca ultima carte.

Fiodor Storamov întinse pașaportul turc. Polițistul îl examină pagină cu pagină, comparând datele din foaia de îmbarcare cu cele din pașaport. Apoi îl închise. Tocmai voia să i-l dea, când sună telefonul.

El puse pașaportul pe masă și ridică receptorul. Malko fu singurul care observă paloarea de pe chipul lui Storamov. Cu respirația blocată, acesta aștepta. Milițianul puse receptorul în furcă și îi întinse pașaportul cu un gest indiferent. Generalul plecă spre punctul de control electronic.

Ca într-un vis, Malko aștepta să-i vină rândul. Milițianul se uită în treacăt la pașaportul său. În zece secunde, era gata. Trecu de barajul antitero și se îndreptă către sala de așteptare, unde Fiodor Storamov era deja.

În mod brutal, simți că-i este foame. Sala de așteptare avea un aspect sinistru, cu banchetele uzate și chiar găurite. Malko se așeză departe de general, numărând secundele. Aparatul DC9, vopsit în alb și roșu, staționa în fața aerogării, păzit de un milițian. Malko își cumpără un sandvici și o Pepsi-Cola și plăti în dolari. Barmanul bulgar îi dădu în loc de rest o ciocolată ce nu putea fi mâncată. Mai avea în buzunar o monedă și în fața sa era un telefon. Formă numărul Samiei Sidani. După ce telefonul sună de douăzeci de ori, Samia răspunse.

— Plecăm, zise Malko. Totul este bine.

— Bravo și pe curând, se auzi glasul emoționat al tinerei femei.

Malko se întoarse și se așeză pe banchetă. Rusul stătea cu ochii pironiți la vârfurile pantofilor, iar Malko își asculta bătăile inimii. Nu-i venea că creadă că nu se va întâmpla până la urmă ceva.

Cinci minute mai târziu, megafoanele anunțau:

— Avionul companiei Austrian Airlines 654, cu destinația Viena, primește pasagerii la bord. Vă rugăm să nu fumați.

Cei doi se amestecară printre pasagerii care mergeau fără grabă către avion. Câțiva milițieni păzeau tarmacul pustiu. Nu era nici un fel de animație. Ca într-un vis, Malko își găsi primul locul și se așeză. Cei mai mulți pasageri erau austrieci, dar nu dorea să intre în discuție cu ei.

Minutele treceau exasperant de greu. Ușa se închise un un zgomot greu. Tensiunea se atenuă puțin. Stewardesa începu să verifice dacă centurile sunt bine legate. Avionul începu să ruleze pe tarmac, în direcția pistei. Malko se aplecă și se uită pe geam. Totul în jur era calm.

Aparatul ajunse la capătul pistei, gata să decoleze. Zgomotul reactoarelor se amplifică și viteza crescu. Lipit de geam, Malko privea clădirile vechi ale aerogării Sofia. În depărtare se vedeau colinele înzăpezite.

Trenul de aterizare intră în lăcașul său cu un zgomot caracteristic. Aparatul DC9 urca spre munți la un unghi de treizeci de grade. Cabina era aproape goală. Malko se întoarse către general și îi adresă un zâmbet rece. Nu simțea nici un licăr de simpatie față de rus, dar nu putea să nu simtă o mare ușurare, amestecată cu mândrie. Misiunea reușise. Imaginea

unui mantou alb îi trecu prin fața ochilor, stricându-i bucuria. Din difuzoare se auzi vocea stewardesei:

— Avionul a decolat cu destinația Viena. Vom ajunge acolo peste trei ore și treizeci de minute. Următoarea escală va fi la București, unde vom ateriza la 18 h 40... Acum puteți să vă desfaceți centurile și să fumați.

Capitolul XXI

Malko crezu că nu aude bine. El se întoarse și văzu chipul descompus al generalului sovietic. Era alb ceara. El se ridică și veni să se așeze lângă Malko.

— Ce înseamnă asta? Mi-ați spus că este un zbor *direct!*

— Dar *este* un zbor direct, răspunse Malko. L-am verificat și era trecut ca atare pe panoul de afișaj. Doar ne-am uitat împreună... Nu înțeleg nimic...

— Vă dați seama de situație? La București! De ce nu la Moscova?

Stewardesa se îndreptă către ei zâmbitoare.

— Doriți ceva de băut?

Malko avea gâtlejul prea încordat ca să poată înghiți ceva.

— Ați anunțat că vom face o escală la București. Este cumva o greșeală? Credeam că este vorba de un zbor direct.

— Nu, nu este vorba de o greșeală, răspunse tânăra. Balkan ne-a cerut în ultimul moment să ne oprim la București ca să luăm pasagerii unui zbor Tarom, anulat din motive tehnice. Nu vom sta acolo decât strictul necesar. Nu va trebui să coborâți din avion. Desigur că vom ajunge puțin mai târziu la Viena. Doriți o corespondență? Aș putea vorbi cu comandantul.

— Nu, mulțumesc.

Generalul rus, închisese ochii și respira prea regulat ca să fie natural.

— Nu avem de ce să ne temem. Nu este vorba de o capcană a DS. Românii habar n-au că sunteți la bordul avionului. Chiar dacă bulgarii declanșează urmărirea dumneavoastră, asta necesită un anume timp, iar noi vom fi deja plecați.

Generalul îl privi cu un aer nenorocit.

— Nu cunoașteți sistemul nostru... Toate serviciile secrete din lagărul socialist sunt legate la o rețea comună iar comunicațiile sunt instantanee. Generalul șef al DS din Sofia poate ordona la București și va fi ascultat orbește.

— Oricum nu ne vom da jos din avion, zise Malko. Aparatul este austriac, iar românii nu au dreptul să intervină pe teritoriul austriac...

Fiodor Storamov ridică ochii spre cer auzind o asemenea naivitate. El îi făcu stewardesei un semn cu mâna.

— *Fraulein*, o votcă cu gheață și fără apă, vă rog...

Când primi băutura, el ridică paharul în direcția lui Malko.

— În sănătatea dumneavoastră! S-ar putea să fie ultimul pahar...

— Nu fiți pesimist. Nu este cazul să vă alarmați, zise Malko.

Avionul zbura acum la o altitudine de 24 000 metri deasupra pământului. Până la București, mai aveau o jumătate de oră.

Silvana Vlasek îi privi pe cei doi milițieni care o încadrau. Erau masivi și ostili. Civilul așezat în spatele biroului scria fără încetare. Se făcuse destul de frig în micuțul birou din cadrul Ministerului de Interne, unde fusese adusă imediat după arestarea ei.

— Sper să fiți mulțumiți, zise ea. V-am spus lucruri foarte interesante.

— *Dobre, dobre*, v-ați făcut doar datoria de cetățean bulgar. Dacă ancheta va dovedi că nu erați la curent cu actele criminale ale soțului dumneavoastră, veți fi lăsată în libertate și vi se va da un apartament în locul izbei, ca recompensă pentru că l-ați denunțat. În caz contrar, declarațiile dumneavoastră vor fi considerate ca circumstanțe atenuante, ceea ce vă va permite să scăpați după o perioadă de reeducare mai ușoară.

— Mulțumesc, zise Silvana cu glasul stins și cu o licărire de ironie în ochi.

O clipă, ea se gândi la Todor cu ochii închiși. Nu o lăsaseră să-i vadă cadavrul, dar ea știa că este mort. Știa că nu vor mai merge niciodată în Occident, că totul se terminase pentru ei. Nu era permis ca acea canalie de general sovietic să trăiască în tihnă după tot ce făcuse ! Nu putea să uite scârba și oroarea din clipa în care o violase cu atâta bestialitate. El fusese ultimul ei bărbat ! O tristețe cumplită o cuprinse.

Făcu câțiva pași în încăpere, iar cei doi milițieni se îndepărtară. Era o plăcere să arestezi așa oameni care vorbeau fără să fie întrebați și care îți pun în față fapte nebănuite...

Brusc, Silvana se repezi la fereastră. Nimeni nu putu să o rețină. Cu capul înainte, ea se izbi de geamul ce se făcu țăndări. Sărmana femeie trecu peste pervaz și dispăru în ninsoare.

Cei trei bărbați se năpustiră la fereastră la timp ca să vadă trupul care se zdrobea cinci etaje mai jos, în curtea interioară a ministerului, de acoperișul unei mașini Volga. Ei se precipitară afară, să ajungă la corpul neînsuflețit.

— Nenorocita nu a apucat încă să semneze declarația. De ce nu ați împiedicat-o? O să răspundeți pentru asta...

Cei doi paznici tăceau, înnebuniți. Pe umerii lor va cădea vina acum. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca o femeie atât de dulce, blândă și cooperantă să sară pe fereastră.

— Fir-ar al naibii de treabă. Nu mai înțeleg nimic, făcu unul dintre ei.

— Duceți-vă la ea. Poate că mai trăiește încă, le ordonă șeful lor.

Apoi ridică receptorul. Era sigur că va fi felicitat de superiorii săi pentru datele obținute de la nefericita femeie.

— Se pregătește aterizarea în București, anunță stewardesa. Vă rugăm să vă prindeți centurile de siguranță și să nu mai fumați...

Generalul Storamov își prinse centura, dar continuă să tragă din țigareta cu capătul aurit.

— Nimeni nu cunoaște aspectul dumneavoastră actual, în afară de mine și de Samia, spuse Malko.

— Și de Silvana Vlasek, adăugă generalul cu glasul stins.

Era adevărat. Malko revăzu cu ochii minții chipul palid al Silvanei, apoi imaginea soțului ei mort.

— Este adevărat, dar nu o văd capabilă să ne denunțe, nici măcar pentru ca să răzbune moartea soțului ei.

Sovieticul tăcea. Privea îngândurat câmpia înzăpezită. Roțile atinseră pista cu o mică zguduitură și avionul își încetini viteza.

— Nu-mi place deloc toată povestea asta, zise Storamov

— Nu vom debarca. Peste douăzeci de minute plecăm spre Viena.

O scară fu atașată la avion și un val de aer rece năvăli înăuntru. Minutele se scurgeau lent. Generalul fuma cu privirea în gol. Brusc, lângă avion se opri un autobuz.

— Au venit pasagerii pentru Viena, zise Malko.

Nimeni nu coborî însă din autobuzul oprit la scară. Malko începu să fie cuprins de angoasă, dar își dădu curaj, zicându-și

că în situația lor totul părea suspect... El vedea pasagerii nouveniți în spatele ușilor închise.

— Ce se întâmplă? o întrebă Malko pe însoțitoarea de bord. De ce nu plecăm odată?

— Nu-i nimic. Așteptăm să ne vină documentele de bord. Este o chestiune de *numai* câteva minute.

Malko tocmai se îndrepta către general, când inima i se opri în piept. Un jeep rusesc tocmai venea în viteză, cu un ofițer însoțit de doi soldați cu caschete cu bandă verde pe cap. Ofițerul urcă în goană treptele metalice. Generalul Storamov era cenușiu la față.

Ofițerul se apropie de stewardesă și îi spuse în limba germană:

— Vă rog să-l identificați pe pasagerul Omar Rumeli.

Stewardesa încremeni.

— Vă rog să mă scuzați. Nu pot face acest lucru fără să cer permisiunea comandantului de bord.

Ea se grăbi către cockpit și apăru împreună cu comandantul de bord, care se apropie de ofițerul român. Cei doi începură să discute, mai întâi cu voce scăzută, apoi din ce în ce mai tare.

— Dacă refuzați, voi împiedica decolarea aparatului și evacuez toți pasagerii ca să-l pot identifica pe cel care ne interesează.

— Nu aveți nici un drept să urcați la bordul acestui aparat, ripostă comandantul. Vă rog să plecați imediat!

Ofițerul român ridică din umeri.

— Să vă ia naiba! Eu execut doar niște ordine. Este vorba de un individ extrem de periculos, spuse ofițerul.

Din nou se auziră bocanci pe scara metalică. În avion își făcură apariția doi soldați înarmați cu puști Kalașnikov. Ofițerul dădu un ordin scurt și unul dintre ei vârî țeava puștii sale în

stomacul comandantului de bord, silindu-l să intre în cockpit. Acesta începu să strige:

— Asta este curată piraterie! Nu aveți nici un drept aici !

Stewardesa stătea mută de spaimă.

Ofițerul român scoase un pistol din teacă și începu să cutreiere avionul uitându-se cu atenție la fiecare pasager. În cele din urmă, se opri în fața generalului Storamov.

— Ridicați-vă și urmați-ne, tovarășe general!

Lui Malko îi venea să vomite.

Fiodor Storamov avusese dreptate. Cine însă putuse să-i trădeze? El se aștepta ca acesta să nege totul și să protesteze, dar nu făcu nimic. Timp de câteva secunde, ei se priviră în tăcere, apoi, fără să scoată vreun cuvânt, generalul se îndreptă către pasarelă și coborî cu pași grei. Malko avu impresia că pășește pe pieptul său, strivindu-l.

Ofițerul român mătură cabina cu o ultimă privire și făcu stânga-mprejur. Cei doi soldați încheiau convoiul.

— Acum puteți să vă îmbarcați pasagerii, îi zise el stewardesei. Turnul de control poate să vă dea autorizația de decolare. *Auf Wiedersehen.*

El coborî pasarela. Ușile autobuzului de deschiseră și din el năvăliră noii pasageri. Jeep-ul întoarse și trecu la o distanță mică de avion. Generalul Fiodor Storamov, palid, drept ca la paradă, își întoarse privirea către fereastra avionului. Din cauza lentilelor de contact, Malko nu putu să-și dea seama dacă se uita spre el, sau doar la avion. Văzu ca prin ceață cum noii pasageri urcă și se închid ușile.

Deodată, simți ceva dur pe scaunul său. Era tabachera generalului, lucrată din aur masiv. O deschise și văzu că era goală. Înăuntru se aflau gravate în litere chirilice, o dată, 28 decembrie 1981, și prenumele generalului. Acesta avea să-și serbeze următoarea aniversare la Lublianka.

Aparatul de zbor DC9 era deasupra Dunării. Cu un gest mașinal, Malko vârî tabachera în buzunar unde o simți greu ca o armă. Apoi închise ochii cu o senzație de vid interior.

Se întorcea singur la Viena, lăsând în urma sa un lung șir de morți.

Fiodor Ivanovici Storamov era acum în drum spre destinul său. KGB-ul recuperase în ultimul moment pe singurul martor capabil să-l acuze de asasinarea Papei.

Redactor: ***Maria Măciucă***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***

Tiparul executat sub comanda 10 254

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI " S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001